

Giới thiệu Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!

Có thể khi thưởng thức truyện teen mới mang tựa đề Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!! của tác giả Kim Minh, chắc mọi người đã quá quen với mấy truyện có mô típ nam, nữ nhân vật chính là con ông bà này, cháu ông bà kia, nhà giàu, quyền thế, đại ca chỗ này, bang chủ chỗ kia rồi phải không. Vậy thì tại sao không thay đổi hương vị một chút. Đây là một câu chuyện kể về cô bé nữ sinh vừa lùn, vừa đen, vừa ngốc. Tuy nhiên, cô bé có chút gì đó dễ thương, hồn nhiên, trong sáng. Cuộc sống của cô sẽ không có gì thay đổi, sẽ luôn bình yên nếu như cô chưa từng gặp cậu. Cậu chính là người đầu tiên bước vào trái tim bé nhỏ kia của cô, là người con trai đầu tiên cho cô cảm giác ghen nhưng không dám biểu hiện, thích không dám nói mà chỉ biết đứng từ xa nhìn cậu. Cô yêu cậu, hằng ngày cứ phải vào tường nhà của cậu hàng chục lần xem hôm nay cậu đăng cái gì và lần qua lần lại trên giường chờ bóng đèn xanh sau tên facebook của cậu hiện lên. Cô luôn chờ một lúc nào đó cậu sẽ chủ động inbox nói chuyện với cô. Mời các bạn cùng theo dõi truyện online này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Rung Động Đầu Đòi

Vào một ngày đẹp trời, tui đang say giấc nồng thì những tia nắng lung linh khẽ rọi qua ô cửa sổ trong phòng. Chói mắt quá! Tui khẽ mở đôi mắt ra rồi nhìn lên chiếc đồng hồ... Thôi chết! Muộn học rồi! Huhu, ba ơi! Mẹ ơi! Sao không ai gọi con dậy vậy?! Hôm nay là ngày đầu tuần, nếu như bị phạt thì đảm bảo suốt tuần sẽ xui xẻo tận mạng cho coi! Vợ vàng vệ sinh cá nhân, thay đồ và chải tóc, tui liền chạy một mạch xuống nhà xe tìm con ngựa yêu dấu mang tên... xe đạp và rồi... Á! Trời ơi! Xe đạp của tui... bị hỏng từ hôm trước rồi! Huhu... Ông trời ơi! Bộ ông không có mắt đấy hả? Số con đã khổ rồi mà sao ông cứ làm khổ con thêm vậy?

Thế là, tui vội vã chạy đến trường, từ nhà đến trường cũng phải hơn hai kilômét chứ ít ỏi gì, vừa chạy vừa thở hổn hển chẳng khác gì một con... Cầu cho chưa vào học, cầu cho trường chưa đóng cửa,...

Bỗng từ đằng sau, một chiếc xe máy lao đến chặn ngang đường tui đi, mẩu nóng sẵn, dell nói nhiều liền nằng xối xả:

- Này! Có biết người ta đang vội không hả? Khôn hồn thì biến mau! Bà mà bực...

Tên ngồi trên xe máy im lặng không nói gì cho đến khi tui mắng xong hắn mới bỏ nón bảo hiểm xuống rồi nhìn tui cười như mùa thu tỏa nắng, ahihi, đùa tí thôi chứ thật ra hắn cười cũng đẹp lắm.

- Chạy chắc mệt lắm nhỉ? Lên xe đi! Tớ chờ cậu tới trường.

Tui ngạc nhiên tốt độ. Hắn ta... hắn ta... hắn... hôm nay có uống lộn thuốc không nhỉ? Bình thường hắn đâu có tốt bụng dữ vậy. Tui có hơi nghi ngờ nên liền hỏi hắn:

- Mà chờ tui?

Hắn ta không nói gì chỉ gật đầu. Ôi trời ơi! Ôi thánh Ala ơi! Quan thế âm bồ tát ơi! Hắn ta chờ con đi học kìa. Ôhôô, xem ra số tui vẫn còn may mắn chán. Bình thường tui với hắn rất ít khi nói chuyện, mà cho dù có nói đi chẳng nữa thì cũng chỉ là cãi nhau nên tui rất rất là ghét hắn. Chưa bao giờ tui nghĩ hắn lại giúp tui. Chà, nếu nhìn kĩ thì hắn rất ư là đẹp trai á nha, đôi mắt hẹp và dài, sống mũi cao, môi mỏng, mặt nhỏ thon gọn, làn da trắng bóc. Ôi má ơi! Sao một tên đẹp trai như hắn ngày nào cũng gặp làm tui phát ngán đến tận cổ mà đến tận bây giờ tui mới phát hiện ra nhỉ? Thích, trái tim của tui đập liên hồi, hai má nóng rực. Theo kinh nghiệm đọc truyện ngôn tình năm năm qua của tui thì đây là dấu hiệu cho biết rằng... Ôi chúa ơi... Tui thích hắn ta mất rồi.

Do nước da hơi đen nên hắn không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ ửng của tui. Tui vội lấy lại tinh thần, cười tươi rói:

- Oh! My friend! Thank you! Thank you nhiều nha!

Hắn vẫn cứ nhìn tui mà cười làm tui càng chắc chắn rằng... sáng nay hắn uống nhầm thuốc rồi. Thời gian có hạn nên tui cũng không chán chừ thêm nữa mà nhảy tót lên xe hắn luôn. Tui rất sợ muộn học nên bảo hắn chạy nhanh lên, còn hắn, hắn vẫn cứ im lặng mà rầm rập nghe lời. Chắc mọi người đang nghĩ rằng hắn ga lăng, hiền lành đúng không? Tình mộng lại đi các chế, cứ chờ xem, bản chất thật của hắn sắp lộ ra rồi kìa.

Rầm... Hắn ném vài cuốn vở lên bàn làm tui giật thót cả tim. Chưa kịp để tui mắng, hắn đã nói luôn:

- Hôm nay mày PHẢI chép bài cho tao đấy!

Tui đập bàn đứng dậy định chửi thề, nhưng thôi, con gái không được nói tục nên tui liền nói:

- What? Tại sao tao phải chép bài cho mày chứ?

Hắn đưa tay nâng cằm tui lên mà nói:

- Ô hơ, cậu nói gì thế? Hồi sáng tớ chờ cậu đi học rồi, bây giờ cậu phải giúp lại tớ chứ? Sống trên đời phải có qua có lại mà.

Cái quần quèn gì thế này? Rõ ràng hồi sáng là hắn tự nguyện mà! Tui có nhờ hắn cái méo gì đâu? Tui đưa tay gạt phăng tay hắn ra khỏi cằm rồi nói:

- Nhưng rõ ràng hồi sáng...

Nhưng chưa để tui nói hết câu thì hắn đã xen vào:

- Ừ thì hồi sáng tao đề nghị giúp mày nhưng mày cũng có thể từ chối mà! Sáng tao giúp mày, bây giờ mày phải giúp lại tao chứ?

Nói xong hắn liền bỏ đi để tui bơ vơ không ứ ớ được câu gì. Đó mà, biết ngay thế nào cũng có chuyện mà. Hồi sáng thấy hắn ta tốt bụng là đã thấy nghi ngờ rồi. Thật không ngờ... Chắc... chắc... Đưa tay xuống bàn cầm vớ hắn lên, từ vớ có tỏa ra thấp thoáng một mùi hương quen thuộc. Là mùi của hắn. Thom thật đấy! Thế là tui đã dính phải thính cực mạnh của hắn ta rồi! Từ nay về sau sẽ khổ lắm cho mà xem. Dù hắn có vài điểm không tốt, dù hắn có như thế nào thì tui cũng đã trót thích hắn rồi. Đưa mắt nhìn hắn ta một lúc rồi khẽ thở dài. Trần Băng Tâm ơi là Trần Băng Tâm, phải lòng ai không phải lại phải lòng cái tên khốn kiếp này!

Thời gian vẫn cứ mãi trôi, tui vẫn thích cậu ấy. Khi mới thích, tui đã cố quên nhưng hình như càng quên thì tui lại càng nhớ thì phải, tình cảm tui dành cho cậu càng ngày càng lớn. Và rồi sau một vài chuyện, tui đã rất shock, tui đã không thể tin vào thực tại nổi nữa, đó là... ba mẹ tui bây giờ không phải là ba mẹ ruột của tui. Đúng là, trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra không ai đoán trước mà.

Sau khi kết thúc học kì I, ba mẹ ruột của tui muốn tui trở về nhà. Tui không muốn như vậy, vì ở đây, tui còn có crush, tui không muốn rời xa cậu. Nhưng sau nhiều lần họ cầu xin, tui đã hơi mềm lòng và quyết định tỏ tình với cậu. Nếu cậu từ chối thì tui sẽ theo họ về nhà, còn nếu như cậu đồng ý thì tui sẽ ở lại nơi này, nơi tình yêu bắt đầu.

Hôm nay như thường lệ, tui lại đạp xe đến trường. Chợt tui thấy bóng dáng cậu trong sân trường. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhìn rất bảnh, nói thật là tui rất thích con trai mặc áo trắng à nha.

Bỗng cậu đi đứng thế nào mà lại va phải một cô bé, trông cũng xinh nhưng có vẻ là đàn em lớp dưới. Cậu vội vã đỡ cô bé dậy làm tui phát ghen nhưng... phải lấy tư cách gì đây. Tui im lặng quan sát nhất cử nhất động của cậu. Cậu mỉm cười hỏi han cô bé:

- Anh xin lỗi! Em có sao không?

Cô bé ngây người, hai má đỏ ửng lên, chắc chắc, lại thêm một nạn nhân dính thính của cậu rồi. Haha, sắp có kịch hay đây.

Cô bé tỏ vẻ e thẹn, cúi gầm mặt xuống:

- Em... em không sao ạ!

Cậu lại tỏ ra quan tâm:

- Có thật là không sao chứ?

Cô bé khẽ nhìn trộm cậu rồi lại cúi mặt xuống rồi khẽ gật đầu, nói:

- Dạ... Em không sao thật mà!

Cậu cười, nụ cười đã làm mưa làm gió khắp nơi:

- Anh là Trần Khải Minh, học sinh lớp 9A2. Nếu em có bị làm sao thì nói với anh nhé!

Tui khẽ cười khan hai tiếng. Hai đứa này đang tấu hài cho tui xem đấy hả? Chỉ là ngã chút xíu thôi mà làm như tông xe không bằng ý.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hai tiết sau cô bé đó đã đến trước cửa lớp tui tìm cậu. Cậu ra khỏi lớp và nở nụ cười thân thiện:

- Sao thế em?

Cô bé lại cúi gầm mặt xuống rồi rút rề rút ra một bức thư màu hồng và đưa ra trước mặt cậu. Cả lớp tui bật cười, biết vì sao không? Cái này thì chỉ có lớp tui mới biết. Haha...

Cậu cầm lấy bức thư rồi khom lưng xuống. Lúc này, mặt đối mặt càng làm cho cô bé ngại ngùng hơn. Chợt, cậu ngửa mặt lên và cười lớn rồi khẽ nâng cằm cô bé lên, cậu nhẹ nhàng hỏi:

- Em thích anh?

Cô bé đỏ mặt đến level max rồi, giọng run run:

- D... dạ!

Cậu nhếch mép, lạnh lùng nói:

- Muốn anh thích lại em hả?

Cô bé gật đầu. Cậu cười nửa miệng, giọng đầy giễu cợt:

- Nhìn lại em đi! Muốn anh thích em? Cứ nằm mơ đi!

Khuôn mặt đang màu đỏ kia lập tức biến sắc sau khi nghe cậu nói và đã chuyển sang màu trắng rồi lại chuyển sang màu tím, chứng tỏ đang ngại và giận tái mặt đấy. Cô bé vội vã bỏ chạy. Cả lớp tui lại cười phá lên. Cậu bước vô lớp, đứng trước bục giảng, cậu đồng đặc nói:

- Có đứa nào muốn nghe thư tình của tao không?

Cả lớp tui hô to có, trừ tui, tui ghét, tui không thích, bức thư đó sẽ làm tui phát ghen, phát điên lên mất. Từ khi thích cậu, tui mới để ý rằng tui rất ghét việc cậu ngày ngày đọc hết thư tình của em này đến thư tình của em khác.

Có phải tui cũng nằm mơ giống cô bé kia? Suy cho cùng, tui cũng chỉ là một con vịt xấu xí, còn cậu, cậu là một hotboy chính hiệu, là người yêu lí tưởng của biết bao nhiêu cô gái. Tui sợ, tui rất sợ bị cậu từ chối nhưng tui lại không muốn thấy cậu tay trong tay với một người con gái khác không phải tui. Tan học, tui hẹn cậu ấy ra sau trường. Lúc này đây, mặt đối mặt, tui phải thổ lộ thôi. Gió khẽ thổi vì vu đủ làm bay một vài sợi tóc, không gian yên tĩnh đủ để nghe thấy tiếng lá cây xào xạc. Tui xiết chặt lòng bàn tay, nhắm tịt đôi mắt lại và nói thật nhanh:

- TỚ THÍCH CẬU! KHẢI MINH À!

Cậu có vẻ hơi ngạc nhiên, một lúc sau, ánh mắt cậu tối sầm lại. Cậu khẽ nói:

- Cậu nói thật à?!

- Ừ!

Tui không do dự mà đáp trả cậu một chữ chắc nịch. Cậu nói:

- Tớ xin lỗi! Tớ có người yêu rồi! Là BFF của cậu đấy! Cậu biết mà... bọn tớ...

Àm, tui khựng người lại, đôi mắt nhòe đi vì nước mắt, tui bịt tai lại hét lên:

- THÔI ĐỦ RỒI!

Xong tui quay lưng bỏ chạy. Tui không thể thấy đâu là đường đi nữa. Rầm, hình như tui vấp phải cái gì đó và ngã ườn xuống đất. Tui lồm cồm bò dậy, dù đã biết trước kết quả sẽ như vậy mà tui vẫn cố chấp đi tỏ tình làm gì không biết?! Thật là nhục nhã mà! Tui biết, vì tui là bạn cùng lớp với cậu nên cậu mới lịch sự từ chối như vậy. Phải rồi! Tui làm gì xứng đáng được cậu ấy yêu cơ chứ! Người cậu ấy yêu là BFF của tui, là lớp trưởng, là học sinh giỏi nhất khối, lại còn xinh xắn nữa. Họ yêu nhau! Cậu yêu nhỏ đó và nhỏ đó cũng yêu cậu. Hối hận, thực sự rất hối hận vì đã tỏ tình với cậu. Giờ thì hết thật rồi. Tui sẽ trở về Hà Nội, về với ba mẹ ruột. Tạm biệt nhé! Mối tình đầu của tui. Thật không ngờ sẽ có một ngày tui phải bỏ lại tất cả để làm lại cuộc đời mới nhưng quên được cậu hay không mới là một vấn đề lớn.

Ngay ngày hôm sau, tui đã lên máy bay trở về Hà Nội mà không một lời từ biệt nào giành cho cả lớp. Chắc sẽ có vài bạn giận tui lắm đây nhưng tui nào còn mặt mũi mà đối diện với cậu, với Ngọc Lệ - con BFF đấy. Tạm biệt mảnh đất đã cùng tui lớn lên trong mười lăm năm qua, tạm biệt cả lớp and goodbye first love.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, tui đã có mặt tại Hà Nội. Do tâm trạng không được tốt nên tui cũng chả buồn ngắm cảnh hay đi chơi mà về thẳng nhà luôn. Vừa về đến nhà, tui đã được người ta phục vụ tận tình làm tui hơi khó chịu. Xưa nay tui thích tự do, thích làm gì thì làm, nay lại bị như thế này quả là có chút không quen.

Gia đình tui có bốn người: một ông bố cứng con như cứng vàng, một bà mẹ trẻ trung xinh đẹp và một ông anh trai tính cách sáng nắng, chiều mưa, trưa râm râm, tối khủng khủng. Mà hình như ông anh mới này không ưa tui thì phải, cứ nhìn thấy tui là mặt lại nhăn nhó.

Cuộc sống mới, gia đình mới và rồi liệu sẽ có một tình yêu mới hay không? Không biết sau khi biết tin tớ chuyển đi cậu ấy sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Mới rời xa cậu có vài tiếng thôi mà đã thấy nhớ cậu lắm rồi. Xin lỗi, từ giờ tui sẽ cắt đứt liên lạc với cậu. Hủy kết bạn facebook, xóa hết tin nhắn chat chit vớ vẩn, thay sim, đổi số. Tất cả những gì tui làm chỉ vì tui và vì cậu ấy! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sự Trở Lại Của Crush

Một năm sau, tui đã là một cô bé lớp 10. Có đôi lúc, khi vào trong gương, tui không thể tin nổi đó là mình. Tui đã thay đổi khá nhiều, da dẻ bây giờ trắng hồng, gương mặt càng ngày càng baby hơn, mái tóc dài trước kia bây giờ chỉ ngắn đến ngang vai. Ngoài ra, chiều cao cũng chỉ cao thêm vài xăng-ti. Mặc trên người bộ đồng phục của trường, tui vui vẻ khoác cặp đi học. Mùa thu ở Hà Nội rất mát mẻ, lá cũng bắt đầu rụng. Ở Khánh Hòa giờ này chắc đang có mưa, không biết bây giờ mọi người đang làm gì? Vừa đi vừa ngắm lá rơi, tui vô tình đụng phải cái gì đó cứng rắn, ầm ầm làm tui loạng choạng suýt té, hình như thứ đó là con người. Vội định lại tinh thần, tui cúi mặt xuống xin lỗi rồi rút. Tuy lúc đó cúi mặt xuống nên không thấy mặt nhưng lại thấy người đó đi đôi giày sneaker màu trắng, ồ, chắc là thanh niên. Xin lỗi một lúc mà không thấy người đó lên tiếng nên tui xin lỗi lần cuối rồi bỏ đi. Lúc đi qua người đó, tui ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, tui khựng người lại rồi ngoái đầu xem đó là ai nhưng tui chỉ thấy mỗi tấm lưng mà thôi. Là con trai! Tấm lưng đó trông rất quen thuộc, rút cuộc, người đó là ai?!

Haizzz... Mà thôi, ai cũng được. Việc quan trọng nhất bây giờ là đi học và đi học. Tui quay người định bỏ đi thì một giọng nói vừa ầm ập, vừa quen thuộc vang lên:

- Trần Băng Tâm!

Giọng nói đó... hình như là của... À không, chắc không phải người đó đâu. Làm sao người đó có thể ở đây được chứ. Chắc chắn là tui đã nghe nhầm. Bỗng, một bàn tay từ đâu chui ra kéo lấy tay tui, khuôn mặt tui áp sát bờ ngực rắn chắc của ai đó. Người đó ôm chặt lấy tui và thủ thỉ:

- Sao cậu... lại tỏ ra xa cách vậy?!

Bao nhiêu kí ức trong quá khứ bị lãng quên chợt ùa về. Hình ảnh chàng trai mặc áo sơ mi trắng nhòe miệng cười trong nắng cứ thế tràn ngập trong tâm trí tui. Bàn tay người đó nói lòng ra và đưa tay lên xoa xoa đầu tui rồi đưa tay xuống má tui mà nâng lên. Gương mặt người đó đập vào mắt tui, gương mặt cậu vẫn không có gì thay đổi nhiều, vẫn là hàng mi dài và thẳng, vẫn đôi mắt dài mà hẹp, vẫn chiếc mũi cao và thẳng nhưng tại sao tui lại cảm thấy dường như giữa tui và cậu ấy có một khoảng cách khiến tui không thể nào nở nụ cười chào buổi sáng cậu ấy được. Bờ môi cậu ấy khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt hảo, cậu nói:

- Làm gì mà nhìn tớ chăm chăm vậy?! Biết tớ đẹp trai rồi nên không phải nhìn như vậy đâu, cậu làm tớ xấu hổ quá!

Tui cười khan hai tiếng. Đúng là xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ chết đi được.

Tui lùi về sau hai bước rồi cười với cậu ấy:

- Lâu rồi không gặp! Trông mày vẫn như vậy nhỉ? À không, hình như cao thêm một chút, đẹp trai hơn một chút, trắng hơn một chút.... và.... mặt ngu thêm một chút.

Rồi tui bật cười haha thành tiếng. Thì ra đây chính là cảm giác không yêu thì làm bạn. Ôi, bối rối quá.

Cậu ấy nháu mày nhìn tui, nói:

- Còn mày thì sao? Chỉ trắng lên một chút, dễ thương hơn một chút... và... và....

Tui cười nhe răng, vừa nói vừa làm điệu bộ chọc tức cậu ta:

- Và? Và cái gì hả? Sao? Không tìm được cái gì để chê hả?

Cậu khẽ thở dài rồi rút trong túi ra một chiếc kẹo mút, cậu nói:

- Định cho ai đó chiếc kẹo, vậy mà...

Cái tên này.... sao cứ thích đánh vào tâm lí thế nhỉ? Biết rõ người ta thích kẹo mút rồi còn. Được lắm, nếu vậy tui sẽ....

- Anh Minh đẹp trai, anh Minh tốt bụng, anh Minh đáng yêu, anh cho em cái kẹo đi mừ! Đi mà! Đi... Đi..

Tui vừa lắc tay cậu ta, vừa xu nịnh, vừa làm điệu bộ cún con. Hehe, thế nào cũng thành công cho coi. Ôi, tui thật là thông minh. Ahaha

Nhưng... cậu ta trả lời rất dứt khoát, à vâng, lại còn rất xúc tích nữa, chỉ một chữ thôi, đó là.... Không. Oh no

Tui xụ mặt xuống và quay đi chỗ khác, lại còn lườm bâu:

- Hừ! Không cho thì thôi, còn bày đặt khoe, hừ, tao méo cần!

Cậu ta lay lay vai tui, giọng đầy dụ dỗ:

- Không cần à? Không cần thật á?!

- Không cần!- tui trả lời dứt khoát

Cậu ta lại lay lay vai tui, đổ dành:

- Thôi! Đừng giận nữa! Cho nè!

Tui quay phắt người lại, tiện tay gạt luôn chiếc kẹo trên tay cậu ta rồi nhe răng cười:

- Thank you! Arigatou! Thanks nhiều nha!

Nếu như cậu ta đã tỏ ra như không có gì xảy ra, như một năm trước chưa từng có chuyện tui tỏ tình cậu thì mắc mớ gì tui phải để bụng chuyện cũ làm gì! Thôi thì cứ cứ xử tự nhiên, hồn nhiên như con diên vậy.

À mà, giờ mới để ý à nha! Bộ đồ cậu ta đang mặc là đồng phục trường tui đang học mà. Nếu vậy... Oh my god. Chờ chút, cái bảng tên trước ngực cậu ta... Trần Khải Minh- 10A3.... còn của tui là... Trần Băng Tâm- 10A3. Ôi mẹ ơi, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này. Tui cẩn nhẹ môi rồi chỉ vào cái bảng tên và nói:

- Mà...

Cậu ta cười nhẹ, ôi đẹp trai quá, cậu nói:

- À! Cái này hả? Tao mới chuyển trường đến đây! Hôm nay là ngày đầu tiên tao đi học. Mà hình như bọn mình học chung trường, lại còn chung lớp nữa kia!

Tui cười khan hai tiếng. Ông trời ơi, ông đang đùa con đấy à? Why? Tại sao? Tại sao cứ hết lần này đến lần khác ông cứ trêu người tình cảm của con vậy? Yêu không được, từ bỏ cũng không xong! Rút cuộc ông muốn con sống sao hả? Huhuhu...

- Mà lên lớp trước đi! Tao lên phòng hiệu trưởng có chút việc!

Tui chớp chớp mắt nhìn cậu rồi khẽ gật đầu.

- Vậy nhé! Tạm biệt!

Xong cậu quay bỏ đi. Bóng dáng cậu cứ xa dần, xa dần và rồi biến mất. Tui tự cười với chính bản thân mình, tui rõ là ngốc mà, dù biết cậu ta không thích mình, dù biết mình nên quên người ta nhưng... những lúc đứng cạnh cậu, con tim tui lại run lên.

Tui quay người định vô lớp thì đột nhiên lại đụng phải thứ gì đó khiến tui loạng choạng và rồi một cánh tay từ đâu ra nắm lấy tay tui và kéo tui lên. Tui đưa tay day day vùng thái dương rồi khẽ lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại.

- Anh Nhì?

Một giọng nói trầm ấm vang lên. Tui nhìn người trước mặt, ôi, là một cool boy, ánh mắt cậu ta nhìn tui, ánh mắt đó... có chút gì đó kì kì. Tui nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt, không nói gì. Từ sau lưng cậu ta lại xuất hiện thêm một hotboy. Hotboy nhìn tui với vẻ mặt ngạc nhiên, cậu ta hét lên:

- ANH NHI!

Gì kì vậy? Sao hai người này cứ nhìn tui mà kêu tên Anh Nhì vậy? Chẳng hiểu cái mô tê gì hết á! Nhưng tự nhiên đồng loạt mọi ánh mắt của rất nhiều người đổ dồn về tui làm tui vừa ngại, vừa khó xử. Tui còn nghe thấy vài tiếng xì xào gì nữa cơ, nào là Anh Nhì ư? Nghe nói nó chết rồi mà! hoặc Ôi trời ơi! Nó là ma à? vân vân và mây mây... Rút cuộc cái quái gì đang xảy ra vậy nè trời. Tuy tui vào trường từ đầu năm học nhưng hôm nào cũng đi học muộn hết trơn á nên không có cơ hội diện kiến học sinh của trường. Không ngờ, vừa mới lộ mặt đã dính phải chuyện từ trên trời rớt xuống rồi. Mà có liên quan gì tui đâu. Anh Nhì? Nhỏ nào vậy kìa?

Hotboy đột nhiên ngã xuống đất, cậu ta lảo đảo:

- Anh Nhì! Cậu còn sống sao? Nhưng rõ ràng... hôm đó.... hôm đó...

Tui nhú mày, mấy người này có bị ngu không thế, tui nói:

- Cậu đang nói chuyện với tui?

Hotboy ngậy người ra rồi lại gật đầu.

Tui cười và xua xua tay:

- Cậu nhầm người rồi! Tui không phải là Anh Nhì gì gì đó đâu!

Hotboy ngồi dậy, ghé sát vào mặt tui:

- Không thể nào! Rõ ràng khuôn mặt này... Ừa? Chà phải cậu bị cận sao? Sao không đeo kính nữa vậy? Trông hơi kì kì đấy!

Tui đẩy mặt hotboy ra, nói:

- Bởi vì tui không phải Anh Nhi gì đó nên tui không bị cận, vì thế tui không có lí do gì mà phải đeo kính và vì tui không phải Anh Nhi gì đó nên cậu nhìn phải thấy kì kì rồi!

Và người im lặng nhất này giờ cuối cùng cũng lên tiếng:

- Cậu ấy đúng thật không phải Anh Nhi đâu!

- Sao mà biết!- hotboy hỏi cool boy

- Ánh mắt, nụ cười, giọng nói, cử chỉ của cậu ấy rất xa lạ.

Tui cười haha và vỗ tay lên vai cool boy, nói:

- Cậu nói đúng rồi đấy! Tui không phải Anh Nhi nên tất nhiên đối với cậu chúng ta là xa lạ mà!

Cool boy nhủ mà nhìn tui, ánh mắt lạnh tanh làm tui lạnh hết sống lưng, liền từ từ bỏ tay ra khỏi vai cool boy. Tui định hỏi cool boy tên gì nhưng khi nhìn vào cái bản mặt đấy thì thôi không dám hỏi nữa nên nhìn vào cái bảng tên trước ngực cool boy. Nguyễn Hải Nam- 10A3, tên đẹp thật nhưng... cậu ta học chung lớp với tui thì tại sao tui không biết nhỉ?

- Anou... Cậu học cùng tui mà sao tui chưa bao giờ thấy mặt cậu nhỉ?

Nói xong tui mới biết mình bị điên rồi. Thật là... tại lúc đó nghĩ vẩn vơ về cái vấn đề khác mà quên bản mặt lạnh tanh của hấn rồi.

- Cậu học lớp 10A3?

Ôi! Hấn trả lời tui kìa! Cứ tưởng... À mà thôi! Tui khẽ gật đầu, hấn nói tiếp:

- Tui cũng chưa bao giờ thấy mặt cô!

Tui cười khan hai tiếng. Tên này thật là...

- Vậy à!

- Tại những hôm cậu nghỉ học thì Nam đi học, Nam đi học thì không hiểu sao hôm đó cậu nghỉ học nên hai người chưa gặp nhau là phải. À mà cho dù hôm đó cả hai người đi học thì cậu vừa đến lớp là hấn cúp tiết rồi. Cậu cũng biết mà, cái tính của cậu đó, một ngày có năm tiết thì đến tận tiết bốn cậu mới có mặt!- một tiếng nói ở đâu đó vang lên

Một đám người bụm miệng cười. Tui liếc ánh mắt đến cái tên có tâm đó. Hấn ta là Vũ Nhật, là tên bốn mắt khốn kiếp, tui nhếch mép cười:

- Ôi! Đúng là học sinh gương mẫu có khác, vừa đi vừa đọc sách cơ đấy!

Nhật nhìn tui cười, cậu ta khẽ đẩy gọng kính, nói:

- Không phải sách đâu! Chỉ là tài liệu tham khảo thôi mà!

- Sách với tài liệu tham khảo thì khác gì nhau!

Nhật lại cúi mặt vào tài liệu tham khảo, vừa đi vừa nói:

- Dạ! Em biết em cãi không lại đại tỷ rồi. Chị tha cho em để em vào lớp nhé!

Tên này... Tui trù ẻo, trù ẻo cho hấn ta bị vấp cục đá ngã sấp mặt luôn đi. Đúng là đáng ghét mà!

- AAA...

Rầm. Ôi linh quá, vừa trù ẻo mà hấn đã dính rồi. Tội lỗi, tội lỗi, tội lỗi cái con khi ấy! Đáng đời nhà người.

Chợt, một giọng nói từ trong đám đông đang vây quay tui vang lên:

- TRÁNH RA COI NÀO! LÀM GÌ MÀ TỤ TẬP GIỮA SÂN TRƯỜNG THỂ NÀY HẢ?

Đám đông rẽ sang hai bên, một cô gái xuất hiện. Cô ta nhìn tui, tui nhìn cô ta. Bỗng, cô ta tròn tròn hai mắt, mặt tái xanh, miệng lắp bắp:

- A... Anh... Anh Nhi! L... Làm sao... mà mày còn sống, r... rõ... rõ ràng... mày... mày đã...

Tui hất lộn tóc ra đằng sau, khẽ thở dài, tui nói:

- Một thật! Cứ phải giải thích hết người này đến người kia. Mấy người muốn nghĩ gì thì nghĩ!

Xong tui quay lưng bỏ đi. Thật là phiền phức mà. Anh Nhi? Nhỏ đó trông thế nào nhỉ? Chắc là giống tui, haha... Cool boy, hotboy, một cô gái giống chị đại, một vài thành phần đều quen biết Anh Nhi. Nhỏ đó sao lại chết nhỉ? Xem cách cool boy nhắc đến Nhi thì chắc là hai người đó là một couple rồi. Sao nhỏ đó có thể để người mình yêu sống một mình trên đời ta? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lớp Học Ngổ Ngáo

Một lớp học, hai mươi chín thành phần, hai mươi chín tính cách, hai mươi chín đứa bất bình thường. Vậy mà, giờ lại thêm một đứa bất bình thường, thông thạo đủ các trò quậy phá, nghịch ngợm, vân vân và mây mây. Lớp này hôm nay chắc vui.

Tuy chiều cao có hạn nhưng thủ đoạn của tui thì hơi bị vô biên đó nha. Tui ngồi một mình bàn cuối cùng, gần sọt rác, cái nơi hội tụ đầy đủ các vị anh hùng hảo hán quậy phá, chuyên làm việc riêng trong giờ học. Ngồi bàn cuối, tui tha hồ cày anime, đọc truyện ngôn tình, truyện tranh hoặc là ăn quà vặt mà không lo bị thầy cô bắt. Lớp trưởng Trương Ly đứng dậy, hô to:

- CẢ LỚP NGHIÊM!

Chỉ một câu nói thôi đã làm bao nhiêu sư huynh tỉ muội lớp 10A3 giật mình, vội vàng ngoan ngoãn. Từ ngoài cửa, cô chủ nhiệm Đỗ Uyên bước vào. Cô đưa ánh mắt quét lớp một lượt làm đứa nào đứa đấy nổi hết cả da gà da vịt. Lớp cứ thế im phăng phắc, tìm ai cũng đập thình thịch, bầu không khí căng thẳng cho tới khi cô cho lớp ngồi xuống thì lớp mới dám thở phào nhẹ nhõm. Bà cô này không phải dạng vừa đâu, nếu thầy giám thị nghiêm khắc một thì bà Uyên này nghiêm khắc mười. Ở cái trường này, lớp 10A3 không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ mỗi bà cô Uyên.

Cô bước từng bước đến bàn giáo viên, từng bước chân của cô gõ xuống nền nhà, cồm cộp, nghe thôi mà đã thấy lạnh sống lưng rồi. Cô ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân lại rồi đưa tay lên bàn gõ từng tiếng, cộc cộc... Hix, đáng sợ quá đi. Cô thôi gõ tay xuống bàn, khuôn mặt nghiêm nghị, cô nói:

- Ly!

Trương Ly giật bắn người, vội vàng đứng dậy:

- Thưa cô hôm nay lớp vắng không ạ!

Cô khẽ gật đầu rồi phe phẩy tay, ý là bảo ngồi xuống. Cô nói tiếp:

- Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới!- xong cô ngoái đầu ra cửa và nói- Em vào đi!

Cả lớp 10A3 không ai bảo ai, đồng loạt nhìn ra cửa. Khỏi nói cũng biết, tui chắc chắn người đó chính là Khải Minh rồi. Quả không sai, Khải Minh bước vào trong sự vui vẻ chào mừng của các bạn. Tuy nhiên, sau lưng cậu còn có một bạn nữ. Tui cứ tưởng hôm nay lớp 10A3 chỉ có một học sinh mới thôi, thật không ngờ...

Minh cùng bạn nữ đó bước lên bục giảng. Minh cười tươi và nói:

- Tớ là Trần Khải Minh! Rất hạnh phúc làm quen.

Bạn nữ kia cũng bắt đầu giới thiệu. Bạn ấy cười, nụ cười trong veo khiến cho khuôn mặt bạn ấy xinh hơn rất nhiều và nói:

- Tớ là Nguyễn Ngọc Lệ. Mong các bạn giúp đỡ.

Kết thúc câu nói của Ngọc Lệ là một tràng pháo tay. Lệ sở hữu khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, sống mũi thẳng, môi hồng chúm chím, khi cười để lộ hai má núm đồng tiền và một chiếc răng khểnh, làn da trắng mịn không tí vết, body quá chuẩn và đôi chân thon dài. Với ngoại hình như thế này, mấy thằng con trai lớp này nhìn mê mẩn là phải rồi.

Tui khẽ đưa ánh mắt nhìn ra ngoài, nhìn vào khoảng không vô định và suy nghĩ vẩn vơ về bộ phim anime đang xem dở dang.

- Băng Tâm! Lâu rồi không gặp! Tao ngồi đây được không?

Một giọng nói vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ. Khó hiểu nhìn cô bạn đó, tui hỏi:

- Lâu rồi không gặp?

Bạn ấy cười, nói:

- Đừng nói mày quên tao rồi nha! Tao, Ngọc Lệ này!

Ngọc Lệ? Ngọc Lệ nào ta? Tui đưa tay day day vùng thái dương, tui hỏi:

- Ngọc Lệ! Ngọc Lệ nào?

Nhỏ ta gõ nhẹ vào đầu tui rồi nhủu mày khó chịu:

- Ngọc Lệ là Ngọc Lệ! Là con Best Friend Forever của mày đây này!

Tui khẽ A lên một tiếng rồi cười tươi rói:

- À! Ngọc Lệ hả? Lâu rồi không gặp!

- Mày vẫn mắc bệnh dễ mất trí như xưa!- Lệ thở dài ngao ngán

Tui im lặng không nói gì, chỉ cười trừ mà thôi.

Nhỏ nói tiếp:

- Thế tao ngồi đây được không?

Tui định ừ thì bất gặp bao nhiêu cánh tay của bọn con trai giơ lên chữ X. Haizzz... Khó xử quá đi mất thôi. Tui lại thở dài rồi ra quyết định:

- Ừ!

Vừa dứt lời bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn nhìn tui chằm chằm. Nhìn vào ánh mắt của tui con trai cũng đủ biết bọn nó đang gào thét trong lòng, ví dụ như: Sao mày lại cho Lệ ngồi? hoặc Ôi Lệ ơi! Băng Tâm mày chết với tao hoặc cũng có thể là Trần Băng Tâm! Sao mày dám cướp Lệ khỏi tay tao?. Thấy tui nó như vậy, tui vừa khó xử, vừa buồn cười.

Và rồi khi cô vừa ra khỏi lớp thì lịch sử lại tái diễn. Cái lớp này bây giờ giống như cái chợ vậy. Tui nó nói chuyện rôm rả, trèo bàn trèo ghế, an vật, rút iphone ra selfie, lôi PSP ra chơi game, mang ipad ra xem anime, lôi truyện tranh ra đọc, vân vân và mây mây. Ôi thử nghĩ mà xem lúc cô Uyên trong lớp thì ngoan ngoãn im lặng, cô ra khỏi lớp một phát thì... Chắc, chắc...

Ôi cái lớp 10A3, lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Nhưng vì cái tính quậy phá này mà lớp tui luôn luôn có tiếng cười vui vẻ, nhìn lớp tui vậy có ai nghĩ rằng thành tích của lớp này hơi bị cao đấy. Ôi! Yêu cái lớp 10A3 này quá!

Tiết đầu tiên... vì cô có việc bận nên lớp tui bây giờ được tự quản, vì vậy tui nó tha hồ mà quậy. Một lúc sau, ông thầy đầu hói xuất hiện trước cửa lớp tui, ông ta quát:

- Các em không để cho các lớp khác học à?

Hoàng Duy- lớp phó học tập lên tiếng:

- Bọn em đã làm gì hả thầy?

- Coi các anh chị đi! Các anh chị không thể trật tự được à?

Duy đánh trống lảng:

- Nghe nói hôm nay lớp 11B2 kiểm tra môn của thầy đúng không?

- Ừ! Liên quan gì đến anh!

- Lớp đó tài liệu hơi bị ghê đấy ạ! Thời gian thầy vắng lớp em cũng đủ cho lớp đó chép đáp án xong rồi đấy !

Ông thầy nghe thấy thế thì cũng nguôi cơn tức và bỏ đi! Ba giây sau...

- A! CÁI LỚP CHẾT TIẾT! DÁM QUA MẶT TÔI...

Lúc này ông ta mới biết bị lớp tui qua mặt. Khởi nhìn mặt ông, chỉ cần nghe cái giọng thôi cũng đủ biết ông ta đang tức tối như thế nào rồi! Và thế là lớp

tớ có một trận cười hả hê.

Một lúc sau, lớp tui đang đùa vui về thì nghe thấy tiếng bước chân cộp...cộp vang lên càng lúc càng to. Không ai bảo ai, tụi nó tự động chuyển sang chế độ học sinh gương mẫu. Tiếng bước chân biến mất chứng tỏ tụi nó đang ngồi trước mặt tử thần Đỗ Uyên, cô cất giọng:

- Tiết này tiết gì?

Lớp trưởng Trương Ly đứng dậy, nói:

- Thưa cô! Hóa ạ!

- Lấy giấy ra kiểm tra 15 phút!- cô lạnh giọng nói.

Cả lớp đồng loạt lấy giấy kiểm tra ra chép đề. Cô Uyên là giáo viên dạy ba môn: Toán, Lý, Hóa. Tuy nhiên, cô chỉ dạy lớp tui mỗi Lý thôi. Thật may mắn. Cảm ơn trời phật.

Reeng...reeng..

Cuối cùng giờ ra chơi cũng đã đến. Cô Uyên bước ra khỏi lớp, Trương Ly lớp trưởng đứng trên bục giảng nói:

- Có đứa nào cần mua đồ không?

Cả lớp nhao nhao lên. Vội vã đưa tiền cho Ly rồi dặn dò đủ kiểu. Ly không cần giấy bút ghi chép gì đâu bởi nhỏ có một trí nhớ hơi bị ghê nha. Xong xuôi đầu đó, nhỏ rủ tui đi cùng. Trước khi đi, nhỏ la lớn:

- Bọn mày chuẩn bị tiền ship đi. Xíu tao lên, đứa nào có tiền ship mới được lấy đồ nghe chưa? Năm ngàn nhé!

Vừa dứt lời nhỏ Ly đã bay mất xác, chưa kịp để mấy đứa khác ú ớ cái gì. Nhỏ này đúng là gian manh thật, lấy tiền ship chém đứt cổ người ta mà, từ lớp xuống canteen có một đoạn mà nhỏ cũng lấy ship, năm ngàn lận đó. Haizzz.... Mà không sao!!! Dù sao tui cũng có tiền thù lao đi xách đồ phụ mà. Nhưng chắc gì nhỏ lấy tiền của bọn nó, có thể là lừa.

- Mày ngồi đó chờ tao, xíu tao mua xong hai đứa mình xách lên lớp nhé!

Ly vừa nói vừa chỉ vào một cái bàn, dặn dò xong xuôi, Ly bắt đầu chiến dịch chen lấn, xô đẩy.

Tui ngồi vào cái bàn, đưa ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định mà suy nghĩ mông lung. Haizz... Chán quá đi mất. Chợt có ba đứa con gái tiến vào bàn tớ, nhìn bọn nó là biết kiểm tui chả có chuyện tốt lành gì rồi. Một trong ba lên tiếng:

- Theo tao!

Tui hást cầm lên hỏi:

- Chi?

- Có người muốn gặp mày!- đứa đó đáp.

Theo như suy luận vừa nãy thì ba đứa này kiểm tui chẳng phải chuyện tốt lành gì và có khi ba đứa này gọi tui vào một chỗ vắng vẻ nào đó rồi đập cho một trận cũng nên. Suy đi nghĩ lại, đi là chết, mà không đi lại chán. Thôi thì thà chọn... chết còn hơn chán. Biết đâu lại gặp chuyện hay ho thì sao. Giống như là đi phiếu lưu ấy! Nghĩ thôi đã thấy hay rồi! Vậy là sau khi nghĩ thông suốt, tui quyết định đi theo bọn nó và không quên lên lút bật máy ghi âm lên để xíu về cho lớp nghe.

Ba đứa nó đi trước, tui nhảy chân sáo theo sau. Tụi nó dẫn tui ra sau trường, ôi, nơi này quả là rất thích hợp để mà đập nhau à nha. Ở đây còn có một cái cây lớn. Chắc! Rất thích hợp để trói người lại rồi hành hạ thừa sống thiếu chết.

- Đến rồi sao?!

Một con nhỏ cất tiếng, trông nhỏ đó giống như chị đại vậy, theo sau còn có vài đứa con gái lẫn con trai cơ mà. O mà hình như đây là con nhỏ hồi sáng gặp ở sân trường mà! Nhỏ ta tiến lại gần tui, ánh mắt đầy ác cảm, nhỏ khề thủ thi vào tai tui:

- Trần Anh Nhi, có phải vì hôm đó tao trời mà lòng quá nên mày mới thoát khỏi vụ nổ đó đúng không? Nếu như đã thoát chết khỏi tay tao thì mày nên biến khỏi mắt tao mới đúng. Mày đang cầu xin tao GIẾT lại mày đấy à?

- Diên vì yêu!- tui buông ra ba chữ, giọng bất cần đời.

Nhỏ ta tái mặt lại, giọng đầy giận dữ:

- Mày đúng là Anh Nhi rồi! Vậy mà giả nai trước mặt toàn trường hả? Dám bảo mày không phải Anh Nhi hả? Giỏi lắm!

Tui bật cười thành tiếng làm ả ta giật mình, tui nói:

- Này! Mày có bị ngu không thế? Chưa đọc truyện ngôn tình bao giờ hả? Đa số hai đứa con gái ghét nhau tới mức muốn giết nhau thì lí do đơn giản chỉ vì chữ yêu mà thôi! Đa số truyện nào chả có tình huống đó!

Ả ta giận tái mặt, hùng hổ giơ tay lên cao và Bốp. Ả nghiêng răng:

- Mày nói ai bị ngu đó hả?

Tui tức giận, nhấn mạnh từng chữ:

- Bộ mày không hiểu tiếng người hả? Tao đang nói mày đấy! Mày là cái dell gì mà tao không dám chửi chứ?

Ả ta nhú chặt mày, gân xanh nổi lên. Ả ta lại vung tay lên cao và bốp. Ả ta lại dám đánh tui nữa, đau quá. Khốn khiếp, nếu cho tui chọn lại thì tui đã chọn chán rồi đây. Ai mà biết bị đánh đau thế này. Suốt một năm qua, tui chưa từng bị đánh một lần nào nên đã quên cái cảm giác đau rồi. Tui tức giận, ầm ừc, giơ tay lên cao và chát. Đừng tưởng Trần Băng Tâm đây dễ bắt nạt nhé! Ả hét lên:

- TUI BAY, ĐÁP NÓ CHO TAO! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc Họp Vô Vị

- STOP!

Tui hét lên, ngay lập tức đám người đó dừng lại. Tui đẩy khó hiểu nhìn tui. Tui giả vờ ngạc nhiên, đưa tay chỉ đại đại nơi nào đó và hô to lên:

- CON CHÓ KÌA!

Ngay lập tức đám người đó nhìn theo hướng tay tui chỉ. Nhân cơ hội đó tui bỏ chạy luôn. Sao lũ này ngu thế nhỉ? Có đúng là học sinh cấp III không vậy? Chỉ là con chó thôi mà, làm gì tò như chưa bao giờ được thấy vậy? Hehe, tui đúng là number one mà! Say oh yeah.

Sau khi chạy thoát khỏi đám vớ vẩn đó, tui liền nhảy chân sáo về lớp. Vừa đi tới cửa lớp thì tui đụng phải ai đó làm tui hơi choáng. Tui loạng choạng suýt té thì đã được Minh đỡ lên. Chưa kịp đề tui nói lời nào, Minh đã vội vàng nói với vẻ mặt đầy lo lắng:

- Tao nghe Ly nói mày bị một đám người dẫn đi có đúng không?

- Tao...

- Mày có sao không Tâm?- một đứa khác hỏi han tui.

- Có bị tui nó đánh không?- thêm một đứa nữa.

- Tui nó có làm khó mày không?- lại một đứa khác nữa hỏi han.

Cứ thế, mỗi đứa một câu làm tui chẳng kịp trả lời. Cái lớp này thật là... quậy thì có quậy thật nhưng mà đoàn kết ghê vậy đó. Được học chung với lớp này, quả thực tui rất hạnh phúc. Tui hô to:

- TAO KHÔNG SAO! Trả lời vậy được rồi chứ?

Tụi nó thờ phào nhẹ nhõm rồi kéo tui vô lớp vừa ăn bím bím vừa nói chuyện. Không hiểu sao Minh cứ nhìn tui chăm chăm làm tui hơi khó chịu. Rốt cuộc cậu ta bị cái quái gì vậy ta? Một phút sau, hai phút sau, ba phút sau,..., mười phút sau... Minh đập bàn đứng dậy kéo tui ra khỏi lớp làm tui vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu, cậu ta dẫn tui lên sân thượng rồi buông tay tui ra, tui mở lời trước:

- Mày kéo tao lên đây làm gì?

Ánh mắt cậu ta tối sầm lại, khẽ đưa tay lên sờ một bên má của tui, giọng đầy trách móc:

- Sao mày lại nói dối hả?

Tui hơi ngượng nên khẽ đẩy bàn tay đó ra rồi hỏi:

- Chuyện gì?

- Má mày vẫn còn in hằn dấu năm ngón tay kia kìa! Thế mà bảo không sao à?

Một tiếng nói phát ra từ đằng sau vang lên làm tui giật mình. Ngoái đầu lại thì thấy hai mươi chín thành viên còn lại của lớp 10A3 đang tiến lại gần tui. Tui không muốn họ lo lắng cho tui, tui lại càng không muốn vì tui mà tình hình lớp 10A3 và lớp 10A trở nên căng thẳng hơn. Tui cúi đầu, nói:

- Tao xin lỗi! Tao... chỉ là... tao...

Trương Ly tiến đến gần tui rồi vỗ nhẹ lên vai tui, nói:

- Nếu mày coi tui tao là bạn thì hãy nói đi, ai đã đánh mày?

Chắc, hình như nhỏ đó tên là... tên là gì ta? Bỗng tên của nhỏ đó ghi hình như là... là... A, nhớ ra rồi. Là....

- Là Hoàng Thị Ngân, học sinh lớp 10B2.

Tui trả lời xong mà chả thấy ai nói gì nên ngược đầu lên nhìn thì thấy hai mươi tám con người, năm mươi sáu con mắt đang ngoái nhìn Hải Nam. Chỉ có tui, Minh và Lệ là đờ người ra nhìn hành động của lớp mà chẳng hiểu cái mô tê gì hết á! Nam thấy mọi người nhìn mình thì đâm ra khó chịu, hấn nhứ mày:

- Nhìn cái gì?

Hoàng Duy tức giận, túm cổ cool boy và nói:

- Nhìn cái gì á? Mày biết rồi còn hỏi! Bỗng Tâm giống Anh Nhi. Con nhỏ Hoàng Thị Ngân kia thì thích mày. Mày với Anh Nhi lại là một couple. Thử hỏi xem, con Ngân nó có ghen không hả? Con Ngân có biết Bỗng Tâm không hả? Vì thế việc Ngân hiểu nhầm Tâm là Nhi là chuyện bình thường. Và tất nhiên, con Ngân muốn đánh Nhi, nhưng lại thành ra là đánh Tâm. Tao nói vậy mày hiểu chứ? Vậy mày có liên quan rồi chứ?

Nam lạnh lùng hất tay Duy ra, giọng lạnh tanh:

- Không liên quan đến tui! Có trách thì hãy trách Bỗng Tâm giống Anh Nhi thôi!

Tui này thật là, nói cái quái gì vậy? Nghe xong mà lộn xộn tung tung phèo, chả hiểu cái quái gì hết! Thật tội nghiệp cho một con nhỏ não ngắn như tui mà. Huhu

- Không thể để yên chuyện này được!

Minh lên tiếng, nhìn cậu ta kìa, mắt cứ như tóe ra lửa, đôi lông mày nhíu chặt lại. Cậu ta... đang tức giận thay tui sao?!

Cả lớp tui, đa số đều đồng tình với ý kiến của Minh bởi họ muốn cho các lớp khác xem, lớp 10A3 không dễ gì bắt nạt đâu. Nợ máu phải trả bằng máu. Muốn ăn hiếp lớp 10A3 sao? Đầu có dễ. Tui nghe xong mà cứ tưởng lớp này là xã hội đen.

Ấy vậy mà, lớp trưởng Trương Ly lại phản đối. Nhỏ không cho phép lớp 10A3 vi phạm nội quy nhà trường để rồi mang tiếng lũ vô học. Dùng vũ lực để đối phó với vũ lực là hạ đẳng. Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.

Tui nó nghe xong mà tự hào về lớp trưởng lớp này ghê. Học giỏi, thông minh, suy nghĩ sáng suốt, có tài lãnh đạo, xinh đẹp, tài năng là những yếu tố mà một lớp trưởng Trương Ly sở hữu.

- Tiết sau là tiết gì vậy?

- Hình như là tiết giáo dục.

Lớp tui vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ ở hành lang. Tui nó nói chuyện hết sức là xàm, nhưng không sao! Xàm mà vui là được rồi.

- Yêu cầu Trần Bỗng Tâm cùng lớp trưởng lớp 10A3 lên phòng hội trường hội học sinh.

Tiếng anh ta vang lên từ loa làm lớp tui đang vui thì chuyển sang nghiêm túc. Tui nó lo lắng nhìn tui, tui không nói gì chỉ cười rồi cùng Ly lên phòng hội trường.

Khẽ đẩy cánh cửa rồi bước vào, Hoàng Ngân cũng có mặt ở đây, nó ôm mặt khóc tức tưởi. Thật là giả tạo! Tui tiến đến chiếc ghế dành cho phó hội trường hội học sinh rồi ngồi xuống rất ư là tự nhiên. Ly cũng tự tìm cho mình một chiếc ghế để ngồi.

Lúc này đây, mặt đối mặt, mắt đối mắt, anh ta nhứ mày khó chịu nhìn tui. Nhận được cái nhìn đấy, tui khẽ nhếch môi cười khinh bỉ. Anh ta mở lời trước:

- Tui mời em lên đây không phải với tư cách hội trường gọi phó hội trường, mà là với tư cách hội trường gọi học sinh vi phạm nội quy nhà trường!

- Biết rồi!- tui trả lời cộc lốc.

Anh ta lại nhú mày hỏi:

- Vậy ngồi ở đó làm gì?

- Thích!- Lại một câu trả lời cộc lốc nữa.

Anh ta là Trần Gia Huy- hội trưởng hội học, kiêm luôn chức anh hai của tui. Ừ thì anh hai đẹp trai, ừ thì anh hai học giỏi, ừ thì anh hai ga lăng nhưng hình tượng này chỉ là trong mắt các cô gái khác thôi. Còn đối với tui, anh hai là một tên đại ngốc, khó tính, kệt sỉ, ki bo.

Từ khi nhậm chức phó hội trưởng này, tui luôn thắc mắc tại sao một đứa hết sức bình thường như tui lại có được cái vị trí này nhỉ? Không lẽ là do anh hai nói gì với hiệu trưởng? Không thể nào! Anh hai thậm chí còn không xem tui là em gái mà!

Anh hai gãi đôi lông mày ra, mặt nghiêm túc, nói:

- Các thành viên liên quan đã có mặt đầy đủ! Vậy chúng ta bắt đầu cuộc họp!

Haizzz... chán quá đi mất. Ngồi ở đây xem Hoàng Ngân diễn kịch đúng thật là mất thời gian quá đi. Cô ta diễn hay thật, nước mắt cá sấu tuôn trào nè, rồi nói tui vô duyên, vô cớ đánh cô ta nè. Ôi trời ơi, bót diễn giùm tui đi! Nhìn mấc ói quá! Nhưng trông thật buồn cười. Chắc, chắc... xiu bị què đưng có trách tui.

Anh hai trầm ngâm suy nghĩ rồi quay sang hỏi tui:

- Em còn gì để nói không?

Tui nhếch mép, giọng khinh khỉnh:

- Anh nghĩ sao?

Xong, tui rút trong túi áo khoác ra một chiếc điện thoại. Ẩn ẩn một lúc rồi đặt lên trên bàn, ngay trước mặt anh hai. Cả căn phòng chìm trong sự im lặng, chỉ nghe thấy tiếng nói phát ra từ chiếc điện thoại. Và tất nhiên, cái đoạn con Ngân thủ thủ vào tai tui thì không phát ra rõ ràng được. Có lợi cho nó rồi còn gì. Ngân mặt tái nhợt lại rồi nhưng vẫn tỏ vẻ mạnh mẽ. Đoạn ghi âm kết thúc, tui đánh ánh mắt nhìn tất cả một lượt rồi hỏi:

- Mọi người nghe kỹ rồi chứ?

Không ai nói gì mà chỉ gật đầu. Tui lại nói tiếp:

- Trong đoạn ghi âm trên, chúng ta có thể nghe rõ hai tiếng tát bốp, bốp đầu trên là của một người, tiếng tát cuối cùng là của một người khác đúng không?

Lại không nói gì, lại gật đầu. Tui mỉm cười đắc thắng rồi đưa một tay chỉ lên mặt Ngân, tay còn lại chỉ vào mặt tui và nói tiếp:

- Mọi người nhìn đi! Trên mặt cậu ta chỉ có một vết đỏ hình bàn tay, còn tui thì hai vết. Từ đó suy ra, hai tiếng tát đầu tiên là cô ta tát tui và cái tát còn lại là do tui tát cô ta. Tui nói đến đây mọi người hiểu hết rồi nhỉ?

Anh hai lạnh lùng nhìn Ngân, cô ta chẳng những không sợ mà còn hung hăng nói:

- Phải! Là do tui gây sự trước với cậu ta đấy! Thì sao nào?

Anh Huy nhếch môi cười khinh bỉ:

- Cô thật đáng thương.

Chà... đói quá đi mất. Lúc nãy đang ăn thì bị Minh kéo đi, từ lúc đó đến giờ tốn nhiều calo quá. Trời ơi! Cho người ta về lớp đi! Đói quá! Đói quá đi..

Bụng thì cứ sôi ùng ục mà mà mấy người này cứ đá xéo nhau hoài. Tui quyết đứng dậy và nói với anh Gia Huy:

- Nếu anh thấy cậu ta đáng thương thì bỏ qua chuyện này đi. Em cũng chẳng bị sao cả!

Xong tui quay lưng định bỏ đi thì Ngân gọi lại:

- Khoan đã!

Tui quay đầu lại, hất cằm hỏi:

- Chuyện gì nữa?

- Cậu đang thương hại tui đấy à?- cô ta gần giọng.

Trời! Tưởng cái gì ghê gớm lắm chứ. Tui quay đầu bước đi và nói:

- Cậu nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi! Tui không biết cái gì hết.

Tan trường, tui đi xe căng hải về nhà. Đi qua một con hẻm tui nghe thấy tiếng gì đó là lạ nên tò mò tới gần. Con gái bây giờ ngày càng bạo lực. Tui lắc đầu ngán ngẩm. Trong con hẻm đó là hai đám nữ sinh đang đánh nhau. Chờ chút, hình như trong đó có một đám là nữ sinh trường tui thì phải. A! Đúng rồi! Ngân kia! Biết nó là boss rồi nhưng đàn em đâu hết rồi mà chỉ có ba đứa thế này? Cái đám còn lại kia thì quá hèn, chắc tầm phải hai mươi đứa chứ ít ỏi gì. Chơi hai mươi chọi ba à? Bộ trong từ điển của bọn nó không có từ nhục à?

Tình hình lúc này là đám con Ngân đang bị lép vế. Một đứa trong đám nó suýt nữa thì bị đâm, may mà nó ra đỡ, một nhát dao đâm trúng cánh tay phải nó. Nhân lúc đó, một đứa con gái khác, trông đáng vẻ hình như cũng là boss rút cây tuýp sắt ra, tiến lại gần Ngân. Tuy tui và Ngân vừa có xích mích nhưng cứ đứng trơ ra xem kịch như thế này thì thấy tội con Ngân quá. Thôi thì làm người tốt một lần vậy. À kia hiện đang đứng trước mặt Ngân, ả dơ cây tuýp lên, Ngân chỉ biết ôm tay và nhắm chặt mắt mà chịu trận. Hai con bạn Ngân thấy vậy thì liền lao tới nhưng bị chặn lại. Cây tuýp hạ từ từ, từ từ xuống...

- A...A...A!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tất Cả Đều Là Do Số Phận

Cây côn từ trên tay ả rơi xuống. ả ôm lấy cánh tay và quay phắt về hướng của tui. Thật ra, tui vừa mới phi cục đá nhỏ về phía ả, thật không ngờ lại trúng đúng tay luôn. ả tròn mắt nhìn tui, gần giọng:

- Mày là ai? Mày có biết mày vừa làm gì không hả?

Chắc, tính đe dọa tui hả? Đâu có dễ. Vậy là, tui giả vờ ngây thơ, nói:

- Ném đá!

Khuôn mặt ả biến sắc, đôi lông mày nhíu chặt lại:

- Mày có biết tao là ai không?

Tui trả lời với giọng vô số tội:

- Không!

Ả cứng họng không nói được gì nữa. Chà, chắc đang sôi máu lắm hả? ả tiến lại gần tui, khuôn mặt đánh lại. Tính làm gì vậy? Đánh tui à? Tui khẽ giật lùi về phía sau cho tới lúc chạm phải bức tường. Huhu, ai đó tới cứu tui đi! Ai cũng được. Làm ơn...

Ả nhếch mép và vung tay lên cao. Tui nhắm chặt mắt lại. Một giây... hai giây... ba giây trôi qua... Sao vẫn chưa đánh bị ăn tát nhỉ? Tui he hé mở đôi mắt ra. Trước mặt tui bây giờ là một màu trắng xóa. Nhích người sang trái hai bước rồi ngược lên. Tui ngạc nhiên thốt lên:

- Khải Minh!!!

Cậu thả tay ả ra rồi mỉm cười nhìn tui, nói:

- Băng Tâm! Không sao chứ?

- Ừm! Không sao!

- Mày với nhóm Ngân đi trước đi! Chỗ này cứ để tui tao lo.

Tụi tao? Tui khó hiểu nhìn xung quanh. Hot boy? Cool boy? Họ làm gì ở đây chứ? Chưa đề tui phân tích lí do xong, Ngân đã kéo tui bỏ chạy. Tui vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói với Minh:

- Con gái quan trọng nhất là khuôn mặt đấy! Đừng đánh vô mặt mà hãy bẻ tay, bẻ chân nhé!

Tui và nhóm Ngân dừng lại tại một cái ghế, trên vỉa hè, sát máy bán nước tự động nên tui có mua vài lon nước ngọt. Tất nhiên cho ba người kia ba lon, tui một lon và nhóm Ngân ba lon. Chắc, bay mấy bảy chục rồi! Tui đưa nước cho Ngân, cô ta khó hiểu nhìn tui:

- Sao mày giúp tao? Rõ ràng tao với mày...

Tui biết rõ cô ta đang định nói cái gì nên liền cắt ngang:

- Chuyện qua rồi cứ để cho nó qua đi!

- Tính uống nước một mình mà không cho tui này à?- Minh vừa đi vừa dứt tay vô túi quần nói.

Tui chỉ cười trừ rồi đưa cho Minh và hai người kia ba lon nước. Cậu ngồi xuống ghế, uống một ngụm nước rồi nhìn tui, ánh mắt lạnh lùng. Woa! Ngầu quá đi! Cậu nói:

- Sao mày lại đi đánh nhau vậy?

- Tại trên đường đi học về, tao thấy trong con hẻm, tui con Ngân đang đánh nhau. Thế là, máu lương thiện nổi lên nên tao giúp con Ngân.

Cậu nhú mày nhìn tui, hỏi:

- Chỉ đánh nhau thôi hay có nói khiêu khích gì nó không?

- Tao đâu có nói gì khiêu khích nó đâu! Chỉ là chọc tức một chút thôi mà!- tui cười cười và trả lời.

Cậu đứng dậy, ghé sát mặt vào mặt tui làm tai tui nóng ran cả lên, cậu hỏi:

- Một chút?!

Cậu ta là cái thá gì mà hỏi tui giống như cảnh sát tra hỏi tù nhân vậy? Bực mình, tui đẩy mạnh cậu ta ra rồi nói với giọng khó chịu:

- Mắc mớ gì tao phải trả lời hết câu hỏi của mày nhỉ? Tao bảo một chút là một chút. Mày hơi bị phiền đấy!

Cậu ta khựng người lại, ánh mắt tối sầm. Không nói không rằng gì, tự dưng bỏ đi. Giận à? Có ngon thì giận đi! Ồ... Nhưng mà, nói gì thì nói, cậu ta cũng là người cứu tui trong lúc hoạn nạn mà. Tui chưa cảm ơn cậu ta đã đánh, lại còn quay sang mắng mỏ nữa chứ! Ồi không được rồi! Phải chạy theo xin lỗi cậu ta thôi! Nhưng, ủa, cậu ta đâu mất rồi?! Ở đây là ngã ba, nhà cậu ta hướng nào nhỉ? Ồi! Chết tiệt!

Về đến nhà, tui liền bước lên phòng. Hình như thiếu thiếu cái gì đó! Cái gì ta? Thôi kệ đi! À, hồi sáng Minh cho tui cây kẹo mút mà chưa kịp ăn! Oa, kẹo mút, kẹo mút ở đâu nhỉ? A, đúng rồi! Là ở trong cặp. Cái cặp... Ủa? Cái cặp đâu rồi ta? Chẳng lẽ cái mà tui đang thấy thiếu thiếu là... cái cặp. Oh no, trong đó có sách vở, đồ dùng học tập, vân vân và mây mây. Thiếu mấy thứ đó thì tối nay sao học bài. Cố lục lại trí nhớ, hình như tui làm rớt cặp ở con hẻm đó rồi thì phải.

Ting...Ting... Tiếng thông báo có tin nhắn vang lên. Tui liền mở điện thoại ra xem. Là của... số lạ! Kê, mở đại ra xem! Thật không thể tin nổi, tin nhắn của tên đó chỉ vồn vện sáu tiếng: Tám giờ tối ở bờ sông, và kèm theo hình ảnh chiếc cặp của tớ đang bị treo lơ lửng trên chiếc cành cây, bên dưới là mặt nước. Thì ra là có người nhặt được chiếc cặp của tui và muốn đem trả! Ai thế nhỉ? Ai mà tốt bụng thế không biết?! Xiu nữa trên đường đi chắc phải mua vài cái kẹo mút làm quà cảm ơn mới được! Chắc người đó sẽ rất vui đấy.

- Tâm ơi! Tắm rửa nhanh lên còn xuống ăn cơm!- tiếng mama vang lên.

- Dạ!

Xong tui đi lục tung cái tủ đồ để kiểm quần áo rồi mới đi tắm. Tắm xong, tui bước xuống cầu thang rồi thẳng tiến đến bếp. Mùi thức ăn bay khắp gian bếp làm tui thèm chảy cả nước miếng. Bữa tối hôm nay có canh nấm, gà chiên, thịt nướng. Woa! Toàn là món đồ ăn khoái khẩu của tui.

- Lau nước miếng đi! Trông tòm quá!

Tui ngại đỏ cả mặt, khẽ liếc xéo ông anh hai thì bị anh ấy trừng mắt nhìn lại nên liền cúi mặt xuống rồi lau lau nước miếng. Mama nhìn tui cười hiền từ, nói:

- Nếu con đói thì ăn trước đi!

Tui vui sướng hỏi:

- Thật hả mama?

Anh Huy nhú mày nhìn tui giọng quả quyết:

- Không được! Phải chờ bố đấy!

Tui xụ mặt. Chợt nhớ ra chuyện hồi sáng, tui liền hỏi mama:

- Mama! Nếu hai người xa lạ mà nhìn giống hệt nhau thì đa số là anh chị em gì đó thất lạc đúng không?

- Ủ! Đúng rồi đấy! Mà có chuyện gì sao?

Vậy, chẳng nhẽ... Thật không thể tin nổi! Tui cười hỏi mama:

- Vậy, mama có biết ai tên Anh Nhi không?

Choang Chiếc đĩa trên tay mama rơi xuống.

Bộp Quyển sách trên tay anh Huy cũng rơi xuống.

- Tâm! Làm sao con biết Anh Nhi?- papa từ đâu tiến lại gần tui, mặt mày tái mét.

- Con không biết Anh Nhi là ai! Nhưng giữa con với cậu ta thì lại có chút thù oán đấy!

Bịch, mama ngã khụy xuống nền nhà. Từng giọt nước mắt rơi xuống tách, tách. Quả nhiên, tui đoán không sai. Anh Nhi chính là chị em song sinh với tui. Papa nhú mày nhìn tui, hỏi:

- Thù oán???

- Phải! Vì cậu ta mà con xém chút bị đánh và kỉ luật! Phải không anh hai?

Từ anh hai được tui kéo dài và nhấn mạnh. Ngay lập tức, papa đánh ánh mắt sang chỗ anh Huy, giọng run run:

- Tâm nói có đúng không Huy?

Anh hai khẽ gật đầu, nói:

- Dạ!

Có lẽ Anh Nhi chính là cái tên nhạy cảm trong gia đình này. Có thể thấy khi vừa nhắc đến tên cô ta là thái độ của mọi người thay đổi hẳn bầu không khí chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc, tiếng nước mắt của mama rơi. Bữa tối hôm nay thật tồi tệ. Nếu biết trước mọi chuyện sẽ như thế này thì tui đã không hỏi mama về vụ Anh Nhi rồi!

Bây giờ bốn mươi lăm phút, vậy là chỉ còn mười lăm phút nữa là tới thời gian đã hẹn. Mặc một chiếc áo phông trắng cổ tròn dài tay, chiếc quần đùi Jean rách gối và đi đôi giày sneaker màu trắng nốt. Cầm chiếc ván trượt trên tay, tui liền chạy một mạch xuống cầu thang. Nhưng lúc định mở cửa chính để ra ngoài thì anh hai từ đằng sau xuất hiện, hỏi:

- Đi đâu đấy?

- Lấy cặp!- tui thờ ơ đáp.

Anh hai nhú mày hỏi lại:

- Lấy cặp??

Tui rút điện thoại từ trong túi ra, mở tin nhắn số lạ gửi cho rồi dơ lên trước mặt anh Huy, nói:

- Dạ! Em bị mất cặp! Có người lượm được nên hẹn em trả cặp!

Anh xem xong tin nhắn thì nhìn tui chằm chằm rồi cốc đầu tui một cái. Đầu đặng, tui giận dữ hét lên:

- Anh làm cái quái gì thế?

- Em có bị ngu không thế? Rõ ràng đây là tin nhắn đe dọa mà! Nhìn là biết hàm ý của hắn là Nếu tám giờ tối nay mà không có mặt ở bờ sông thì hãy nói lời vĩnh biệt với chiếc cặp này đi

What? Vậy tên số lạ kia là kẻ xấu sao? Anh Huy nói tiếp:

- Vì vậy, em lên phòng ngay, tối nay cấm không được ra ngoài. Còn chuyện cái cặp anh sẽ nhờ người lấy hộ.

- Nhưng..

- Không nhưng nhĩ gì hết! Lên phòng!

Thế là tui lúi thủ leo lên cái cầu thang chết tiệt. Ting! Một ý tưởng bá đạo được nảy ra. Tui vô phòng, lôi gần hết quần áo ra ngoài rồi buộc chúng lại với nhau tạo thành một sợi dây thừng. Một đầu tui buộc vào lan can ở ban công, đầu còn lại buộc vào van trượt. Tiếp đó là mở máy tính lên và bật phim hoạt hình. Ok, vậy là đã có tiếng động chứng minh tui vẫn ở trong phòng. Cuối cùng là khóa trái cửa, ném dây xuống và tẩu thoát. Tưởng làm vậy mà giữ chân tui ở nhà được hả? Cứ mơ đi!

Đến gần nơi điểm hẹn, tui thấy có hai bóng dáng rất quen thuộc. Tui quyết định núp trong một bụi cây gần đấy để hóng chuyện, hai người đó không ai xa lạ mà chính là Hải Nam và Khải Minh. Trong tay Nam chính là chiếc cặp yêu dấu của tui.

Nam cau mày nhìn Minh, nói:

- Tâm đâu? Người tui hẹn không phải cậu!

Minh lạnh lùng nhìn Nam:

- Nó không đến được, nên tui đến lấy thay! Còn giờ thì trả lại cặp đây!

Xong, Minh giơ tay ra trước mặt Nam. Nam nhếch môi cười lạnh:

- Tui nói lại: Người tui hẹn không phải cậu.

- Thì sao chứ?

- Nghe hiểu rồi thì mau biến đi!-Nam gằn giọng.

- Nhưng tui được người ta nhờ lấy cặp giùm nó!

- Ai nhờ?

- Anh hai của Tâm! Trần Gia Huy!

- Tui vẫn không thể tin tưởng cậu!

Minh đưa tay giật lấy chiếc cặp và nói:

- Tin hay không thì tùy cậu!

Xong cậu quay lưng định bỏ đi thì Nam nhanh chân chặn đường Minh và giật lại cái cặp, giơ chân đạp một phát lên bụng Minh. Tên khốn này! Hấn nghĩ hấn là ai mà dám đánh Minh của tớ chứ! Tức giận, tui bật người dậy. Bước ra từ lùm cây rồi tiến lại gần đỡ Minh dậy và hỏi han:

- Không sao chứ?

Cậu lắc nhẹ đầu. Thật quá đáng mà, tên khốn khiếp Nguyễn Hải Nam. Tui nghiêng rặng quay ngoắt sang trừng mắt nhìn Nam:

- Cậu đang làm cái quái gì vậy?

Hấn nhìn tui không quá ba giây rồi lại quay sang nhìn Minh cười khinh khinh rồi quay lưng đi và nói:

- Vậy mà cậu bảo Tâm không đến được!

- Chờ đã! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bí Mật- Quá Khứ- Hiện Tại (Part 1)

Hấn khựng người lại rồi ngoái đầu ra sau nhìn tui. Tui tức giận tiến lại gần hấn, không nói không rằng liền giơ tay lên định tát hấn nhưng đã bị hấn bắt lại. Hấn cầm cổ tay tui mà xiết chặt. Đau quá đi! Hấn nhíu mày nhìn tui:

- Này đồ lùn! Định đánh ai đấy hả?!

Đồ lùn? Si nhục! Đây đúng là một sự sỉ nhục lớn mà. Tui mà lùn á? À, chỉ là hơi thấp mà thôi! Có ba mét bẻ đôi thôi mà dám gọi tui là đồ lùn. Tên này... Tui nghiêng răng ken két, hỏi:

- Cậu gọi ai là đồ lùn thế hả???

Nam bật cười, oh my chuối, đẹp trai. Ở nhưng, hấn cười ư?! Từ lúc quen biết Nam tới nay tui chỉ toàn thấy hấn cười lạnh chứ chưa bao giờ thấy hấn nở một nụ cười ấm áp nào. Mặc dù tui quen biết với Nam chưa được mười hai tiếng. Hi hi... Hấn nói:

- Bao giờ cao được như tui thì hãy vác cái thân xác lùn của cậu tới mà đánh tui. Còn bây giờ hả? Hừ! Mà cậu rút cục là cao bao nhiêu mà lùn thế?!

Tên khốn này, mở miệng ra là lùn, lùn và lùn. Tui nhếch môi cười đáp:

- Một mét tám bảy.

- Trời! Một mét năm bảy á??? Đùa hả trời!!!

- Thế cậu cao bao nhiêu mà dám khinh thường người khác vậy???

- Một mét tám tám

What? Một mét tám tám trừ một mét tám bảy bằng hai mươi tám xăng ti. Oát ờ eo? Cao hơn tui những hai mươi tám xăng ti lận. Woa, ăn gì mà cao thế? Tui quay phắt sang Minh, hỏi:

- Còn mày? Mày cao bao nhiêu???

- Một mét tám tư.

Cái định mệnh gì thế này! Tui hất tay Nam ra, cảnh cáo:

- Loại người hờ một tí là đánh người ta như cậu chẳng khác nào căn bã của xã hội. Tui cảnh cáo cậu, nếu cậu còn dám đánh Minh thì tui sẽ cho cậu vô nhà xác ở đây!

Khuôn mặt Nam biến sắc, hấn ta lạnh lùng nói:

- Để xem cậu có đủ trình không đã!

- Này hột mít! Đây là chuyện của tao với hấn. Mày đừng có mà xen vô!!!

Minh từ đằng sau tiến tới, đứng trước mặt tui. Xong cậu ta quay người lại về phía Nam, gằn giọng:

- Cậu mà đụng tới cô ấy! Tui sẽ....

Đoạn sau đó cậu ta nói nhỏ quá làm tui chả nghe thấy cái gì cả. Chỉ thấy Nam nhếch môi cười nửa miệng. Đừng nói là cậu ta đã nói là: Tui sẽ giúp cậu! nhé. Ôi ôi nhìn cái biểu cảm của Nam kia là đủ biết tui đoán trúng phóc rồi. Huhu. Mà hai tên này sao cứ thì thào vậy? Nói to lên cho tui nghe với nào!!!

Một lúc sau, Nam có vẻ như đã nói chuyện xong rồi nên bỏ đi. Minh cũng nói gót bỏ đi luôn. Cho hỏi xiu, tui có phải là không khí không vậy? Tui ú ớ gọi Minh:

- Chờ... Chờ đã... Minh...

Cậu ta ngoái đầu lại nhìn mà không nói gì. Tui nói tiếp:

- Tao có chuyện cần nói với mày!!!

- Nhưng tao chả có chuyện gì để nói với mày cả. Mà cho dù là có đi chăng nữa tao cũng không nói.

Xong cậu ta định quay lưng bỏ đi thì tui tiến tới cạnh cậu, kéo lấy tay Minh, nói:

- Xin lỗi mà! Tao làm gì khiến mày giận à?!

- Chưa biết mình sai chỗ nào mà đã xin lỗi thì cũng vô ích mà thôi!!!

- Là vụ hồi chiều ở ghế đá có đúng không? Xin lỗi mà!!!

- Tao không phải là một người nhỏ mọn đi chấp mấy cái chuyện vặt vẹo đó!

- Thế này giận tao cái gì chứ?

- Tao chả giận mày chuyện gì cả!

- Thái độ đó mà bảo là không giận à?!

Cậu không trả lời mà hất tay tui ra rồi bỏ đi. Trần Khải Minh đáng ghét. Rút cục thì tui đã làm sai cái gì để cậu giận tui đến mức này chứ???

- Trời lạnh. Nhớ về sớm. Đắp chăn thật kĩ vô nhé! Ngủ ngon!

Tui giật mình ngược nhìn cậu. Cậu nhìn tui nở một nụ cười dịu dàng. Khẽ gật đầu trong sự bối rối rồi nói lời cảm ơn. Nhưng mà lúc này trông cậu ngầu thật đấy. Bên ngoài thì tỏ vẻ lạnh lùng nhưng bên trong thì lại quan tâm người ta. Ặc, cậu cứ như thế này thì bảo làm sao tui quên được cơ chứ! Cậu nói tiếp:

- À mà này hột mít! Nhớ về nhà giảm cân với uống sữa để tăng thêm chiều cao nhé!

Và vù, dạ vâng, cậu vừa dứt lời là đã chạy mất tiêu luôn. Giảm cân á? Chuyện đó xưa rồi! Tui đã giảm cân thành công sau khi về thành phố rồi. Đáng vớ tui bây giờ thì chỉ có thể gọi là nhỏ nhắn thôi. Nhìn cũng đáng yêu lắm chứ bộ.

Trên đường về, tui có ghé qua một tiệm tạp hóa để mua thêm một hũ kẹo mít. Vừa đi vừa ngậm kẹo, tui vu vơ nhìn xung quanh. Thật ra vào buổi tối, đường phố rất đông đúc. Và, ánh mắt tui dừng lại trước tấm áp phích của ca sĩ Nhật Vũ. Nếu đem ra so sánh độ lạnh lùng giữa Vũ với Nam thì Vũ còn kém xa. Nhưng trong ánh mắt của Vũ, có chút gì đó man mác buồn. Đường như, Vũ có nét gì đó rất thu hút người nhìn.

Khẽ đánh ánh mắt sang chiếc tivi công cộng, tui thấy người ta đang chiếu cảnh hợp báo của một ai đó. Là Nhật Vũ. Chà, tuy không biết gì nhiều về Vũ nhưng nhìn cách cái đám con gái ven đường dán mắt vô màn hình tivi là đủ biết tên này khá là nổi rồi.

- Ca sĩ Nhật Vũ! Anh có thể cho tui hỏi một câu được không?- một anh nhà báo lên tiếng.

- Được! Anh hỏi đi! Nếu có thể thì tui sẽ trả lời.

Anh phóng viên hí hửng, nói:

- Vấn đề bạn gái của anh dạo này được rất nhiều fan hâm mộ đặc biệt quan tâm. Phải chăng, anh và cô ca sĩ Tuyết Mai đang hẹn hò?

- Thực ra, mối quan hệ của chúng tôi chỉ đơn thuần là đồng nghiệp mà thôi!

- Phải chăng anh đã thích người khác rồi sao?

- Phải?

Lời Nhật Vũ vừa dứt là cả cái căn phòng ấy nhốn nháo hết cả lên, bao nhiêu giả thuyết được đưa ra, bao nhiêu câu hỏi được đặt ra. Các fan đang theo dõi cuộc hợp báo thông qua chiếc tivi ấy vừa nghe xong câu trả lời của Vũ thì tình hình cũng chẳng khác gì. Họ hoang mang? Họ tò mò? Họ ủng hộ? Họ phản đối ư? Cũng có thể lắm chứ! Vũ còn rất trẻ, việc Vũ có bạn gái hay thích hoặc thậm chí là yêu một ai đó có thể khiến Vũ gặp trở ngại. Nói đi thì cũng phải nói lại, hiện tại Vũ đang rất nổi. Rõ ràng biết hậu quả sẽ không tốt đẹp gì vậy thì tại sao Vũ lại nói ra? Tại sao Vũ không phủ nhận? Chợt, tui có cảm giác gì đó khá là bứt rứt, giống như mình vừa gây ra chuyện gì đó tồi tệ lắm vậy. Cảm thấy có lỗi? Tui cũng không biết rõ cảm xúc lúc này là như thế nào nữa.

Vũ nói tiếp:

- Tui đã tỏ tình với cô ấy! Cô ấy bảo tui chờ một thời gian! Tui chờ! Đến lúc cô ấy phải trả lời. Cô ấy lại biến mất. Cô ấy đi không nói một lời nào! Cô ấy không bảo tui chờ. Nhưng... tui vẫn chờ. Suốt một năm qua, tui vẫn chờ. Vậy mà... tui vẫn chưa nghe được một lời nào từ cô ấy. Nếu cô ấy cũng đang xem buổi hợp báo này, tui chỉ muốn nói với cô ấy rằng: Tớ sẽ chờ! Dù cậu còn nhớ hay là đã quên lời hứa đâu thì tớ vẫn sẽ chờ! Tớ vẫn yêu cậu nhiều lắm!

Từng lời Vũ nói, tui nghe không sót một chữ nào. Tất cả mọi người đều im lặng nghe Vũ nói. Phải! Họ đã khocỵ. Là họ, là những fan CUÔNG của Vũ. Mối tình của Vũ, sự hi sinh của Vũ, sự chờ đợi của Vũ đã và đang lấy đi nước mắt của hàng ngàn fan CUÔNG. Một mối tình cảm động, làm li bì đất của anh chàng ca sĩ vạn người mê Dương Nhật Vũ và cô gái đó giống như một câu chuyện ngôn tình chưa có kết thúc.

Nhưng... có phải làm quá lên không vậy. Tui thấy chả có gì đáng để mà khóc cả. O, đúng rồi, họ là fan cuồng mà, là fan cuồng đó. Fan cuồng còn đáng sợ hơn cả antifan nữa cơ mà.

Lời Vũ nói, nhẹ nhàng mà sâu lắng, nó chứa chấp nỗi buồn vô tận nhưng những lời dành cho cô gái đó lại vô cùng ngọt ngào. Qua giọng nói cũng đủ biết Vũ yêu cô gái đó nhiều đến chừng nào.

Cảm xúc trong tui giờ rối bời lắm. Không biết diễn tả như thế nào nữa. Chỉ biết rằng, nhìn Vũ, tui thấy buồn.

Đứng trước cổng nhà cao hơn hai mét kia, tui đảo mắt xung quanh tìm cái cây. Đi ra bằng đường nào thì đi về bằng đường đấy thôi. Tui trèo lên cây, đứng lên một cái cành. Đứng tưởng tui sẽ nhảy xuống nhé! Gan tui vẫn còn bé lắm. Tui vẫn chưa muốn chết đâu. Hai tay bám vào chiếc cành, hai chân khua đi khua lại để tìm thanh sắt ngang của hàng rào. Dạ vâng! Và trời không tuyệt đường người, sau một hồi loay hoay thì tui đã đáp đất bình an vô sự.

Bây giờ chỉ cần tiến ra chỗ ban công, tóm lấy chiếc dây thừng và leo lên. Nhưng, đời đâu như là mơ, tui chỉ vừa leo lên được một quãng đường thì...

Xoạc...

À dạ vâng! Nói đúng hơn là chiếc áo đang bị rách. Không ổn rồi! Nếu cứ như vậy, tui sẽ bị rơi mất. Không! Tui còn yêu đời chán! Ai đó, cứu tui với. Chiếc áo rách hẳn, tui đang rơi tự do. Vậy là hết rồi sao. Nhẹ thì vô bệnh viện thăm bác sĩ, nặng thì đi theo tử thần xuống uống trà với Diêm Vương. Ồ, không đúng, có gì đó sai sai. À, không phải đi theo tử thần mà đi theo Hắc Bạch Vô Thường mới đúng. A, lại không phải, không phải rồi. Vấn đề bây giờ không phải đi thăm ai, theo ai hay uống trà với ai mà chính là tui, huhu tui vẫn đang rơi. Cứu! Ai đó! Cứu tui với.

- Mờ mắt ra đi!

Ồ, vậy là sao? Tui mờ he hé đôi mắt ra. Anh hai đã đỡ tui khỏi cú ngã vừa rồi ư? Việc tui bỏ trốn chắc chắn anh Huy đã biết. Lẽ nào, lỗi tại tui sắp được nghe cái lương. Khuôn mặt anh Huy bây giờ không mang một chút gì gọi là tức giận mà nó tràn ngập sự lạnh lùng đến đáng sợ.

- Không sao chứ?- Anh Gia Huy nhìn tui, hỏi.

Giật mình hà! Tui lắc đầu nguây nguẩy ý bảo không sao. Anh hai thả tui xuống một cách nhẹ nhàng. Quái lạ! Hôm nay ông uống lộn thuốc hả? Hay bị chạm mạch? Cũng có thể là bị đứt dây thần kinh! Tui vẫn đang lơ lửng thì anh hai nói tiếp:

- Còn đứng đó làm gì? Về phòng đi!

Tui cúi mặt, giọng lí nhí, nói chung là phải có tỏ ra cái bộ điệu đáng thương nhất có thể:

- Em xin lỗi! Sao anh không mắng em?

Bước chân anh khựng lại, ngoái đầu về phía tui, anh nói:

- Nếu đã biết lỗi rồi thì anh còn mắng em làm gì nữa?!

Xong, anh lại bước đi. Tui chạy theo anh, nói:

- Em xin lỗi! Là do em không nghe lời anh! Anh bảo anh sẽ không mắng em, nhưng thái độ của anh làm em sợ lắm!

Đột nhiên ông quay ngoắt lại, quát:

- SAO MÀY NHIỀU LỜI THẾ! VỀ PHÒNG MAU! ĐƯỢC NƯỚC LẮN TỐI À?

What the hell? Vừa mới nhẹ nhàng với người ta xong vậy mà nói thay đổi là thay đổi liền là sao? Vậy là sao? Hôm nay ông uống nhầm thuốc thật rồi. Có cần tui gọi xe cấp cứu tới đưa ông vô bệnh viện không nè trời.

Quát tui xong, ông cũng bỏ đi một mạch luôn. Tui thì lại lúi thủ đi dọn đồng chiến trường rồi đi thay đồ và học bài. Hơn mười giờ mới bắt đầu ngủ. Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá. Con buồn ngủ ập đến rất nhanh. Màn đêm yên tĩnh. Chìm sâu vào giấc ngủ. Thật thay bình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bí Mật- Quá Khứ- Hiện Tại (Part 2)

Xung quanh tui là một màu đen- màu của sự yên tĩnh, cô đơn, lạnh lùng đến đáng sợ. Người ta thích màu đen không phải vì nó đáng sợ mà nó là màu rất thu hút người nhìn. Nhưng người ta lại sợ bóng tối, mặc cho nó cũng màu đen. Tui tìm xung quanh, tìm một thứ mà người ta gọi là ánh sáng. Nhưng vẫn không tìm thấy. Và rồi, một phép màu xảy ra. Một con đường xuất hiện, phía cuối con đường là ánh sáng, là lối thoát để thoát khỏi bóng tối. Tui định tiến về phía trước nhưng lại có một bàn tay níu tay tui lại. Ngóai đầu về sau. Tui giật mình. Tui ngạc nhiên. Tui khó hiểu. Cô gái trước mặt tui nhìn tui cười. Tui ngờ ngác hỏi, cái câu hỏi truyền thuyết mà bất cứ ai khi gặp phải trường hợp như tui bây giờ đều phải hỏi:

- Đây là đâu? Cậu là ai? Sao cậu lại giống tui?

Cô gái đáp:

- Đây là giấc mơ của cậu! Tui là cậu, cậu là tui. Nếu tui là quá khứ thì cậu là hiện tại, tui là hiện tại thì cậu là tương lai.

Khác với người bình thường. Tui phải mất ít nhất ba giây để hiểu những gì cô ấy nói. Cô ta chỉ về phía ánh sáng, nói tiếp:

- Cậu thấy nguồn ánh sáng kia chứ?

Tui ngoái đầu nhìn phía ánh sáng rồi quay lại khẽ gật đầu.

- Cậu hãy tiến về ánh sáng ấy. Nơi ấy sẽ làm cậu nhớ lại nhưng gì cậu đã vô tình lãng quên và... cho cậu biết những sự thật, những bí mật mà đáng lí ra cậu không biết.

Tui im lặng không nói gì, khẽ gật đầu.

- Đây không đơn giản là một giấc mơ. Mà chính là quá khứ. Nếu cậu hiểu rồi thì đi đi

Đoạn, cô ta xoay người tui lại và đẩy tui đi. Tui muốn ngoái đầu lại nhưng không được. Từng bước chân của tui vẫn tiến về phía trước. Nó... không dừng lại được.

Xuyên thời gian để trở về quá khứ ư? Trở về quá khứ của chính mình để làm gì chứ? Có rất nhiều trường hợp xuyên thời gian đã xảy ra... trong truyện. Có người trở về quá khứ để làm lại bản thân, có người lại trở về quá khứ để thay đổi lịch sử, có người thì vấp phải số con rệp, đó là trở về quá khứ, trở thành một người nào đó không phải mình. Tức là nhập vào ai đó, trở thành người đó.

Nhưng tui xuyên thời gian lại ở trong mơ. Vậy thì tui sẽ vấp phải tình huống trở trêu nào đây? Cơ mà, nói một cách chính xác nhất thì đây là một giấc mơ, mơ về những gì đã xảy ra...

Bước qua ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng, trước mặt tui chỉ là một màu trắng xóa rồi đột nhiên màu đen lại một lần nữa bao quanh tui. Hoang mang, tui dáo dác tìm xung quanh. Tìm một thứ mà ngay cả tui cũng không biết nó là gì. Bóng tối một lần nữa lại biến mất. Tui đang đứng trong một phòng học, sờ dĩ tui biết đây là phòng học bởi vì trước mặt tui là một cái bàn có một bình hoa, một cái thước, cạnh bàn là chiếc bảng đen quen thuộc. Lớp 4A2 - ngày 25 tháng 02 năm 2020, đó là những gì ghi ở một góc trên của bảng. Nhưng năm 2020 ư? Nếu vậy thì đây là phòng học của lớp 4A2 năm năm về trước. Đây là giấc mơ, là quá khứ của tui, vậy thì, đây là nơi tui đã từng học.

Chát...

- Sao cậu đánh tui?

Tiếng nói đó, phát ra từ cuối lớp. Theo phản xạ tui quay về phía đó. Góc cuối lớp có hai đứa trẻ, một nam và một nữ. Đứa bé nữ đó, hai tay ôm lấy mặt, nức nức nhìn cậu bé. Còn cậu bé, khuôn mặt lạnh tanh, ánh mắt lạnh tanh, khỏe môi còn khẽ nhếch lên. Điều này làm tui chắc chắn rằng cậu bé đó vừa tát cô bé. Nhưng tại sao? Chờ chút! Cô bé đó nhìn quen quen. Ôi trời, là tui hồi lớp 4 chứ còn ai trông khoai đất này nữa. Cậu bé cười nửa miệng, tiến sát lại gần tui, tui sợ hãi lùi về sau. Khi tấm lưng bé nhỏ kia đã chạm vào bức tường, tui run sợ nhìn cậu bé đó, khoảng cách của hai đứa lúc đó đã rất gần, chỉ cách nhau chừng mười xăng ti thôi. Tui dùng hai tay đẩy mạnh cậu ta ra. Cậu ta đã ngã. Và, chiếc dây chuyền trên cổ cậu ta rớt xuống đất. Tui nhanh tay lượm lấy sợi dây chuyền lên rồi treo lên bàn, cái bàn cạnh cửa sổ. Thực tế, cạnh lớp học bây giờ là một con sông chảy rất xiết. Tui sợ sợi dây chuyền ra khỏi cửa sổ nói:

- Minh đứng im đấy! Nếu không, tui sẽ ném sợi dây chuyền này xuống sông thật đấy!

Chà, giờ mới để ý kĩ. Cậu bé đó rất giống Khải Minh. Ồ, đúng rồi Minh không giống Minh thì giống ma chắc. Minh rất sợ hãi nhưng rồi cậu ta đã rất nhanh lấy lại khuôn mặt lạnh lùng của mình, cậu xòe tay ra, nói:

- Cậu bước xuống đây rồi trả lại tui sợi dây chuyền ngay!

- Cậu đang đe dọa tui đấy à?

Dứt lời, Minh tiến lại gần tui. Sao cậu ta có thể tự tin trước lời cảnh cáo của tui chứ?

Tôm...

Sợi dây chuyền trên tay tui rơi xuống sông. Khuôn mặt tự tin của Minh cũng vì thế mà biến mất, thay vào đó, mặt Minh tái lại, cậu ngã khụy xuống đất, đôi mắt vô hồn nhìn qua cửa sổ. Tui thấy vậy thì liền treo xuống bàn, tiến lại gần Minh, lo lắng hỏi:

- Minh! Minh sao vậy?

Minh nhìn tui ánh mắt đỏ ngầu, khuôn mặt tối sầm lại rất đáng sợ. Thấy vậy, mặt mày tui tái mét. Minh như một con thú mất kiểm soát, cậu xô tui thật mạnh, gần giọng:

- TRÁNH RA!

Tui ngã nhào ra đất, giọng run run:

- Minh... tớ...

Minh đứng phát dậy, trừng mắt nhìn tui, nói:

- BIẾN! TUI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO CẬU! TUI SẼ BẮT CẬU TRẢ BẰNG MỘT CÁI GIÁ THẬT ĐẮT!

Rồi cậu quay người bỏ đi một mạch. Lúc cậu ta đi qua tui, cậu ta không phải đi qua bình thường mà là... xuyên qua. Phải! Cậu ta đi xuyên qua tui, giống như tui là không khí vậy. Kê đưa tay định sờ lên chiếc bàn trước mặt, tui không chạm vô được. Tui... không thể chạm vô được bất cứ thứ gì, kể cả con người.

Lúc đó, tui không hề biết, sợi dây chuyền đó là di vật của bà cậu ấy để lại. Chỉ khi nghe cô chủ nhiệm kể lại, tui mới hiểu tại sao thái độ lúc ấy của Minh lại như vậy. Chính tay tui đã ném sợi dây chuyền đó xuống sông. Nghe nói, sau khi rời khỏi lớp, Minh đã chạy xuống sông tìm dây chuyền, nhưng cậu ta lại không biết bơi, nước sông lại chảy rất xiết. Với sức lực của một đứa trẻ lớp 4 thì có thể bám trụ được bao lâu chứ. May sao, lúc đó có người đi qua, thấy Minh chơi vơi, người đó đã cứu Minh. Về nhà, Minh đập phá đồ đạc, tự giam mình trong phòng. Kể từ ngày hôm đó, Minh không đến lớp nữa. Mà cũng phải thôi, Minh hồi đó chỉ học tạm thời ở mỗi trường có vài ngày do việc làm của bố. Sau sự việc đấy, Minh chắc chắn đã rất ghét tui. Rồi một hôm, tui quyết định sẽ đến xin lỗi Minh thì hay tin Minh đã chuyển đi rồi. Lại chuyển nhà, chuyển trường nữa sao? Cậu ta không thấy nó phức tạp và phiền hà lắm sao? Ảnh hưởng rất lớn tới việc học là đằng khác. Tui ân hận lắm!

Mọi thứ trước mặt tui lại một lần nữa biến mất. Bóng tối lại bao phủ tui. Không lâu sau, mọi thứ lại xuất hiện. Vẫn là chiếc bàn giáo viên quen thuộc, vẫn là bảng đen, nhưng dòng chữ ở góc bảng đã thay đổi. Lớp 9A2 - ngày 19 tháng 10 năm 2024. Vậy là đây chính là lớp học của tui một năm trước. Lúc này đang giờ ra chơi, tui đảo mắt nhìn xung quanh tìm Minh. Minh đang ngồi chễm chệ trên chiếc bàn cuối lớp cùng Sơn. Tui tò mò tiến lại gần. Tất nhiên là bây giờ tui giống như không khí nên không ai có thể thấy tui. Ở hồ, cứ như tui là hồn ma không bằng ý. Sơn nói:

- Lệ thích mày đấy!

Minh im lặng không nói gì, Sơn tiếp:

- Là con trai, mày nên tỉnh tò đi chứ đừng nên để con gái nhà người ta ngỏ lời trước!

- Ủm!- Minh thờ ơ đáp.

- Mày có thích Lệ không?

- Cũng... bình thường thôi!

Sơn nhủ mày khó chịu, nói:

- Bình thường là thế nào? Thích là thích, không thích là không thích, đào đâu ra cái kiểu bình thường ở đây!

Reng... Reng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp đã reo lên. Lớp 9A2 kéo nhau xuống sân thể dục. Tui tiến tới bàn Lệ hỏi:

- Mày sao thế? Không xuống à?

Lệ đau khổ nhìn tui, tay chỉ chỉ vào chân, nói:

- Tao bị đau chân rồi, chắc không xuống học được đâu! Mày xuống xin phép giùm tao với!

- Ờ!

Đáp thờ ơ đúng một chữ thôi. Có vẻ vô tâm nhỉ? Xong, tui bỏ đi xuống sân thể dục luôn.

Sơn thì thâm vào tai Minh:

- Cơ hội riêng tư đấy, mày hành động đi, tao xin phép giùm cho!

Minh khẽ gật đầu.

Lớp 9A2 cũng xuống gần hết rồi. Trong lớp hiện tại chỉ còn đúng 2 con người và một hồn ma đó là Lệ, Minh và tui. Bởi lớp tui học trên lầu nên có gió, vâng, gió giật cấp ba, cấp bốn, đùa thôi, gió thổi hiu hiu, còn có chút nắng rọi qua ô cửa sổ. Chà! Khung cảnh thật là... lãng mạn. Minh sẽ tỏ tình với Lệ? Không, Minh đã tỏ tình với Lệ. Nhưng gì đang xảy ra thực tế đã xảy ra. Nhưng, tui vẫn cảm thấy buồn. Lệ lúi một ít vở và giấy tờ ra làm việc. Tui để ý là thấy hai má Lệ thoang thoang ửng hồng. À, chắc là nó cũng biết Minh đang ở trong lớp, chỉ có hai đứa nên nó ngại vì thế mới lấy đồ nghề ra làm việc. Nhưng thực tế trong lớp vẫn còn con ki đà cán mũi là hồn ma này mà. Hehe, không sao, hai đứa nó đâu biết đến sự tồn tại của tui đâu mà lo. Đột nhiên, một làn gió thổi qua làm mấy tờ giấy trên bàn Lệ rơi xuống nền đất. Nó có lẽ cái chân đau ra khỏi chỗ để lượm mấy tờ giấy lên. Thấy vậy, Minh tới gần Lệ giúp nó. Nhặt xong, hai đứa nó đứng dậy, Minh đưa mấy tờ giấy ra trước mặt Lệ, nó cầm lấy và nói:

- Cảm ơn!

- Sao cậu không xuống sân thể dục?

- Thế cậu thì sao? Cậu cũng không xuống mà!

- Tớ cúp là vì cậu đấy!

Lệ mở tròn mắt nhìn Minh. Tui cũng ngạc nhiên không kém, không ngờ một tên như Minh mà cũng nói ra được những lời ngọt ngào vậy sao? Hai má Lệ đỏ ửng. Khác với Lệ, tui tui như bị ai đó bóp nghẹt vậy.

Minh mỉm cười, cậu ta kéo sát Lệ vào phía mình, một tay vòng ra sau ôm lấy eo, một tay sờ lên mái tóc mượt của Lệ và trao cho Lệ một nụ hôn ngọt ngào. Nó cũng ngạc nhiên không hết, nhưng một lúc sau cũng chấp nhận nụ hôn ấy, nó nhắm mắt lại, hai tay buông thõng, từng tờ giấy cứ thế rơi xuống, nước mắt tui nó cứ thế rơi, tui tui đau lắm, nó cứ như bị vỡ ra từng mảnh vậy. Có nỗi đau nào đau hơn khi nhìn thấy người mình yêu hôn người khác chứ? Tui như chết chôn tại chỗ. Giây phút nhìn thấy Minh hôn Lệ, tui đã nhận ra rằng, suốt một năm qua ngỡ đã quên nhưng không phải. Chỉ là do tui tự lừa dối bản thân mình mà thôi, tui vẫn còn yêu, yêu Minh nhiều lắm. Tự nhủ không được khóc nhưng tại sao, tại sao nước mắt tui vẫn cứ rơi? Từ đầu đến cuối, từ lúc yêu Minh đến bây giờ, tui đã cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng tất cả chỉ là giả vờ, chỉ là dối trá, tui đã muốn quên Minh biết bao, nhưng có lẽ là tui không thể. Tui cứ tưởng khoảng cách giữa tui và Minh đang gần nhau nhưng thật ra nó rất xa, xa lắm, xa đến nỗi có đuổi theo nhanh cách mấy cũng không kịp. Trong khi tui đã cố đuổi theo tình yêu ấy thì Lệ lại dễ dàng có được. Tại sao tui lại cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy chứ? Làm vậy để làm gì? Khi trái tim tui nó lại yếu đuối. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bí Mật- Quá Khứ- Hiện Tại (Part 3)

Khẽ đưa tay gạt những giọt nước mắt yếu đuối đó, tui hít một hơi thật sâu, thở ra thật dài. Phải thật bình tĩnh! Phải lấy lại con người bình tĩnh của tui, yếu đuối chỉ làm trái tim tổn thương nhiều hơn thôi.

Đôi môi Minh rời khỏi môi Lệ. Lệ hai má đỏ ửng ôm chặt lấy Minh, mặt áp vào ngực Minh, nó thủ thỉ:

- Chỉ một chút thôi! Tớ không muốn... cậu nhìn thấy khuôn mặt tớ bây giờ!

Minh cười nhẹ, cậu hôn lên mái tóc của Lệ, giọng ngọt ngào:

- Làm bạn gái Minh nha?!

Lệ buông Minh ra, nó ngược mắt lên nhìn cậu, hỏi:

- Thật chứ? Những lời cậu nói, là thật phải không?

Cậu cúi xuống, hôn Lệ thêm một lần nữa, lần này, hai môi chỉ khẽ chạm nhau không sâu đậm như lúc trước. Minh nhìn thẳng vào mắt Lệ, cậu mỉm cười đáp:

- Thật!

Tui dám cá là lúc này đây, Lệ nó đang rất vui, nhưng trước mặt người mình thích nó phải kìm nén, phải tỏ ra e thẹn, thực nữ. Nó cúi đầu, hai tay đan vào nhau, nó khẽ gật đầu:

- Tớ... đồng ý!

Mọi thứ lại biến mất một lần nữa. Bóng tối nhanh chóng xuất hiện rồi biến mất. Khác với hai lần trước, lần này trước mặt tui là khung cảnh sau trường cấp II, nơi tui đã từng...

- TỚ THÍCH CẬU! KHẢI MINH À!

Giật bắn cả người! Người ta đang tưởng nhớ quá khứ mà hét lên như vậy! Thật là bất lịch sự mà! Nhưng, khoan đã, cái giọng điệu này, cái lời nói này, hình như là... Xoay người về sau, tui đã không khỏi ngạc nhiên trước cảnh tượng trước mặt. Người vừa cất giọng chính là tui của một năm trước và chàng trai đối diện tui không ai khác chính là cậu- Trần Khải Minh.

- Cậu nói thật à?

- Ừ!

- Tớ xin lỗi! Tớ có người yêu rồi! Là BFF của cậu đấy! Cậu biết mà... bọn tớ...

- THÔI ĐỦ RỒI!

Cảnh tượng này, cứ như con dao găm xuyên vào tim tui vậy. Mọi thứ đã qua, tui chưa bao giờ quên được chuyện này. Vậy tại sao còn cho tui thấy cảnh này? Phải chăng, trong chuyện này có gì đó bí ẩn sao?

Tui chạy đi đem theo những giọt nước mắt lăn dài trên má. Minh thấy thế thì liền đuổi theo, gọi tên tui. Nhưng tui không dừng lại. Tui còn nhớ như in cái cảm giác ngày hôm đó. Đau đớn. Đôi mắt cũng vì thế mà nhòe đi do nước mắt, tai ỉu không nghe được gì, rồi ngã, rồi đứng dậy và lại khóc. Đó là những gì tui nhớ được lúc đó, tui còn không biết Minh đã gọi tui.

- BĂNG TÂM! CẢN THẬN!

Tiếng Minh hét làm tui giật mình. Tui nhìn Minh. Tui không khỏi ngạc nhiên trước những gì xảy ra trước mắt tui. Tui chạy ào ra đường, đúng lúc đó, một chiếc ô tô lao tới, Minh đã chạy tới và xô tui ra.

- MINH! NGUY HIỂM!

Tui gào lên! Nhưng tiếng nói của tui không phát ra thành tiếng được. Không chỉ Minh không nghe thấy mà ngay cả tui cũng chẳng nghe thấy gì! Tại sao?

Tại nạn xảy ra! Tui ghét lắm! Cái cảnh tượng này còn đau thương hơn cả lần trước, tại sao chứ? Sao không phải tui mà là Minh? Tui cảm thấy mình sinh ra trên đời chỉ để mang đến những nỗi buồn đến cho người tui yêu và ngay cho bản thân mình. Hôm đó, không phải tui vấp té mà là Minh đẩy tui ra. Cậu đã gánh chịu tai nạn cho tui. Tại sao cậu lại làm vậy? Nói cho tui biết! Thật ra tình cảm của cậu là sao? Sao cậu lại đối xử với tui như vậy để giờ đây tui lại sợ mất cậu đến như vậy? Máu, máu cậu ấy đang chảy ra, tui chạy đến bên cậu, tui muốn chạm vào cậu, muốn ôm cậu thật chặt, muốn nói lời cảm ơn cũng như lời xin lỗi nhưng không được. Bây giờ, tui cho khác gì một hồn ma đâu chứ.

Đột nhiên, Lệ từ đâu chạy đến. Nó ôm Minh vào lòng và òa khóc. Còn tui vẫn ngồi bên vệ đường mà khóc mà không hề biết chuyện gì xảy ra.

Chợt có thứ gì đó làm tui chói mắt. Nhìn xung quanh tui thấy ở ban công của một ngôi nhà gần đây, có một người cầm một chiếc máy chụp ảnh. Lẽ nào... cậu ta đã chụp lại những thứ không nên chụp rồi sao?

Chiếc ô tô gây tai nạn lăn bánh bỏ đi. Lúc đi ngang qua tui, tui đã thấy rất rõ người ngồi trong chiếc xe đó. Tui từ ngạc nhiên đến giận dữ. Người ngồi trong chiếc xe đó chính là... anh hai Trần Gia Huy và người ngồi ghế sau rất giống tui, lẽ nào lại là... Trần Anh Nhì? Nhưng tại sao? Tại sao sau khi gây ra tai nạn, anh hai không đưa Minh vào bệnh viện? Tại sao lại bỏ chạy? Tại sao không thừa nhận tội lỗi mình gây ra? Tại sao? Tại sao chứ?

Một lúc sau, tui ngất đi và đã có một người con trai mang tui đi, tui không thấy rõ mặt cậu ta vì cậu ta đang đeo khẩu trang nhưng trong ánh mắt cậu ta có cái gì đó gọi là lo lắng, đau đớn. Xe cấp cứu tới, Minh được người ta đưa lên xe. Chiếc còi của xe nhỏ dần, nhỏ dần và biến mất. Lệ nhìn theo chiếc xe nước mắt vẫn cứ rơi.

Đứng trước giường bệnh của Minh, tui cầu cho Minh bình an vô sự, mong cậu sớm khỏe lại và mong cậu hãy tha thứ cho tui, muốn nói với cậu rất nhiều điều nhưng ngay cả tui cũng không nghe tui nói gì huống chi là người khác. Thậm chí, tui còn không thể chạm vào cậu nữa mà. Trong suốt thời gian Minh nằm viện, Lệ luôn luôn túc trực bên cậu ấy không ngừng nghỉ. Chắc nó yêu cậu nhiều lắm.

Nó vừa gọt trái cây vừa nói:

- Trước lúc cậu xảy ra tai nạn ý, tớ ở trên lầu thấy Tâm với cậu nói gì ấy, nhưng đó ở xa quá tớ không nghe thấy gì.

Đôi mắt Minh mơ màng, nhìn ra cửa, thờ ơ đáp:

- Vậy à?

- Mà hai cậu nói gì ấy? Lúc sau tớ thấy Tâm bỏ chạy, chuyện sau đó tớ kể cho cậu nghe lại rồi.

Minh nhắm hờ mắt, lắc đầu:

- Tớ không nhớ!

- Ừm, tớ cho nghe bác sĩ nói, cậu bị thương ở đầu nên bị mất một số kí ức, có lẽ cuộc nói chuyện đó cũng là một phần kí ức bị mất đi.

- Ừ!

Vậy ra không phải cậu ta cố tình tỏ ra chưa từng có chuyện tui tỏ tình mà là do cậu ấy bị mất đi kí ức. Vậy cũng tốt.

Lệ đưa Minh một miếng táo rồi nói:

- Cậu chờ ai hay sao mà cứ nhìn ra cửa vậy?

Minh thoáng giật mình, cậu đưa tay cầm lấy miếng táo và nói:

- Ủ!

- Ai vậy?

- Băng Tâm

Nó ngạc nhiên hỏi lại:

- Băng Tâm?

- Cậu đừng hiểu lầm...địa số lớp mình đều đã đến thăm tớ, nhưng chỉ còn Tâm là chưa thấy đâu.

Nó im lặng ánh mắt đượm buồn, Minh nói tiếp:

- Tớ biết nó ghét tớ nhưng dù sao lần này tớ cũng đã cứu nó, nó không thể vì thế mà đến thăm tớ một lần sao?

Nó đứng bật dậy, nhìn thẳng vào mắt Minh mà nói:

- Cậu bảo tớ không hiểu lầm sao được? Những lời cậu nói, cậu có biết làm tớ tổn thương không? Chẳng lẽ cậu cần Tâm hơn là tớ, tớ luôn bên cậu, nhưng tại sao, tại sao lúc nào cậu cũng nghĩ đến Tâm chứ?

Minh tròn tròn mắt ngạc nhiên, nó hít một hơi rồi nói tiếp:

- Đối với tớ, tớ chỉ cần có mỗi mình cậu là đủ rồi, tớ cũng muốn cậu giống như tớ, chỉ cần một mình tớ thôi. Cậu đừng chờ vô ích, nó sẽ không đến đâu. Nó hoàn toàn không biết cậu vì nó mà gặp tai nạn đâu. Với lại nó cũng chuyển đi rồi. Tớ đã cố liên lạc với nó, nhưng cũng vô ích, tài khoản facebook của nó cũng mất luôn rồi. Tớ...

Chưa để Lệ nói hết câu thì Minh đã kéo Lệ về phía mình. Đặt lên môi Lệ một nụ hôn:

- Đồ ngốc, cậu đang ghen đấy à?

Hai má Lệ đỏ ửng. Nó ôm chầm lấy Minh.

Tui choàng mở mắt. Trước mặt tui là... trần nhà. Ồ hơ hơ... Tất cả chỉ là giấc mơ, một giấc mơ kì lạ. Đưa tay gạt đi nước mắt.

- Đây không chỉ là một giấc mơ mà nó chính là quá khứ. Nếu cậu hiểu rồi thì đi đi!

Một giấc mơ làm tui rơi nước mắt. Không! Đây không phải là một giấc mơ, nhưng rõ ràng là một giấc mơ mà! Ừm! Là một giấc mơ về quá khứ. Mơ những gì đã xảy ra. Sao mà mình thông minh thế không biết!!!

Đảo mắt nhìn ra cửa sổ, thời tiết đêm nay thật là... trăng không thanh, gió không thổi, sao không lấp một ngôi, bầu trời một màu đen ngòm, lại còn lạnh nữa chứ. Vâng, thời tiết hôm nay thật là tốt, tốt quá mà! Tốt tốt cái con khi ấy, lạnh chết mịa.

Vì sợ nỗi buồn lại ập đến nên tui cũng chẳng buồn nhớ về cái quá khứ, à không cái giấc mơ đó. Mà kể cũng lạ, giấc mơ đó có chút mâu thuẫn với thực tại. Rõ ràng từ lúc tui chuyển về căn nhà này, không nghe cũng như không thấy ai nhắc đến Anh Nhi. Tức là, Nhi đã chết trước lúc tui về nhà, nhưng trước hôm đó, Nhi và anh hai đã đi xe đụng vào Minh ở Khánh Hòa. Vậy thì tui cho thế rút ra một kết luận rằng, hơn ai hết, anh Gia Huy là người biết rõ nhất... Anh Nhi chưa chết.

Ừm, thế cái đoạn Minh tỏ tình với Lệ thì sao nhỉ? Thái độ của cậu ta chẳng rõ ràng gì cả! Ồ nhưng mà chẳng phải cậu ta đã tỏ tình với Lệ rồi đấy thôi. Không yêu thì mắc mớ gì phải tỏ tình nhỉ? Kết luận thứ hai: Minh thích Lệ, Lệ cũng thích Minh. Hờ hờ.

Vậy con chuyện Minh không tha thứ cho tui thì sao nhỉ?

- BIẾN! TUI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO CẬU! TUI SẼ BẮT CẬU TRẢ BẰNG MỘT CÁI GIÁ THẬT ĐẮT!.

Không bao giờ? Tha thứ? Trả giá thật đắt ư? Nghe thật là buồn cười! Nhưng nghĩ lại thì, chẳng nhẽ cậu ta quên mối thù này rồi sao? Suốt năm năm nay cho thấy cậu ta trả thù tui cái mèo gì đâu? À không, cũng có thể là chưa tới thời điểm thích hợp. Tự dưng hòng cậu ta trả thù mình ghê vậy đó. Kết luận cuối cùng: Từ nay về sau phải cảm thận với Minh.

Haizz... Cứ tưởng là sẽ không nhớ lại giấc mơ ấy vậy mà... nhắm đôi mắt lại định ngủ tiếp. Lăn qua, lăn lại, thôi đẹp mịa đi, bốn giờ sáng quách rồi còn đâu. Giờ này còn ngủ nghe gì nữa. Cảm thấy cổ họng hơi khô, tui liền bật người dậy đi xuống bếp lấy chai nước suối trong tủ lạnh ra. Uống một ngụm, mà sao thấy cho họng lạnh dã man. Thôi kệ! Lấy thêm một lon pepsi rồi chạy lon ton lên phòng. Tiến đến bàn học, ngồi xuống, đặt lon nước lên bàn. Học bài ư? No no no. Bật chiếc máy tính lên, và việc đầu tiên khi khởi động máy tính công thì chắc chắn là chào hỏi bác google rồi. Lên youtube, để làm gì ư? Tất nhiên là bật nhạc K-pop lên, luôn luôn và chỉ nghe nhạc của oppa đẹp trai và nổi như còn như BTS, Big Bang, EXO,... và tuyệt đối không bao giờ nghe nhạc của mấy chuy. Vì sao ư? Đơn giản lắm! Đưa con gái nào mà không thích mấy oppa đẹp trai chứ! Nhạc Hàn Quốc tuy là nghe chả hiểu cái mô tê gì nhưng giai điệu thì hay. Đặc biệt là mấy bài hit của mấy oppa như Not Today của BTS, Wolf của EXO, Haru Haru của Big Bang... hình ảnh thì ngầu, âm nhạc thì miễn chê, giọng hát thì méo có gì diễn tả được, nghe một lần là nghiện luôn.

Trước khi ấn play thì phải cắm cái headphone vô đã. Nếu không, tui dám cá là chỉ một phút ba mươi giây sau là tui sẽ bị ản chửi sấp mặt, nhất là ông anh hai thần kinh kia.

Nói là lên youtube chứ tui chỉ nghe nhạc thôi chứ không xem video. Mở tab mới lên, không đọc truyện ngôn tình lâm li bi đát như Tâm sinh tam thế thập lí đào hoa của Đường Thất Công Tử thì là mấy tập truyện tranh sướt mướt của Hwang Miri, cũng có thể là vài bộ truyện đang hot nhất ở Nhật Bản như Thám Tử Lừng Danh Conan, Dragon Ball, Naruto hoặc là One Piece chẳng hạn. Suy cho cùng tất cả chỉ là đang giết thời gian, tìm bất cứ thứ gì cho thể giúp tui ổn định lại tâm trạng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chuyện Của Hai Anh Em Quái Đản.

Rầm...

What? What? Cái quái gì thế? Động đất à? Vội rút headphone ra, ngoái đầu về phía cửa. Hix...cái cánh cửa yêu dấu của tui, lệch cả bản lề luôn rồi. Dạ vâng! Thủ phạm là người trong nhà, vậy thì còn ai trồng khoai đất này ngoài ông anh trai thần kinh Trần Gia Huy cơ chứ! Nhưng đáng về ông bây giờ buồn cười thật, một chân vẫn còn giơ lên, mặt mày trông có vẻ vừa tức giận vừa ngạc nhiên. Hai méo chịu được, nhưng phải nhin, không được cười, cười một phát là xác định ngủ trong đất forever luôn.

Nở một nụ cười tươi nhất có thể, tui nói:

- Good morning my brother! Có chuyện gì mà mới sáng sớm anh đã lên thăm cái cánh cửa, ý lộn, thăm em vậy?

Hạ cái chân vô duyên kia xuống, ông quát:

- MÀY LÀM CÁI QUÁI GÌ MÀ ANH MÀY KÊU RÁT CẢ CỔ, GỖ CỬA RÁT CẢ TAY MÀ DELL CHỊU RA THẾ HẢ?!

Tui giờ cái headphone ra trước mặt ông giọng vô số tội:

- Tại em đeo headphone nên không nghe thấy cái gì chứ bộ!

- Đeo đeo cái đầu mày ấy, ở một mình mà cũng đeo! Bộ mày bị tự kỉ à?

Ừa? Gì kì vậy? Ở một mình đeo headphone thì liên quan gì đến tự kỉ? Bộ học nhiều quá nên bị tẩu hỏa nhập ma hả trời? Tui vội vàng giải thích:

- Nếu em không đeo headphone thì trước sau gì chả bị anh mắng. Ví dụ như....

Rồi làm điệu bộ giống anh hai, giọng the thé quát:

- Mày làm cái quái gì mà mới sáng sớm đã bật nhạc dell cho anh hai mày ngủ thế hả?... đúng không anh hai Trần Gia Huy?

Ông vội vàng lảng sang chuyện khác:

- Mới sáng sớm hôm nay bố mẹ đã đi nước ngoài công tác rồi. Chắc tuần sau mới về. Trước khi đi mẹ dặn anh lên gọi mày dậy đấy.

- Kêu em dậy chắc chuẩn bị bữa sáng rồi đúng không? Chờ chút, em đi đánh răng rửa mặt cái đã.

Đặt chiếc headphone xuống bàn, định vô phòng vệ sinh thì...

- Mày bị điên à? Muốn ản thì lăn vào bếp! Nghĩ sao anh mày chuẩn bị bữa sáng cho mày hả?

Tui dừng lại, nhìn ông mà giọng đầy trách móc:

- Anh là anh trai nên anh phải chuẩn bị bữa sáng khi không có mama chứ! Vội lại em có biết nấu nướng chi mô!

- Đó là chuyện của mày!

Chuyển sang chế độ chảnh chọe, tui lôi con oppo ra, nói:

- Nếu anh không nấu thì em sẽ méc papa là anh bỏ đói em! Anh biết là papa rất thương em mà! Anh thử không nấu đi, chẳng những tiền tiêu vặt sẽ không có mà có khi thẻ ATM sẽ bị khóa cũng không chừng! À, còn mama nữa thì sao nhỉ? Mama sẽ mắng anh không biết thương em, có mỗi đứa em gái cũng không biết chiều rồi mây mây và vân vân.

Xỏ ra một tràng lời nói sắc mùi đe dọa. Ông hít một hơi thật sâu, nghiêng răng ken két, nói:

- Được! Anh nấu! Anh nấu! Mày ăn xong thì ghen chết luôn đi!

- Anh nói chi đó?

- Đâu? Anh nào dám rửa đứa em gái đáng yêu không có mà đáng sợ thì có thừa thế này cơ chứ!

Rõ ràng là ngốc mà!

- Kệ anh! Anh thích nói gì thì nói! Em không quan tâm! Còn giờ... ngay và luôn, ra khỏi phòng em.

Nói rồi tui tiến tới cánh cửa, chỉnh lại bản lề. O, cũng không khó lắm và cuối cùng là đá ông ra ngoài. Việt Nam nói là làm!

Một lúc sau, trong bộ đồng phục nữ sinh, tui thẳng tiến đến chiếc bếp thân thuộc. Bữa sáng gì mà có mỗi miếng Sandwich với cốc sữa thế kia! Vậy làm sao mà no? Thôi kệ! Có ăn là tốt rồi! Nói ra có khi được nằm quan tài chơi quá! Ngoan ngoan ngồi gặm nhấm miếng bánh nhưng nuốt làm sao trôi khi đối diện mình là khuôn mặt hầm hầm như thịt bằm, ánh mắt thì liếc xéo đủ kiểu.

Bỗng điện thoại vang lên bài I Need U của BTS sắc mùi ngẫu quen thuộc, rút con oppo ra khỏi túi áo và đưa lên trước mặt xem là ai thì... ồ... ồ... ồ... là Phạm Chi Hà! Là chị Phạm Chi Hà học lớp 11A1, hiện đang là thư ký của hội trưởng hội học sinh, tức là anh Huy. Ồ hơ, bật mí xui nha! Cứ mỗi lần gặp chị Chi Hà là anh hai phải cô tỏ ra thật ngẫu, thật lạnh, thật soái nhưng trong lòng thì thích gần chết. Nói huých toẹt ra là anh Huy thích chị Hà nhưng không biết chị Hà thì thế nào nhỉ?

- Alo chị Chi Hà! Em, Băng Tâm đây!

Vừa nghe đến tên Chi Hà thì bao nhiêu rau thịt trong miệng anh Huy phụt hết cả ra ngoài. Dạ vâng, và nạn nhân không ai khác chính là người ngồi đối diện ông, là Trần Băng Tâm này đây! What the hell? Cái quái gì thế này??? Tui đập bàn đứng dậy quát:

- ANH LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ???

Ông ném cho tui cái khăn và dơ ngón tay trỏ lên ý bảo im lặng. Hiểu được ý, tui liền lấy ngón tay cái cọ qua cọ lại với ngón trỏ, ý hỏi money. Tức là nếu muốn tui im lặng bỏ qua chuyện này thì phải có chút đỉnh bìt đầu mối.

Ông nhú mày, rút ra đưa cho tui tờ một trăm ngàn xanh lè. Tui nhủ mày không hài lòng, biết ý đồ, ông đưa hẳn cho tui tờ năm trăm ngàn luôn. Khẽ mỉm cười đắc thắng. Cầm lấy chiếc khăn lau, lau lau cái mặt.

- Có chuyện gì vậy em?!

- Dạ không có gì đâu ạ! Mà mới sáng sớm thế này chị gọi em có chuyện gì thế?

- Giờ này mà còn sớm gì nữa! Còn năm phút nữa là vào học rồi mà sao em với anh Gia Huy vẫn chưa đến vậy? Hôm nay chúng ta có nhiều chuyện cần giải quyết lắm đây!

Éc! Năm phút nữa? Đùa sao trời???

- Dạ! Dạ! Em biết rồi ạ! Bye chị nhé!

Vội vàng cúp máy. Chợt một ý tưởng lóe lên. Đưa ánh mắt hình cún con sang nhìn ông anh trai thần kinh, giọng ngọt sớt:

- Anh hai à...

Ông nhìn tui mà đôi lông mày khẽ giật giật, tui nói tiếp:

- Sắp muộn học rồi nên hai cho Tâm đi ké nhoa?

Đưa ly sữa lên uống một ngụm, ông đứng dậy, vừa đi vừa nói:

- Mày muộn là chuyện của mày! Tự lái xe căng hải đi mà đi học!

Ồ, trên đời này còn có loại anh trai như vậy sao? Được thôi! Vậy cứ chờ mà xem hôm nay ai muộn học hơn ai nhé!

Dùng vận tốc tối đa mà chạy ào lên phòng, vô WC rửa lại mặt rồi xách cặp ra ngoài. Tất cả phải xong trước anh hai một bước.

Vâng, để làm gì nhỉ? Chạy xuống nhà xe, đứng trước con ngựa thuộc dòng họ xe đạp, hahaha... Trần Gia Huy! Hôm nay anh chết chắc rồi!

Sau khi xì hết hơi bánh xe cà trước lần sau, tui chạy một mạch đi học. Phải chạy thật nhanh! Vì sao ư? Vậy thì chúng ta đếm ngược nhé! Mười... Chín... Tám... Bảy... Sáu... Năm... Bốn... Ba... Hai... Một... Zezo...

- TRẦN BĂNG TÂM! MÀY CHẾT VỚI ANH!!!

Vâng, cái giọng có volume khủng khiếp nghe mà muốn thủng cả màng nhĩ kia chính là của ông anh trai soái ca Trần Gia Huy. Hơ hơ, phát hiện ra rồi sao? Chuồn lẹ! Chuồn lẹ!

Nhưng sức chạy của một con chân ngắn yếu ớt lớp 10 thì làm sao so bì được với sức của một thằng con trai chân dài lớp 12 cơ chứ. Chẳng bao lâu sau, ông đã đuối sát nút tui rồi. Dù mệt, phải nói là rất rất mệt cũng phải chạy tiếp.

- MÀY ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO ANH MÀY MAU!!!

Hơ hơ, ngu gì đứng lại chứ! Dù rất muốn mắng, muốn đấu khẩu với ông lăm nhưng hơi sức đâu mà nói nữa chứ, kể cả thờ cũng đã khó khăn rồi.

Trong khi người ta đang uống cà phê, tận hưởng cảm giác bình yên của buổi sáng thì trên đường có hai đứa điên chân thì chạy, miệng còn không ngừng sủa, í nhảm, mắng chửi. Ồ, hai đứa trông như mới trốn trại ấy thì còn ngoài ai khác tui với anh Huy cơ chứ.

Rượt nhau trên đường một thôi một hồi, cuối cùng thì cũng đã tới trước cổng trường. Tui vẫn còn sống sót! Hahahaha... Quần áo xộc xệch, mồ hôi mồ kê chảy nhễ nhại, đầu tóc thì bù xù, ôi trời ơi, còn đâu là hình tượng menly nữa, đúng không anh Gia Huy? Ahahaha... Đáng đời lắm! Giá mà chị Chi Hà thấy bộ dạng của ông bây giờ thì hay biết mấy.

- Ôi trời! Băng Tâm! Anh Gia Huy! Hai người chạy maratông đến trường à?!

Chị Chi Hà từ đâu xuất hiện, hai mắt tròn tròn ngạc nhiên. Sao linh thể không biết??? Tui im lặng không nói gì, chỉ cười hi hi cho qua, còn anh, anh khề vuốt lại mái tóc, chỉnh lại y phục. Chị Hà đưa cho anh Gia Huy chiếc khăn tay, anh lạnh lùng cầm lấy mà không một lời cảm ơn. Ồ, hình như có chút sự phân biệt đối xử không hề nhẹ ở đây.

Ôi giờ ơi, coi anh hai kìa, thích gần chết mà còn bày đặt làm bộ làm tịch. Hí hí. Ông nhìn tui, đôi lông mày hơi nhíu lại, cảm thì hất hất, ý bảo: Mày tính đứng đấy làm bóng đèn à?! Còn không mau đi đi!. Hiểu được ý, tui liền ngoan ngoãn cúi chào chị Chi Hà và anh Gia Huy rồi mới bỏ đi. Xí, cứ chờ xem! Hôm nay tha cho anh đấy!!!

Đi tới gần cửa lớp thì tui khựng người lại. Ừm, chẳng nhẽ giờ xuất hiện trước lớp mới bộ dạng thảm hại như thế này sao? Thật là mất mặt! Nhất là trước mặt Khải Minh, tui không nhiều thì ít cũng phải hoàn hảo chút chút chứ. Không ổn rồi, tui xoay người lại, thẳng tiến đến nhà vệ sinh nữ. Đúng là vào học rồi có khác, phòng vệ sinh vắng tanh như cái chùa bà đanh. Hơ hơ, từ dung lăm tui liền tưởng đến mấy bộ phim kinh dị có tình tiết trong gương đột nhiên xuất hiện một cô gái mình đầy máu me, tóc dài, da xanh xao, mặt mũi trắng bệnh. Eo ôi, nghĩ thôi mà đã thấy nổi hết cả da gà rồi. Hít một hơi thật sâu, tui tiến đến chiếc bồn rửa tay, nhìn mình trong gương mà tui không khỏi ngạc nhiên, tưởng không thảm hại lắm mà hóa ra là thảm hại không tưởng. Nhìn tui chả khác gì một con điên.

Lấy tay vuốt lại mái tóc ngắn của mình rồi chỉnh lại y phục. Vặn vòi nước và rửa tay rồi rửa luôn cả mặt. Cuối cùng là lấy chiếc khăn lau lại mặt rồi mới lau tay. Xong xuôi đâu đó. Tui nhảy chân sáo về lớp. Đến gần cửa lớp, tui chẳng nghe thấy bất cứ một tiếng động nào. Chà nhẽ... từ thần Đỗ Uyên đang ở trong. Lần này chết chắc rồi.

- Thừa cô cho em vào lớp!- tui đứng trước cửa lớp, nói vọng vô.

Cô nhìn tui, ánh mắt lạnh tanh, cô cất giọng:

- Vào đi! Lần này tôi bỏ qua. Không có lần sau đâu đấy!

Tui im lặng không nói gì mà chuồn thật nhanh, gọn, lẹ vô chỗ ngồi. Giờ mới để ý à nha, tình hình lớp sau mà chẳng thẳng vậy kìa? Còn Khải Minh, cậu đang nhìn cô, ánh mắt bất cần đời.

- Em đừng có mà hỗn láo với tôi!- cô lạnh lùng nhìn Khải Minh, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Khải Minh nhếch mép cười, giọng khinh khinh:

- Vì trên đời có học sinh hỗn láo như em nên bộ giáo dục mới ra thêm cái môn Giáo Dục Công Dân đấy ạ! Cô nên cảm ơn em mới đúng!

- Cha mẹ em không biết dạy em nên ăn nói như thế nào với người bề trên đấy hả?

- Bởi họ không dạy nên họ mới cho em đi học đấy ạ! Nhờ vậy mà cô mới có thể tăng lương đấy.

Cô tức giận đập bàn đứng dậy:

- Anh còn dám trả treo nữa hả?

- Em ít hơn cô mười tuổi lận đấy! Cô gọi em như thế nhờ người ta nhìn vô hiểu lầm em là anh họ cô thì khổ.

Cô nhúu mày khó hiểu:

- Em điều tra tôi đấy hả?!
- Bộ cái thẻ giáo viên của cô để trưng à? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tử Thần Hay Thiên Thần?

- Minh à! Thôi đi!- Lệ quay sang nhìn Minh, ái ngại nói.

Tuy Lệ ngồi cạnh Minh nhưng không có nghĩa là ngồi cùng bàn với cậu, nhỏ ngồi cùng bàn với tui. Cô nhìn Lệ, lạnh lùng nói:

- Ở đây không có chỗ cho em lên tiếng. Em im đi!

Minh cúi, cậu ta gằn giọng:

- Cô mới là người nên im đi mới đúng! Em thật không hiểu tại sao loại người như cô lại có thể làm giáo viên được nhỉ? Lẽ ra cô nên bị sa thải ngay từ đầu mới đúng.

Cô khựng người lại, im lặng một lúc rồi nhìn cả lớp và nói:

- Được rồi! Cả lớp! Nghỉ!

Rồi cô nhanh chóng bỏ ra ngoài mà quên mang theo cặp. Thấy vậy, tui chạy lên bàn giáo viên cầm lấy chiếc cặp và đuổi theo cô. Cô đi rất nhanh, lúc mới đây thôi tui còn thấy cô vậy mà giờ chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Đột nhiên, tui có linh cảm cô đang ở một nơi. Đó là ... sân thượng.

Tiếng nấc vang lên từng hồi, cô đang khóc? Tử thần cũng biết khóc ư? Thật khó tin! Tui tiến lại gần cô, dường như nghe thấy tiếng bước chân, cô vội lau đi những giọt nước mắt, dù chỉ là đang ở sau lưng cô nhưng tui dám chắc điều đó.

- Thưa cô, cô quên mang cặp ạ!

Cô xoay người lại và nhận lấy chiếc cặp từ tay tui rồi quay lưng đi, tay cô bám vào thanh lan can, đôi mắt mờ mịt nhìn vào khoảng không vô định, cô cất giọng :

- Chắc các em... ghét cô lắm đúng không ?

Tui khá ngạc nhiên trước câu hỏi của cô. Nên trả lời sao đây? Im lặng giây lát, tui khẽ đáp:

- Cô nói gì thế ạ? Bọn em làm sao mà ghét cô cơ chứ.

Cô ngước mặt lên trời, hai giọt nước mắt khẽ rơi xuống .

- Em đừng gạt cô!

Người cô mà tui biết là Đỗ Uyên, là tử thần trong lòng học sinh trường này, cô lạnh lùng, quyết đoán, cương nghị. Người cô mạnh mẽ ấy sao bây giờ lại có thể dễ dàng vì những câu nói miệt thị của một nam sinh mà ở đây khóc nức nở.

Cô khẽ cười và nói:

- Cô chợt muốn kể chuyện này cho em, không biết em có chịu đứng đây lắng nghe cô nói không?

Tui gật đầu, đáp:

- Cô kể đi ạ!

Hít một hơi thật sâu, cô mờ mịt nhìn vào khoảng không trước mặt mà kể. Mọi chuyện cụ thể là, trước kia, khoảng 5 năm về trước, cô từng là giáo viên chủ nhiệm của một lớp học, khi ấy, cô mới 20 tuổi. Vào một tiết học về tranh ngoài trời, có hai em học sinh ở lại trong lớp, một nam và một nữ. Hai

đứa bé ấy gây gỗ với nhau và bạn nữ đã vứt đi vật của bà bạn nam để lại xuống sông, bạn nam vì muốn tìm lại nó mà đã suýt bị chết đuối. Lúc đó, cô vẫn không hề biết gì cả, cô chỉ biết vui đùa với các em khác mà không hề nghiêm khắc trong truyện cúp tiết. Từ đó, cô quyết định phải trở nên thật nghiêm khắc bởi cô không muốn chuyện đó tiếp tục xảy ra. Đó là toàn bộ câu chuyện xảy ra trong quá khứ của cô. Một câu chuyện mà tui dám chắc rằng, tui biết hai đứa trẻ đó là ai. Có đôi lúc tui quả thực rất ngốc nghếch nhưng có đôi lúc lại vô cùng thông minh một cách ngô nghê, tui nghĩ đó chính là con người thật của tui.

Kết thúc câu chuyện, cô quay sang nhìn tui cười nhẹ:

- Cô không biết tại sao lại kể cho em nghe chuyện này nữa! Em đừng kể cho ai nghe nhé! Từ lúc em và Minh lần lượt nhập học, không hiểu sao, cô rất sợ hai đứa lặp lại điều mà hai đứa trẻ kia ngày trước đã làm lắm.

Tui đặt tay lên chiếc lan can nhìn cô và nói:

- Bởi em và Minh chính là hai đứa trẻ đó!

Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên. Tui cười và nói tiếp:

- Nhưng cô yên tâm, tui em bây giờ thân nhau lắm nên sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!

Nói ra từ thân mà tui thấy ngượng hết cả miệng. Nhưng trước tiên phải trấn tĩnh cô cái đã. Nói dối đôi lúc không phải là sai, mà nó chính là sự lựa chọn duy nhất không thể thay đổi.

- Tiết sau là tiết lí đấy cô!- tui nhìn cô, nói.

Cô không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu. Tui nói tiếp:

- Đi thôi cô! Các bạn khác đang chờ cô đấy!

Dứt lời, tui kéo tay cô đi. Cô cười và nói:

- Cảm ơn em!

Tui ngậy người ra, hỏi lại:

- Vì chuyện gì ạ?

- Vì tất cả!

Tui im lặng không nói gì, cô cũng vì thế mà chẳng buồn nói gì thêm.

Trên đường trở về lớp, nói chính xác hơn là tại hành lang...

- Em chào cô!

Tui giật hết cả mình, quay đầu lại về phía sau thì thấy hotboy, hờ hờ, chính là cái tên hôm qua đi cùng với cool boy Hải Nam, Lý Bảo Quân chính là tên của cậu ta. Khẽ buông tay cô ra. Cô nhìn Bảo Quân đôi lông mày khẽ nhíu lại, hỏi:

- Đang trong giờ học của tôi mà em đi đâu về vậy hả?

Ôi trời, giờ đã biết rõ nguyên do cô phải trở nên nghiêm khắc và lạnh lùng rồi nhưng hình như cái bản chất dịu dàng, hiền lành cũng vì thế mà tan biến luôn rồi thì phải. Bảo Quân đáp:

- Tại thấy cô đi lâu quá nên các bạn cử em xuống phòng đội kí tiết trống ạ!

Cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy em về lớp trước đi! Cô còn chuyện muốn nói với Băng Tâm!

- Dạ! Vậy chào cô!- Bảo Quân khẽ cúi đầu rồi biến luôn.

Ừa giữa tui với cô còn chuyện để nói sao? Ạ nhỉ? Sao hồi nãy cô không nói mà bây giờ mới nói chứ? Why? Why not?

Cô xòe tay ra, trong bàn tay cô chính là một sợi dây chuyền, phải, chính là sợi dây chuyền mà tui đã ném xuống sông. Nhưng... rõ ràng là nó đã bị nước nhấn chìm rồi mà.

- Cô nghĩ... em nên giữ sợi dây chuyền này!

- Rõ ràng sợi dây này đã bị... bị...- Tui lấp bắp nói.

Cô cười hiền, đáp:

- Cô cũng không biết nữa chỉ là cô thấy thấy sợi dây chuyền này mắc phải cành cây cạnh bờ sông, ngay dưới cái cửa sổ lớp đấy!
- Nhưng lúc đó chính tai em nghe thấy tiếng tõm mà.
- Ủ! Đúng rồi! Mắc sợi dây chuyền ở trong nước mà, chỉ có dây là vướng trên mặt thôi!

Ra là như vậy. Tui nghĩ, mọi chuyện nên chấm dứt tại đây là được rồi. Cô giáo trở lại là một cô gái hiền lành, yêu thương học sinh, thù hằn giữa tui và Khải Minh sẽ kết thúc.

Nhận lấy sợi dây chuyền từ tay cô, tui khẽ cúi chào cô để về lớp, còn cô, dù sao lớp cũng đăng kí tiết trống rồi nên cô sẽ lên văn phòng.

Cảm ơn cô!

Tui nợ cậu- Khải Minh một lời xin lỗi, một lời cảm ơn. Vì thế, có lẽ, tui nên chúc phúc cho cậu và Lệ. Phải quên ư? Tui không làm được. Nên đây sẽ là một bí mật nên chôn vùi, không để cho ai biết.

- HÔN ĐI! HÔN ĐI!

Tui khựng người lại! Chuyện quái quỷ gì thế này? Hôn? Mấy đứa lớp 10A3 đang làm cái trò gì mà la oang oang lên vậy? Chưa tới cửa lớp đã nghe thấy rồi. Vội chạy vào lớp coi có gì hot thì...

- Cậu bảo nó là người yêu cậu thì hãy hôn để chứng minh đi chứ!- Trương Ly nhanh nhẩu nói.

Bảo Quân cũng hòa theo:

- Phải đấy! Nam nhi đại trượng phu, hôn một cái khẳng định chủ quyền thì chết ai?

Tui tiến lại gần chỗ Ly, khẽ hỏi:

- Lớp mình có chuyện gì vui thế?

Nhỏ hí hửng kể:

- Chà là, lúc nãy có một bạn nam lớp bên cạnh tổ tình Ngọc Lệ và thế là bị Minh tổng cổ ra khỏi lớp mình rồi sau đó cậu ta đồng ý tuyên bố Lệ là người yêu của cậu ta. Cả lớp không tin nên bắt cậu ta chứng minh bằng cách hôn.

Kết thúc câu nói là một điệu cười gian không tả nổi.

- Vậy à?- Tui thờ ơ đáp.

Buồn ư? Đau ư? Tất nhiên rồi, vì tui yêu cậu!

Chà, vậy tui cũng nên theo phong trào thôi. Dù biết rằng sẽ bị tổn thương nhưng... đã diễn thì phải diễn hết phim, diễn làm sao để người ta coi giống thật ấy. Tui đập vai Khải Minh, cười toe:

- Hôn đi Minh! Ngại à? Hôn Lệ ba lần rồi còn ngại gì nữa.

Đột nhiên cả lớp im lặng, tui nó nhìn tui như người ngoài hành tinh. Lệ đỏ ửng mặt, tròn tròn mắt nhìn tui. Minh cũng ngạc nhiên chẳng hề kém. Ủa tui nói gì sai sao?

- Làm sao Tâm biết tui nó hôn nhau ba lần vậy?

- Ê, kể chi tiết cho nghe đi!

- Con này, mày ghê nha~

Ặc, thôi chết! Cái miệng hại cái thân rồi. Tui nó cứ nhao nhao lên mà hỏi làm sao tui chả biết phải trả lời làm sao cho vừa lòng nữa.

Đang trong cái tình huống dở khóc dở cười này thì... một phân cảnh lãng mạn đã được hình thành, Khải Minh hơi cúi người xuống, hai tay đặt lên gáy của Lệ và trao cho Lệ một nụ hôn. Tim tui... nhói nhưng vẫn gượng cười, hòa theo tiếng Ồ của các huynh muội lớp 10A3.

Khải Minh buông Lệ ra, nhìn tui, ánh mắt đầy giận dữ:

- Mày vừa lòng rồi chứ!

Tui ngạc nhiên, cậu ta bị điên à.

- Tao... tao...- Tui áp úng.

Minh không nói không rằng kéo tui đi nhưng vừa đặt chân tới cửa lớp thì...

- Chờ đã! Minh!

Khải Minh ngoái đầu lại, hỏi:

- Chuyện gì vậy Lê?

- Cho tớ đi cùng với!

- Tớ có chuyện riêng cần nói với Tâm và không muốn cho cậu nghe và biết.

- Cái gì?

Nhỏ tức giận, đôi lông mày khẽ nhíu lại, lườm lườm nhìn tui. Thật là trớ trêu mà. Tui vội vàng phản bác:

- Không phải giống như cậu nghĩ đâu, tớ...

- Đi đi! Tớ tin cậu!- Nhỏ cười, hơ hơ thay đổi 180 độ luôn.

Tui khẽ gạt đầu. Minh lại kéo tui đi.

Chết tiệt, lại là sân thượng, bộ mấy người này không còn chỗ nào để đi nữa hả. Sáng giờ tui phải vác cái thân này lên sân thượng hai lần rồi đấy!!! Bộ mấy người bị rãnh... chân à? Thiếu gì chỗ riêng tư. Tui là tui hơi bị mỏi chân với mấy chế rồi đấy nha.

Hất tay Minh ra, giọng bắt cần đòi:

- Buông ra! Mày làm vậy dễ gây hiểu lầm lắm đấy, mày biết không?

À dạ vâng, tui đã bị cậu ta bơ đẹp sắp mặt luôn mấy bạn ạ, ánh mắt cậu ta ờ... ừm nói sao bây giờ nhỉ? Thôi dẹp luôn đi.

- Làm sao mày biết chuyện đó chứ? Nhìn ánh mắt của Lê là đủ biết cậu ấy không kể, tao lại càng không? Nói! Mày giải thích sao đây hả?

- Chuyện đó là chuyện gì?- tui ngờ ngác hỏi lại, ơ, người ta không biết thiệt mà.

- Thì là cái chuyện... đó đó.- Khải Minh hơi đỏ mặt. Ôi, dễ thương quá hà.

- Ồ cái thằng này, mày nói thế papa tao cũng méo hiểu!

Minh ôm đầu cười khỏ. Ý gì đây?

- Thì cái chuyện tao hôn Lê 3 lần ấy.

Tui a to lên như hiểu rồi, cất giọng nói:

- Thì sao?

- Hôm nay mày đi học để quên não ở nhà à? Tao hỏi làm sao mày biết chuyện đó!

Ồ phải nói sao nhỉ? Chả nhẽ nói tui mơ được những chuyện xảy ra trong quá khứ, nghe hoang đường quá, ai mà tin nổi cơ chứ?

- Thì... thì... thì... ờ... vô tình! Đúng rồi chỉ là vô tình nhìn thấy thôi. Hi hi...- tui cười vô số tội.

Cậu ta nhìn tôi ánh mắt đầy sự nghi ngờ và nói:

- Mày đừng có xạo, thế lần thứ ba thì sao? Chả nhẽ cũng là vô tình. Rõ ràng lúc đó mày đi rồi, cắt đứt liên lạc rồi. Chả nhẽ... mày có đó nhưng không vô thăm tao?

Tui khẽ cười khan hai tiếng, ha ha, đầu óc của Khải Minh chứa cái gì vậy. Chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra sao? Không vô thăm ư? Buồn cười thật! Nếu lúc đó tui biết cậu bị tai nạn thì đã đáp máy bay từ Hà Nội về Khánh Hòa rồi. Cậu nghĩ sao mà lại nói như vậy chứ?

À, chờ chút! Thăm? Từ đầu đến cuối chưa ai nói cho tui biết là Khải Minh bị tai nạn. Nếu tui trả lời một cách bình thường thì sẽ bị nghi hơn. Tui giả vờ như không hiểu hỏi:

- Mày nói gì vậy? Thăm là sao?

- Một năm trước, Lệ nói, hôm tao bị tai nạn, mày có nói gì đó với tao ở sau trường, rồi mày chạy ra đường, tao chạy theo. Mày lúc đó suýt bị xe đâm nhưng...

- Mày đã cứu tao suy ra, mày bị tai nạn?- tui cắt ngang lời cậu.

Mình gật đầu khẽ đáp:

- Ủ! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tổ Tình.

- Thôi tao về lớp đây!

Tui xoay người toan bỏ đi thì...

- Chờ đã! Này hột mít!

Thằng cha này hôm nay lại lên con hả? Hột hột cái đầu nhà mi á. Bước chân tui khựng lại, ngoái đầu ra sau nhìn Khải Minh, hất cằm hỏi:

- Hừm?

Khải Minh im lặng một lúc như đang suy nghĩ điều gì đó rồi mới lên tiếng, mặt tỉnh bơ méo chịu được:

- Tớ thích cậu!!!

What? Cậu ta nói cái quần quèn gì thế? Tui không nghe nhầm chứ. Có nằm mơ tui cũng không ngờ có ngày được cậu ta tỏ tình. Hay cậu ta lại tính troll tui nhì? Nghi lắm à nha. Tui nghếch mặt hỏi:

- Mày... vừa nói cái gì cơ? Tao nghe không rõ. Mày nói lại xem nào!

Cậu cười toe, hét lên:

- Tao nói... **NÀY HỘT MÍT! TỚ THÍCH CẬU!!!**

Quả nhiên tui không nghe nhầm chứng tỏ... tai tui vẫn còn ngon chán. Nhưng phải làm sao bây giờ? Tui lí nhí đáp:

- Tớ... cũng thích cậu!!!

Cậu cười tươi, tiến lại gần tui và nói:

- Cậu nói thật hả? Vậy...

- Nhưng cậu đừng nghĩ chúng ta sẽ quen nhau.- tui ngắt lời Khải Minh.

Bước chân cậu khựng lại, khuôn mặt tối sầm, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

- Cậu đừng quên, bây giờ cậu là bạn trai của Ngọc Lệ. Lệ với tớ lại là BFF. Biết được tình cảm của cậu tớ thấy vui lắm nhưng...

- **CẬU IM ĐI!**- Khải Minh gầm lên.

Tui hơi ngạc nhiên, cảm thấy hơi sợ, lời nói của cậu ta quả nhiên có uy lực. Tui im bặt không nói gì nữa.

Khải Minh à, cậu biết không, từ lúc cậu nói thích tui, trái tim tui vẫn không ngừng đập liên hồi. Chọn con tim hay là nghe lí trí? Chọn tình bạn hay tình yêu? Chọn BFF hay crush? Cho dù tui có chọn bên nào đi chăng nữa thì bên còn lại sẽ rất đau khổ. Xin lỗi cậu, Khải Minh.

- Tớ chưa bao giờ yêu Lệ!- cậu lạnh nhạt nói.

Cái gì? Chưa bao giờ ư?

- CẬU ĐỪNG ĐÙA! Nếu cậu không yêu Lệ thì tại sao cậu lại tỏ tình với Lệ cơ chứ? Sao cậu dám đem tình cảm của bạn tớ ra làm trò đùa hả?

Cậu nhếch môi cười nửa miệng, đáp:

- Sao tớ lại không dám chứ? Là do cậu ta tự chuốc họa vào thân thôi. Tớ trả thù thì có gì là sai cơ chứ? Vì trả thù, tớ đã gạt bỏ tình yêu của mình sang một bên. Nhưng giờ thì tớ không chịu đựng nổi cậu ta nữa rồi. Trò chơi sắp kết thúc rồi.

- Ý cậu là sao chứ?- tui nhướn mày khó hiểu.

Chà đáp lên tình cảm của người khác, đối với cậu đùa giỡn với tình cảm của người khác là trò chơi sao? Tại sao chứ? Tại sao cậu lại làm như vậy? Tại sao cậu lại đối xử với tui như vậy? Cho tui biết thế nào là yêu, cho tui cái cảm giác khi tỏ tình sẽ như thế nào, cho tui biết cái cảm giác đau đớn thế nào rồi giờ lại nói thích tui, nói sự thật rằng từ trước đến nay cậu vẫn đang chơi đùa với tình cảm của bạn thân tui. Rút cục cậu là ai trong cuộc đời này mà lại đối xử với tui như vậy? Sao hết lần này đến lần khác cậu dồn tui vào thế tiến thoái lưỡng nan cơ chứ?

- Chính cậu ta đã ném đi vật của bà tớ xuống sông! Là di vật! Di vật của người bà ngoại yêu quý của tớ đấy!- cậu gằn giọng

Trí nhớ của cậu ta bị gì vậy? Đầu óc không có vấn đề gì chứ? Người ném đi vật là tui mà, sao lại là Ngọc Lệ được cơ chứ? Xem ra có một sự hiểu lầm không hề nhỏ ở đây.

Giờ chiếc dây chuyền mà cô Uyên vừa mới đưa ra trước mắt Khải Minh, nói:

- Ý cậu là cái này đúng không?

Cậu đưa tay giật lấy sợi dây chuyền, đi lòng mày hơi nhíu lại:

- Làm sao mà...

- Cậu hiểu lầm Lệ rồi! Người ném sợi dây chuyền xuống sông là tớ mà!

- Cái gì?

Cậu ngạc nhiên nhìn tui không nói lên lời. Tui hiểu cái cảm giác của cậu bây giờ lắm chứ. Cái cảm giác bao nhiêu công sức do mình cố gắng gây dựng đến phút trở lại tan thành mây khói chỉ vì hai chữ hiểu lầm. Ôi nó thốn.

- Tao không cần biết bây giờ mày có yêu Lệ hay không, nhưng hãy tiếp tục quen nó đi. Thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả, Lệ là một cô gái tốt. Tao dám chắc sau này Lệ sẽ khiến mày yêu nó. Vì thế, đừng nói ra sự thật nhé!- tui lên tiếng, mà thấy mấy cái câu này nó cứ sến sến thế nào đấy, nói mà sượng hết cả miệng.

Khải Minh lay lay hai bả vai tui, hét:

- Còn tao! Thế còn tao thì sao? Mày có nghĩ cho cảm giác của tao không hả?

- Nếu mày thật sự thích tao thì hãy làm theo những gì tao vừa mới nói đi!- tui nhìn thẳng vào mắt cậu, lạnh lùng nói.

Cậu buông thõng hai tay, trần mắt nhìn tui như không tin vào những gì mình vừa mới nghe được, cậu nói một cách mệt mỏi:

- Được! Nếu đây là điều mà mày muốn.

Rồi cậu lạnh lùng đi ngang qua tui. Hụt hẫng. Cậu dễ dàng chấp nhận yêu cầu của tui như vậy sao? Dù đây đúng là điều mà tui muốn nhưng con tim này đau lắm.

Dưới sân trường, những chiếc lá vàng ứa lặng lẽ rơi xuống đất. Lá đi cây có buồn không? Trên trời trong xanh kia, từng đám mây nhẹ nhàng lững lờ trôi. Bóng của những đám mây che khuất một góc sân trường. Trên đây, những cơn gió thổi nhẹ làm tung bay một vài lọn tóc của tui. Đưa tay khẽ vuốt lại mái tóc. Meo~ Tui đói... Huhu... Tất cả là tại ông anh hai Trần Gia Huy chết tiệt sáng cho người ta ăn ít.

Tui xoay người bỏ đi, thực chất là đang đi kiểm phòng hội trường hội học sinh. Cửa không khóa, tui rón rén bước vô phòng, lại gần anh Gia Huy. Anh hai đang ngủ, hai chân gác lên bàn, lưng dựa vào ghế, hai tay ung dung vòng ra sau đầu. Ngon. Học sinh cả trường.. trừ 10A3 ra thì đang học hành vất vả vậy mà anh lại dám trốn vô đây ngủ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc anh ấy ngủ, khuôn mặt trông thật dịu dàng, đôi lông mi dài thẳng, sống mũi cao, bờ môi mỏng hờ hững khép lại, mặt nhỏ. Ôi, nhìn tổng thể thì khuôn mặt anh thật handsome. Trời ạ, mê trai đến thế là cùng. Đến cả anh hai mà cũng... Haizzz...

Tui the the gọi:

- Anh Già Huy!

Anh hai hơi mờ mắt ra, hỏi:

- Chuyện gì?

Tui gãi gãi đầu một cách ngô nghê, đáp:

- Em đói!

Đôi lông mày anh tuấn kia hơi nhíu lại, anh nheo mắt nhìn tui một cách khó chịu. Thật, phá giấc ngủ của người khác chỉ vì cái lí do củ chuối là đói ăn thì ai mà chả cầu.

- Muốn gì?- anh hai nhướn mày hỏi.

- Ăn!- tui vu vơ nhìn xung quanh căn phòng, đáp cộc lốc.

- Trong hộp bàn ấy!

Tui hí hửng mở hộp bàn ra. Woa, nhiều đồ ăn gỏi. Toàn đồ ngọt thôi, kẹo có, bánh cũng có nhưng nhiều nhất vẫn là sô-cô-la. Tui vừa lôi kẹo ra vừa hỏi:

- Sao hai có nhiều kẹo thế?

- Được tặng!

- Hai không ăn à?

- Ừ!

- Vậy hai cho em hết nhé!

- Ừm!

- Woa! Cái hộp bánh quy màu hồng này trông ngon nè! Hai cho em luôn nhé?

- Cái gì?

Anh hai mở choàng mắt ra, giật lấy hộp bánh quy màu hồng trên tay tui:

- Không được!

Ờ? Cái đậu phụng trôi gì thế này? Bảo không ăn, bảo cho hết vậy mà giờ lại giành lại là thế nào? Tui khó chịu nhìn anh. Đồ ăn trên tay tui mà cũng dám giật à? Miếng mỡ tới miệng rồi lại bị cướp ư?

- Tại sao chứ?

- Cái này là của Chi Hà tặng anh mày đấy! Cho là cho thế nào.

- À! Thảo nào...- tui nhe răng cười ranh mãnh.

Thôi không đùa nữa, không cho thì thôi, ăn vào mắc công bị trù ẻo chết ghen quá.

- Cái gì thế này!- hai nhíu mày nhìn vô màn hình máy vi tính và đôi chân vô duyên kia cuối cùng cũng được trở về với đất mẹ.

Cầm chiếc mic lên nói nhưng mắt hai vẫn không rời khỏi màn hình:

- Hai em học sinh đang đánh nhau tại hành lang trước lớp 10A1 kia! Dừng ngay cuộc ẩu đả và lên đây!

Tui tò mò nhìn vô màn hình. Chà, đánh nhau thật kia. Vui nhỉ? Dám đánh nhau trong cái trường do anh hai làm hội trưởng ư? Đúng là điên rồ mà.

Nhưng cuộc ẩu đả kia không vì lời nói đầy uy quyền của hai mà dừng lại. Họ tiếp tục đánh và đánh. Bộ chán sống rồi sao?

Mắt hai ánh lên tia giận dữ. Hai gằn giọng qua mic:

- Dừng lại và lên đây hoặc tiếp tục và rút khỏi cái trường này! Tôi cho các người một phút để quyết định.

Trận đánh nhau ấy dừng lại ngay và luôn. Gì chứ bị đuổi khỏi trường này là tiếc lắm luôn á. Trường tui đang theo học là một ngôi trường hết sức danh giá

và nổi tiếng. Vô được trường này chính là ước mơ của biết bao nhiêu học sinh, vậy mà giờ lại bị đuổi chỉ vì đánh nhau thì thật là không đáng mà.

Đúng một phút sau, hai cái tên không biết trời cao đất dày kia đã đứng trước mặt anh hai Trần Gia Huy. Một trong hai người đó chính là... Trần Khải Minh. Rút cục đầu óc cậu có vấn đề gì không vậy?

- Trần Khải Minh? Được! Cậu được lắm! Cậu là học sinh mới nên nếu có lí do chính đáng tôi sẽ bỏ qua. Còn cậu kia! Dọn phòng vệ sinh một tuần nghe chưa?- hai đút tay vô túi quần xỏ một tràng.

Khải Minh nhìn hai, nói:

- Lí do ư? Bị stress nên đánh nhau. Được chưa?

Diên rồi! Đúng là điên thật rồi. Cậu có biết cậu đang đứng trước ai không? Cậu có biết cậu đang nói chuyện với ai không hả? Hai lạnh nhạt nói:

- Tan học ở lại lau dọn phòng chứa hóa chất và dụng cụ thí nghiệm nghe chưa? Còn bây giờ, về lớp đi!

Khải Minh im lặng không nói gì, lặng lẽ bước đi, thấy tui, cậu vô cảm nhìn như tui và cậu là người xa lạ. Chả nhẽ, tui bị ghét rồi sao hay cậu cần thời gian, cần không gian yên tĩnh.

Sau khi chén sạch một đồng đồ ăn vặt được tặng của hai, tui lê thê từng bước chân về lớp. Lặng lẽ bước vào chỗ ngồi và làm một giấc ngủ ngàn thu, í lộn, ngàn giây.

Thời gian thấm thoát trôi, chưa gì tui làm được một giấc ngon lành rồi. Khẽ nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, những tia nắng dịu dàng rơi xuống sân trường, gió hiu hiu thổi. Hoàng hôn đã tới! Và... Trời đù, lớp vắng tanh như cái chùa bà đanh, cửa chính cũng bị khóa luôn rồi. Bà nội tui bay, tan học éo gọi tao dậy.

- Dậy rồi à?

Tui giật mình ngó ngang ngó dọc. Trời, ngay cạnh bàn tui luôn. Nhưng méo phải con gái. Nguyễn Hải Nam! Giờ này chưa về còn ngồi đây chi vậy ta?

- Không về hả?- tui cất giọng hỏi.

- Giống cậu thôi!- Hải Nam thờ ơ đáp.

Giống tui? À, thế nữa cơ đấy! Vui nhỉ?

- Sao bây giờ?- tui lo lắng hỏi.

- Điện thoại cậu đâu?

Tui cười xuề xòa đáp:

- Tớ không mang điện thoại!

Hải Nam hơi nhú mày. Tui tiếp tục hỏi:

- Thế tính sao giờ?

- Sao là sao chứ? Chờ người tới cứu thôi!

Cậu bị điên à? Giờ này rồi còn ai tới đây nữa. Nghĩ là nghĩ thế thôi chứ ngoài miệng thì...

- Ủ!

Không gian lại trở về sự yên lặng vốn có của nó. Những tia nắng hoàng hôn cuối cùng cũng đã biến mất để nhường lại vị trí cho màn đêm u ám. Gió rít qua kẽ lá cây nghe xào xạc. Mặt trăng thoát ẩn thoát hiện trên bầu trời cùng hàng ngàn vì tinh tú đang chiếu sáng. Một ngày dài mệt mỏi đã kết thúc!
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hiểu Lắm.

Quá chán và mệt mỏi với cái tình hình yên tĩnh này, tui gục xuống bàn, nhìn Hải Nam đang nhắm hờ đôi mắt. Thanh thần góp! Nhưng lúc cậu ta ngủ trông thật là cuốn hút à nha. Ôi cái tật mê trai lại tái phát rồi.

Ọc... Ọc... Tui xoa cái bụng ỉu vầu. Khổ ghê vậy đó. Bị giam lỏng ở đây thì ra ngoài mua đồ ăn bằng niềm tin à? Dạ dày oi cố lên. Mày đừng biểu tình nữa. Hết đêm nay tao sẽ cho mày thỏa mãn mà.

- Đói hả?- Hải Nam cất giọng hỏi.

- Ủ!- tui đáp- Cậu có gì cho tớ ăn không?

- Cảm lấy này- Hải Nam rút trong túi ra một gói bánh sô-cô-la và đưa cho tui.

Nhận lấy chiếc bánh từ tay Hải Nam, tui cười tươi rói:

- Cảm ơn nha!

Dạ dày oi, đồ ăn đến rồi đây. Mày không cần phải chịu đựng nữa đâu. Nhớ mới hôm qua thôi, Khải Minh còn cho tui ăn kẹo, còn cười với tui vậy mà bây giờ hai đứa giống như hai người xa lạ. Không nói không rằng, lặng lẽ lướt qua nhau. Giá mà người đang ở cạnh tui bây giờ là cậu, giá mà người cho tui bánh sô-cô-la là cậu thì hay biết mấy. Nhưng giá như vẫn mãi chỉ là giá như mà thôi.

- Cậu tốt bụng thật đấy!- Hải Nam nói.

Tui nhủ mày khó hiểu nhìn cậu. Tui nên hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng đây? Chắc là nghĩa đen rồi. Tui nhovn miệng cười:

- Tất nhiên! Bụng tớ khỏe mà!

Hải Nam lắc đầu cười khổ. Vậy là sao? Tui hiểu sai nghĩa rồi à? Là nghĩa bóng à?

- Nếu là tớ, tớ sẽ không nhường người mình yêu cho bạn thân đâu!- cậu ta mông lung nhìn vào khoảng không vô định mà nói.

Cậu ta nói vậy có ý gì? Chả nhẽ cậu ta đã biết tất cả mọi chuyện trên sân thượng ngày hôm nay? Tui im lặng không trả lời. Cậu ta nói tiếp:

- Cả hai đều yêu nhau thì hà cớ gì phải làm như vậy?

- Cậu không hiểu được đâu!- tui cười nhạt- Dù sao cậu cũng biết hết mọi chuyện rồi, vậy giúp tớ đi.

- Giúp gì?- Hải Nam nhướn mày hỏi.

- Giúp tớ quên Khải Minh đi!- tui đáp

- Ý cậu là chúng ta sẽ quen nhau hả?

Tui khẽ gật đầu, cậu ta tiếp:

- Vậy tớ sẽ được lợi gì?

- Tớ sẽ giúp cậu quên Anh Nhi!

Hải Nam hơi nhếch môi cười:

- Tớ và Anh Nhi là couple trên danh nghĩa thôi! Chứ thật ra giữa chúng tớ chỉ đơn thuần là bạn bè không hơn không kém.

- Vậy à?- tui thờ ơ đáp.

- Quen nhau là do cậu đề nghị nhưng chia tay hay không là do tớ quyết định.

Thì ra cậu ta theo chủ nghĩa Thà ta phụ người còn hơn để người phụ ta!. Tui khẽ cười. Cảm ơn cậu, Hải Nam à!

Công nhận buổi tối lạnh khủng khiếp, tui vô thức tiến đến ngồi cạnh Hải Nam, dựa đầu vào vai cậu. Cậu không khó chịu đẩy tui ra mà ngược lại kìa. Cậu vòng ra sau lưng tui, ôm tui lại gần hơn. Tui cũng cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ người cậu cùng mùi hương nước hoa hồng thoảng thoảng. Thật dễ chịu.

Điên rồi! Đúng là điên thật rồi! Nghĩ sao mà tui có thể chạy đến bên Hải Nam, ôi, còn dựa vai nữa chứ. Đầu óc tui đúng là có vấn đề nhưng... lúc đó, không hiểu sao tui cảm thấy cô đơn, từ chi vô thức làm cái hành động vớ vẩn ấy.

Cộp... Cộp... Hình như có cái gì đó va chạm xuống sàn. Tiếng bước chân ư? Huhu, kệ mi là tiếng quái quỷ gì nhưng nghe rộn vãi, nổi hết cả da gà da vịt

lên rồi. Tiếng bước chân ngày càng lớn, tui lo lắng lay lay vai Hải Nam:

- Nam... Nam oi...

Hải Nam đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng, cậu nhìn tui cười và nói:

- Có người tới cứu chúng ta đây!

Cậu vừa dứt lời thì cánh cửa kia cũng được mở ra. Khải Minh? Khải Minh lạnh lùng nhìn tui rồi quay sang nhìn Hải Nam, bàn tay cậu ấy siết chặt như đang cố kìm nén thứ gì đó. Tui hóa đá tại chỗ luôn. Với cái tình hình hiện tại thì việc tui bị hiểu lầm là 100%. Hờ hờ, mới sáng sớm còn nói cũng thích Khải Minh vậy mà bây giờ... Huhu, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết được nỗi oan này.

- Không ngờ mày là loại người như vậy!- Khải Minh lạnh lùng nói, khóe môi hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười khinh bỉ đúng chất- Coi như là tao đã nhìn nhầm mày đi!- đoạn, cậu ta xoay người bỏ đi.

Oan ức quá! Trời ơi sao số con nó khổ vậy nè trời!

- Khải Minh! Khải Minh à!- tui bật dậy định đuổi theo Khải Minh thì bị bàn tay Hải Nam kéo lại.

Tui khó chịu, hất tay Hải Nam ra nhưng không thành, khẽ gắt nhỏ:

- Này! Cậu làm gì vậy? Buông ra coi! Khải Minh hiểu lầm rồi kia!

Hải Nam mặt tỉnh bơ, nói:

- Không phải như vậy càng tốt sao?

Àm, phải! Tốt! Thà bị hiểu lầm, thà dập tắt hi vọng của Khải Minh còn hơn là chạy đi giải thích, tui e rằng khi đó tui sẽ không từ chủ mà giành lại Khải Minh mất.

Hải Nam có lẽ thấy tui không mạnh động nữa nên đã buông tay ra. Tui trở về chỗ ngồi, dọn dẹp sách vở rồi đeo cặp bước đi. Nam nắm tay tui lại, nói:

- Để tớ đưa cậu về!

Nhẹ nhàng gạt tay Hải Nam ra, tui cười nhạt, đáp:

- Thôi thôi! Tớ tự về được!

Tui lặng lẽ rời khỏi lớp, bỏ lại sau lưng là người con trai lạnh lùng mà bao cô gái ao ước. Những ánh đèn điện rọi xuống đường, tui cô đơn một mình trên con đường về nhà quen thuộc.

Suốt hai ngày qua có rất nhiều chuyện xảy ra đối với tui. Tui mệt rồi. Giá mà bây giờ ra đường, đụng xe mất trí nhớ thì hay biết mấy! Ủầy, vậy rồi. Đụng xe chắc gì đã đơn giản là mất trí nhớ, có khi chết luôn không chừng.

Sáng hôm sau, một chuyện lạ nhất quả đất đã xảy ra. Tui đi học sớm. Hơ hơ, không báo thức, không cần ai gọi dậy luôn đó. Ghê chưa? Mà cái gì cũng có lí do của nó cả. Chả là tối qua vừa về đến nhà, chỉ kịp tắm rửa thay đồ xong là tui đã ôm con Doraemon ngủ một giấc ngon lành. Ấy thế mà cái thằng kính cận Vũ Nhật trời đánh kia lại xui lớp phó học tập Hoàng Duy kiểm tra vở soạn và vở bài tập mới đau chứ. Lâu lâu lên con đại à? Đây, tui đã làm cái méo gì đâu, thành ra lúc Hoàng Duy kiểm tra, tui không có làm lên cậu ta đã báo cáo với tổ trưởng trừ điểm tui. Mà trừ điểm hạnh kiểm thôi đã phúc, đằng này còn phải báo cáo với giáo viên bộ môn mới đau chứ. Thế là nguyên ba tiết đầu tui phải đứng từ đầu tiết đến cuối tiết. Hai chặn muốn rụng ra luôn.

Tiết bốn, lớp tui học ngoại ngữ phần tiếng trung. Đáng lẽ tui sẽ tiếp tục được đứng nhưng hôm nay kiểm tra một tiết nên tui được tha cho. Mà cái phần tiếng trung có đơn giản gì đâu. Cả lớp tui có mỗi tên kính cận Vũ Nhật là giỏi. Nhân lúc cô giáo ra ngoài, tui nó lôi phao ra xài. Số tui lại khổ lắm cơ, chưa chuẩn bị cái gọi là phao gì cả. Tui hú Vũ Nhật.

- Ê! Nhật! Vũ Nhật!

Kính cận Vũ Nhật quay xuống, hást cảm hỏi:

- Gì?

Tui đưa ánh mắt hình cún con nhìn Vũ Nhật, hỏi:

- Ni sua sản ma nghĩa là gì?

- Cậu nói gì cơ.- Kính Cận đáp.

- Tớ nói ni sua sản ma nghĩa là gì?

- Cậu nói gì cơ.

- Tao nói ni sua sản ma nghĩa là gì?- tui rít qua kẽ răng.

- Cậu nói gì cơ.

- ĐẬU MÁ! BÀ MÀY HỎI NI SUA SẢN MA NGHĨA LÀ GÌ?- tui đập bàn đứng dậy hét lớn.

Ngay lập tức, bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn của các sư huynh sư tỷ 10A3 đổ dồn về phía tui. Tui cười xuề xòa rồi ngồi xuống, còn không quên liếc xéo Vũ Nhật. Vũ Nhật khó chịu nhìn tui, nói:

- Ý tớ là ni sua sản ma nghĩa là cậu nói gì cơ.

- Ồ, hóc búa thế!- tui cười cười, hỏi tiếp- Thế còn hần hảo?

Lần này cậu ta không quay xuống nhìn tui, tay vẫn cầm cùi viết bài, miệng nói:

- Không biết!

À, rút kinh nghiệm lần trước. Hần hảo nghĩa là không biết! Hê hê. Xong xuôi đâu đó, tui đưa bài cho Hải Nam, hí hí, cậu ta ngồi cạnh bàn tui mà, hỏi:

- Cậu kiểm tra giùm tớ với!

Hải Nam cầm lấy tờ giấy kiểm tra, nhìn một lượt từ đầu đến cuối, khoe môi hơi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Cậu nhìn tui, hỏi:

- Ai bảo cậu hần hảo nghĩa là không biết vậy?

- Sao thế? Sai à?- tui lo lắng hỏi lại.

Hải Nam khẽ gật đầu.

- Thế nó nghĩa là gì?- tui hỏi tiếp

- Là rất tốt.- cậu đáp

Tui đưa tay lấy lại tờ giấy, gạch chữ không biết đi và sửa thành rất tốt.

Tên kính cận Vũ Nhật kia, hôm nay mày dám troll tao à? Mày biết tay bà! Cầm cục tẩy trên tay, dơ ra trước mắt, ngắm sao cho thật chuẩn, thật chính xác và... Vèo...

Bốp...

- ĐUÁ NÀO NÉM ĐÁY HẢ?- Vũ Nhật ôm đầu, bật dậy quát, ánh mắt nhìn một lượt cả lớp và dừng lại ngay chỗ tui. Tưởng nhìn vậy là tui sợ à?

Tui gằn giọng:

- Nhìn cái gì? Ủ! Bà ném đấy! Sao nào? Cho chữa cái tật hôm nay dám troll bà.

- Tao troll mày hồi nào?- Vũ Nhật khó chịu, hỏi lại.

- Rõ ràng hần hảo nghĩa là rất tốt mà mày dám bảo là không biết à?- tui đáp

- Ốc mày hôm nay bị chó tha rồi hả? Lúc đó ý tao là tao không biết. Ok?- cậu ta bực bội lườm tui

Bảo Quân kéo tay Vũ Nhật xuống và nói:

- Thôi, ngồi xuống đi! Cô vào rồi kìa!

Vũ Nhật hậm hực ngồi xuống và không quên liếc xéo tui thêm một lần nữa.

Ra chơi, tui chạy lon ton đến bàn tổ trưởng xem điểm hạnh kiểm tuần này. Dưới 80 điểm là trung bình, trên 80 điểm là khá, trên 100 điểm là tốt. Đầu tuần, mỗi người đều tự có 100 điểm, vi phạm là trừ dần trừ mòn, chỉ có mỗi phát biểu là mới được cộng thêm điểm thôi. Hí hửng lật sổ ra, tui như hóa đá tại chỗ. WTF??? 79 điểm? Trời ơi, là 79 điểm đó, hạnh kiểm trung bình mịa nó rồi. Một tổ gồm chín người, xếp thứ chín là tui và hạng nhất chính là... Vũ Nhật, 145 điểm. Má nó! Mày chết chắc rồi con.

Cầm cây thước gỗ trên tay, tui thẳng tiến đến bàn Vũ Nhật, gõ mạnh xuống bàn. Kính cận ngước mặt lên nhìn tui, khó chịu gắt:

- Hôm nay mày bị ngứa à?

- Phải! Tao đang rất ngứa đây!- tui mạnh miệng đáp

Vũ Nhật đi xuống cuối lớp và cầm cây chổi lên. Cậu ta trừng mắt nhìn tui:

- Được thôi! Tao cũng có nhiều chuyện cần giải quyết với mày đây!

- MẤY NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Start!

Cô Đỗ Uyên tròn mắt bước vô. Ngay lập tức, cả lớp vội chạy ào vô chỗ, chỉ có tui và Vũ Nhật là vẫn còn trơ người ra nhìn cô. Cô nhìn bọn tui, hơi nhú mày, nói:

- Còn đứng đó làm gì?

Như rút từ chín tầng mây xuống, tui hoảng hồn chạy đi cắt thước và về chỗ. Vũ Nhật hơi lờm tui, cậu ta hậm hực ném cây chổi xuống rồi mới về chỗ.

Sau khi các tổ trưởng nhận xét xong là đến phiên từ thần lật sổ đầu bài ra và xử từ từng đứa một. Lớp tui im phăng phắc, không gian chỉ còn lại tiếng sột soạt khi cô mở sổ ra. Xem xong, cô hơi nhú mày, đưa mắt nhìn lớp một lượt làm đứa nào đứa nấy lạnh hết cả sống lưng. Ánh mắt cô dừng lại ở chỗ của Trương Ly làm nhò giật nảy người, cô nói:

- Lớp trưởng đứng lên phổ biến một vài thông tin đi!

Cô vừa dứt lời, tui nó liền khề thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ trong lòng tui nó bây giờ còn vui hơn cả tết.

Trương Ly hít một hơi thật sâu rồi mới đứng lên:

- Nhân dịp Trung Thu sắp tới, trường có tổ chức đi picnic một tuần...

Nhỏ chưa kịp dứt lời thì tui 10A3 đã ôm nhau reo hò vui sướng. Không cần biết đứa mình ôm là gay hay là les, ngay bây giờ, tui nó chỉ muốn xả hết mình, gạt phăng cái gọi là ranh giới giới tính.

Chà! Đi picnic những một tuần cơ đấy. Vui nhì? Cơ hội đây rồi. Tui dơ tay đứng dậy ý kiến:

- Cả lớp phải đi hết hả lớp trưởng?

Trương Ly nhướn mày khó hiểu, không chỉ Trương Ly mà cả lớp, cả cô Đỗ Uyên cũng vậy.

- Không đâu! Sao vậy?- Trương Ly lo lắng hỏi

- Vậy tớ có thể xin phép không đi được không?- tui đáp- Tại... tuần sau tớ có việc bận.

Trương Ly khó xử nhìn cô như hỏi ý kiến. Cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu. Nhận được sự đồng ý từ cô, nhỏ nhìn tui, giọng đầy tiếc nuối:

- Ủ! Cậu có thể nghỉ!

- Cảm ơn!- tui cười và ngồi xuống

Trần Anh Nhi! Cứ sống thoải mái hết tuần này đi. Sự thật sắp được phơi bày rồi. Hãy đợi đấy!

- Tớ có ý kiến!- Ngọc Lệ ngồi cạnh tui dơ tay, nói.

Trương Ly khẽ gật đầu:

- Cậu nói đi!

- Tớ có thể đi xe riêng được không?- Ngọc Lệ đáp

Lớp tui như được dịp, tui nó bàn tán xôn xao mà quên rằng, sấm sét trên đầu tử thần đang nổi ừng ực. Máy cái đũa to mồm trong lớp thì cố ý nói to. Thật là không biết thời thế mà.

- Ôi dào! Đi xe riêng cơ đấy!

- Kìa, người ta là tiểu thư mà!

- Haizzz... Minh nghèo mình đi xe bus thôi!

Bình thường hòa đồng là thế nhưng hôm nay có vẻ lên cơn đại hết rồi. Nếu là bình thường thì tui nó sẽ lo lắng hỏi han nhưng đằng này... Do các bạn không hòa đồng với học sinh mới hay chúng nó ghét Ngọc Lệ.

Ngọc Lệ nhíu mày, quát:

- CÁC BẠN KHÔNG BIẾT GÌ THÌ ĐỪNG VỘI NÓI!

Nhỏ Yến Ngọc vốn đánh đá nhất lớp nhưng không có chảnh nhếch môi cười nửa miệng, giọng khinh khinh:

- Hừ! Bạn học Nguyễn Ngọc Lệ thân mến, bạn nghĩ bạn là ai mà dám quát nạt các thành viên lớp tôi vậy hả? Đừng tưởng tôi không biết gì về bạn. Tốt nhất bạn nên điều chỉnh lại bản thân mình đi!

Gì vậy nhì? Ngọc Lệ có bí mật gì đó dấu tui sao? Ngay cả một đứa bạn Ngọc Lệ mới quen hai ngày đã biết bí mật của nó ư? Phải chăng, chúng ta không còn là bạn thân?

Ngọc Lệ thoáng giật mình. Gì đây, có tật giật mình à? Ngọc Lệ định nói gì đó nhưng đã bị cô Uyên chặn họng:

- Các em tính làm loạn à?

Cả lớp tái mặt nhìn cô, không khí lại trở nên im ắng cho đến khi Trương Ly lên tiếng:

- Thôi được rồi! Cậu có thể đi xe riêng. Thời gian và địa điểm cụ thể nhà trường sẽ thông báo qua SMS. Nhớ kiểm tra điện thoại đầy.

- Ủ!- nói rồi, Ngọc Lệ ngồi xuống.

Tui đưa tay chọt vô vai Yến Ngọc, nhỏ ta cùng tổ với tui, ngồi bàn thứ tư, còn tui là ở bàn thứ năm. Yến Ngọc quay xuống hỏi:

- Gì?

- Cái vụ lúc nãy á! Cậu biết gì về Lệ!- tui thì thầm vô tai nhỏ.

Khuôn mặt nhỏ trở nên biến sắc, lạnh lùng nói:

- Cậu nên cẩn thận với Ngọc Lệ đi!

Dứt lời, Yến Ngọc xoay người lên. Nhỏ nói vậy là ý gì? Tui và Ngọc Lệ vốn là bạn thân thì làm sao có chuyện nó hại tui. Vậy thì có lí do gì mà để cẩn thận. Chắc là Yến Ngọc đùa thôi. Nhưng thái độ của nó thì... Ừm! Thật là chẳng biết phải làm sao nữa.

Hải Nam quay sang nói chuyện với tui:

- Cậu nghĩ làm gì?

- Có việc!- tui thờ ơ đáp

Hải Nam hơi nhíu mày, nói:

- Tớ không đùa!

- Thì... tớ có việc thật mà!- tui hơi khó xử mà trả lời.

- Không thể nói cho tớ nghe ư?

Tui im lặng không đáp, mắt cứ trần trần nhìn Hải Nam. Cậu nói tiếp:

- Tớ là gì của cậu?

- Bạn trai!- tui ngây thơ đáp

- Ủ!- xong hẳn quay người đi.

Thật là vớ vẩn hết sức mà. Tui không thèm nói gì nhiều mà quay sang định nói chuyện với Ngọc Lệ nhưng khi nhìn thấy nó đang chăm chú nhìn Khải Minh đang ngủ gục trên bàn nên tui thôi. Phải kiếm đứa khác tám mới được.

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến! Cuối tuần tui ở lại nhà một bữa, không đi chơi mà chăm chỉ cày nốt phim cho xong. Trong bữa cơm trưa với anh hai, tui có ngỏ ý và giải bày mọi sự việc tuần sau sẽ đi Khánh Hòa một chuyến. Ban đầu hai không cho nhưng tui viện cớ về thăm bama nuôi nên hai cũng hơi mềm lòng mà cho đi.

Sáng hôm sau, trong khi cả trường đang trên chiếc xe bus để đi picnic thì tui lại đang ở sân bay chuẩn bị đáp một chuyến về Khánh Hòa. Không biết mọi người đi picnic ở đâu nhỉ? Tuần này có lẽ tui sẽ phải giải quyết nhiều việc đây.

Ngồi trên máy bay một lúc thì cuối cùng tui cũng đã trở về nơi chứa chan bao nhiêu kỉ niệm vui buồn. Chính tại mảnh đất Khánh Hòa này, tui và cậu đã có duyên gặp nhau, có duyên yêu nhau nhưng đáng tiếc chúng ta có duyên không phận. Thứ gì là của mình thì trước sau gì cũng là của mình, nếu không phải của mình thì có giạt thật nhiệt tình cũng không thuộc về mình.

Kéo va li rời khỏi sân bay, tui bắt taxi về nhà ba mẹ nuôi. Cũng đã gần một năm rồi mà cảnh vật thay đổi nhiều quá.

Với số tiền bỏ ra không hề nhỏ để thuê thám tử tư làm việc có năng suất nhất, cuối cùng tui cũng đã tra ra một vài địa chỉ thú vị mà mình sắp đến.

Chiếc taxi dừng lại trước cánh cổng đã gỉ sắt của một ngôi nhà nói to cũng không to, nói nhỏ cũng không nhỏ, nói chung là bình thường. Sau khi trả tiền taxi cho bác tài xế, tui kéo va li đến gần cánh cổng và bấm chuông.

Ting... Tong...

- Ra ngay đây!- tiếng một người đàn bà vang lên từ bên trong ngôi nhà.

Kéttt...

Cánh cổng cuối cùng cũng đã mở ra, bà Tú sững người, nhìn cô con gái mà bà đã từng chắt chiu từng đồng bươn chải làm thêm để nuôi cô ăn học cho cùng bạn cùng bè đồng trang lứa. Gần một năm xa cách, cuối cùng bà đã gặp lại cô. Không kìm được xúc động, nước mắt bà ngân ngấn nơi khóe mi. Bà vẫn vậy, vẫn là một bà mẹ giản dị, vẫn trẻ trung ở cái độ tuổi bốn mươi này.

Tui buông chiếc va li ra, chạy đến ôm chầm lấy mẹ. Tui cũng không kìm được nước mắt mà đã khóc nức nở trong vòng tay âu yếm của bà. Tui vẫn có thể cảm nhận được bà đang đưa tay vuốt lấy mấy sợi tóc sau gáy tui, vẫn là hơi ấm đấy. Bà cất giọng, cái giọng mà đã lâu lắm rồi tui chưa được nghe:

- Băng Tâm! Con về rồi!

Sau đó hai mẹ con vô nhà, cứ tưởng bố sẽ lạnh nhạt nói: Về rồi à? hoặc mấy câu đại loại như thế nhưng không, ông vừa thấy tui liền ôm tui vào lòng. Thực ra ông là một người khá là nghiêm khắc, rất ít khi bộc lộ cảm xúc như thế này.

Bữa cơm hôm nay quả thực rất ngon, không cao lương mỹ vị, không hàng ngoại hay đồ siêu thị cao cấp, toàn bộ những món được bày trên bàn toàn là đồ chợ rẻ tiền nhưng những thứ rẻ tiền này lại chứa đựng tình yêu thương của người mẹ, không bất cứ thứ gì có thể quý giá bằng niềm hạnh phúc của tui bây giờ.

Thời gian hai ngày trôi qua nhanh chóng tựa như một giấc mơ. Để tránh việc đêm dài lắm mộng, hôm nay tui sẽ giải quyết một việc hệ trọng trước đã.

Giữa buổi sáng sớm, mặt trời vừa mới lên hết, tui chạy bộ qua ngôi trường cấp II thân quen. Dừng lại trước một ngôi nhà cạnh trường học, tui quyết định nhảy tường vô. Đây chính là nhà của tên đã chụp được bức ảnh không nên chụp vào cái ngày Khải Minh vì tui mà xảy ra tai nạn.

- Chị chắc đã đánh trúng vị trí rồi chứ?- tiếng một người con trai vang lên làm bước chân tui khựng lại trước cánh cửa chính của ngôi nhà.

- Chắc mà! Em nghĩ chị là ai chứ?- giọng một người con gái khác vang lên- Mà em đã lấy toàn bộ ảnh rồi chứ?

- Rồi mà!- người con trai đáp

Cái giọng quen thuộc có một không hai này là của anh Trần Gia Huy chứ đâu. Nhưng giờ này đáng lẽ ra hai phải cùng mọi người đi picnic chứ nhỉ, có sao lại ở đây?

Tiếng người con gái lại vang lên:

- Chị đã gọi người rồi! Lát họ sẽ đến đây thu dọn hiện trường nên em không cần phải lo đâu.

Trong nhà lại vang lên tiếng Bốp... Bốp.... Tui hơi giật mình, đừng nói là hai đánh con gái nhà người ta nha. Giọng cô gái ấy lại tiếp tục vang lên:

- Thôi đủ rồi! Đừng đánh nữa! Dù sao người ta cũng mất trí nhớ rồi mà!

Trời ạ, lại hiểu lầm hai rồi. Ra là đánh cái thằng chủ nhà. Nhưng sau khi nghe cuộc hội thoại đó thì tui cũng ngấm ngấm hiểu ra một số chuyện. Thôi thì việc ở đây cứ để hai xử lí. Tui phải chuẩn lẹ trước đã mắc công xui người do chị kia phải đến bắt gặp tui thì chết dở.

Vì là giữa buổi sáng nên đường vắng tanh như chùa bà đanh. Trẻ em thì đi học, người lớn thì đi làm. Chỉ có tui là trốn sau một gốc cây lớn đối diện căn nhà đó để xem xét động tĩnh của mấy người kia mà thôi.

Một lúc sau, anh Gia Huy cùng cái chị xinh đẹp nào ấy bước ra khỏi nhà và lên chiếc xe ô tô đã đỗ sẵn trước cổng rồi vọt đi. Tiếp đó có một người mặc đồ đen lôi một cái bao tải to ném vào lề đường. Bên trong là gì thì tui cũng không rõ. Người áo đen đó rồi đi được vài giây thì... Đoàng. Tiếp đó là những âm thanh hỗn hợp khác. Căn nhà của tên chụp được những thứ không nên chụp chỉ trong vài giây đã bị thiêu rụi. Người ta phát hiện trong một chiếc bao tải bên đường có một cậu thanh niên bị mất trí. Thì ra đây chính là cách chị xinh đẹp dọn dẹp hiện trường. Không gây nguy hiểm đến ai. Mắt nhìn người của hai quả là danh bất hư truyền. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đen Trước Đỏ Sau?

Quay người bỏ đi, tui lại lon ton chạy bộ về nhà. Vừa sức đến cổng thì tui thấy mẹ đang xách giỏ, chắc là đi chợ. Hít một hơi thật sâu, tui cười toe đến gần mẹ, hỏi:

- Mẹ đi chợ ạ?

- Ủ!- mẹ cười nhẹ, đáp.

Tui xoay người mẹ lại, đẩy mẹ vô trong nhà:

- Mẹ vô nhà nghỉ đi! Để con đi chợ cho!

Mẹ tui dẫn đo trong giây lát rồi lên tiếng:

- O... Ừm!

Sau đó tui liền chạy vô phòng thay đồ. Mặc trên người chiếc áo phông dài tay màu trắng, chiếc quần Jean rách, đội trên đầu chiếc mũ lưỡi trai, chân đi đôi giày bata màu trắng. Tui hí hửng chạy ra ngoài. Mẹ tui thấy vậy liền gọi với theo:

- Giỏ với tiền này con!

Tui vẫn tiếp tục chạy nhưng tốc độ chậm hơn chút, ngoái đầu lại trong giây lát và cười:

- Thôi không cần đâu mẹ!

Mua xong đồ ăn chuẩn bị cho bữa trưa, tui liền mua thêm một cốc trà sữa. Trên đường về, vừa đi vừa uống, tui gặp lại bộ ba "khắc tinh" thời học cấp II. Ba đứa này chơi với nhau cũng hay đấy chứ, tui này thường được gọi với cái tên là "Bộ ba Mộng Thiên Thu". Haha, tên nghe hay phết đấy chứ.

Con Mộng thấy tui liền giở giọng xía xói:

- Chà chà, coi ai kia!

Con Thiên thấy vậy liền hùa theo, nó nhếch môi:

- Thiên kim con nhà cha chủ tịch bất động sản Trần Gia, mẹ giám đốc công ty giải trí mà cũng phải đi chợ sao?

Con Thu đưa tay giật lấy mấy túi đồ trên tay tui làm tui không kịp phản ứng. Nó mở túi ra xem:

- Ôi gì đây? Thực phẩm ư?

Thật là khó chịu mà! Tui lạnh giọng nói:

- Bỏ đồ của tao xuống!

Con Thu cười toe toét, nó buông mấy túi đồ ra, những túi đồ rơi bịch bịch xuống đất. Nó vẫn cười một cách vô số tội:

- Ok! Là do bạn muốn đấy!

Bạn ư? Nghe thật buồn cười. Tui tròng mắt, quát:

- Cút!

- Cái gì?- con Thu nghiêng răng khó chịu

- Tao bảo cút!

"Chát..." Một cái tát như trời giáng giáng xuống mặt con Thu. Nó ôm một bên má, tròn tròn mắt như kiểu không tin những gì đang xảy ra.

- Cậu ấy bảo cút đi! Mày không nghe rõ à?- Yến Ngọc xoa xoa bàn tay, nhếch môi cười đều.

Yến Ngọc tát con Thu!

Nhưng... tại sao Yến Ngọc lại ở đây? Đáng lý bây giờ nó phải đang đi picnic cùng mọi người mới đúng chứ?

- Còn không mau cút!- Hoàng Ngân từ đâu xuất hiện trước mặt bộ ba Mộng Thiên Thu, Ngân hơi nhú mày.

Con Thiên chống nạnh, mặt căng căng đell chịu nổi. Chả nhẽ bà lại táng cái dép vào cái mặt mày bây giờ. Nó nói:

- Bọn mày là đứa nào? Đừng quên đây là địa bàn của bọn tao!

Con Thiên cố tình nhấn mạnh từ "địa bàn".

- Từ bao giờ mà cái thôn, cái xã, cái làng, cái huyện, cái tỉnh này là của bọn mày vậy?- Yến Ngọc mặt thì cười, nhưng giọng khinh khinh.

Con Thiên nghe vậy thì câm luôn. Không phải sợ mà căn bản là không trả lời được.

- Thôi đi!- tui lượm mấy túi đồ lên.

Bộ ba Mộng Thiên Thu liếc nhìn tui bằng ánh mắt hết sức là sắc lẹm rồi chúng bỏ đi.

Yến Ngọc nhìn tui, giọng đầy trách móc:

- Sao mày bỏ qua dễ dàng vậy?

- Bỏ đi! Dù sao tao cũng chả sao. Vội lại tao cũng không muốn gặp phiền phức!- tui cười nhạt, đáp.

- Đây là việc "bạn" của cậu sao?- Yến Ngọc nhìn vào mấy túi đồ trên tay tui, khóe môi nhỏ bắt giắc nở nụ cười.

Tui im lặng không đáp, hồi sau mới lên tiếng:

- Sao các cậu lại ở đây?

- Ủa? Cậu không biết gì hết à? Trường mình tổ chức picnic ở đây mà!- Ngân tí tòn đáp

Tui khẽ cười khan hai tiếng. Ngân lại nói tiếp:

- Tới nay trường mình tổ chức cuộc thi "Mâm cỗ Trung Thu" ở sân vận động, cạnh trường cấp II bọn mình từng học á! Sao? Tham gia không?

Sau một hồi đắn đo, tui đáp:

- Ừm, cũng được!

- Ok! Quyết định vậy nhé! Bây giờ tới nay đấy! Thôi, giờ bọn tao có việc phải đi trước đây. Bye nha, hẹn gặp lại!- nói xong, Ngân liền kéo Yến Ngọc đi. Ngọc quay người lại vẫy vẫy tạm biệt, tui cũng dơ tay lên vẫy lại.

Tui sờ tay vô túi áo tìm tờ giấy ghi địa chỉ nhà Anh Nhi nhưng... huhu, đâu mất tiêu rồi. Lục tung khắp người vẫn không thấy. Về nhà, tìm khắp phòng cũng không thấy.

Huhu, trí nhớ của tui tệ lắm chứ chả chơi. Mặc dù có từng đọc sơ qua tờ giấy đó rồi nhưng...

Ăn cơm trưa xong, tui làm một giấc tới tận năm giờ chiều. Haizzz... Mất thì thôi. Bữa sau tìm ông già thám tử tư kia xin lại vậy.

Thời tiết lúc hoàng hôn bây giờ không nóng cũng chả lạnh nhưng vào buổi tối thì không trốn đi đâu được với cái thời tiết se se lạnh tháng chín. Vẫn bộ đồ

hồi sáng lúc đi chợ lười thay ra, tui khoác thêm một chiếc áo khoác gió. Xong, tui vui vẻ xin phép bố mẹ ra ngoài.

Lang thang một mình trên con đường cạnh cái hồ lớn, tui mông lung nhìn xung quanh. Chợt có một tiếng gọi phát ra từ đằng sau lưng:

- Băng Tâm!

Tui hơi giật mình, ngoái đầu ra đằng sau. Woa, số con hôm nay sao đỏ giữ vậy ta. Tui cười toe toét:

- A! Nhật Vũ!

Nhật Vũ tên thật là Lâm Nhật Long. Hồi mới ra mắt, nghệ danh của cậu đầy đủ là Long Nhật Vũ nhưng các fans cứ quen miệng gọi Nhật Vũ, Nhật Vũ thôi, riết không biết từ bao giờ mà nghệ danh của cậu lại trở thành Nhật Vũ luôn. Hiện Nhật Long là một ca sĩ hoạt động solo có tiếng nhất trong dàn tân binh một năm trở lại đây, những MV của cậu trên youtube thường có lượng view (lượt xem) khá là khủng.

Không ngờ hôm nay tui lại có duyên gặp được cậu.

- Lâu rồi không gặp nhỉ?- Nhật Long khẽ cười.

Tui hơi nheo mắt, khó hiểu hỏi lại:

- Lâu rồi không gặp? Mà sao cậu biết tên tớ vậy?

Nhật Long thoáng ngạc nhiên:

- Cậu... quên tớ rồi à?

Ý cậu ta là sao chứ? Cậu ta nói tiếp:

- Là tớ! Lâm Nhật Long đây!

Nói thừa, ai mà chả biết cậu là Lâm Nhật Long. Thanh niên nào mê trai mà không biết Lâm Nhật Long cậu thì xác định đập đầu vô... gỏi tự tử đi là vừa.

Tui cười hì hì, không nói gì.

- Cậu quên thật rồi!- Nhật Long nói, có vẻ hơi mất bình tĩnh- Một năm trước cậu đã từng nói với tớ rằng hãy chờ cậu, sau khi thi xong học kì I lớp 9 xong cậu sẽ trả lời đề nghị quen nhau của tớ. Cậu bảo tớ chờ đợi vậy mà bây giờ cậu lại không nhớ ư?

Môi cậu nhếch lên một nụ cười chế giễu, tựa như tự cười với chính mình, an ủi bản thân.

Không thể nào, cái thằng năm xưa tỏ tình với tui là Nhật Long ư? Trần Băng Tâm ơi là Trần Băng Tâm, tại sao mày có thể quên một người như Nhật Long cơ chứ? Còn là quên biệt tâm biệt tích vụ tỏ tình mới đau. Thôi xác định về xem lại não đi là vừa.

- Được thôi, tớ sẽ trả lời cậu!- tui nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cậu.

Nơi tận sâu trong đáy mắt ấy ánh lên một tia hy vọng. Cậu im lặng không nói gì, tui nói tiếp:

- Xin lỗi nhưng tớ có bạn trai rồi!

Ánh mắt cậu lại trở lên u ám, cậu cười nhạt:

- Là Khải Minh đúng không?

- Không! Là Nguyễn Hải Nam!

Ban đầu, cậu hơi ngạc nhiên nhưng không ngờ chỉ vài giây sau đó cậu liền bật cười, không phải là một nụ cười của sự hạnh phúc mà là một nụ cười đau thương, gượng gạo. Nhật Long lên tiếng:

- Trái Đất này tròn thật! Cậu biết gì về Hải Nam không?

Tui im lặng không đáp thay cho câu trả lời. Cậu nói tiếp:

- V-pop sắp có thêm một nhóm nhạc mới là SPB!

- Ồ!- tui thờ ơ đáp.

- Tớ, Hải Nam và Khải Minh chính là các thành viên của nhóm đó!

Tui khá là ngạc nhiên nên hỏi lại:

- Sao tớ không nghe ai nói về vụ này vậy?

Nhật Long nháy mắt:

- Đó là cơ mật mà!

Ôi mẹ ơi, ra đây xem có chuyện gì nè. Bạn trai, crush, người thích mình lại ở chung một nhóm. Cái quần quèn gì vậy trời.

- Các cậu đã gặp nhau bao giờ chưa?- tui tò mò.

- Ừm... Cũng vài lần ở công ty.

- Thế các cậu đã có ý tưởng cho tên fanclub chưa?- tui hí hửng hỏi tiếp.

- Tên fanclub ư? Chắc không cần thiết đâu!

Tui ra về tiếc nuối:

- Sao chứ? Bộ ba hot boy các cậu chắc chắn sẽ sớm nổi tiếng thôi! Cậu biết không? Những fandom của nhóm nhạc hoặc ca sĩ solo nổi tiếng đều có tên hết á. Ví dụ như BTS có A.R.M.Y, TFBoys có Tứ Diệp Thảo, Sơn Tùng M-TP thì có Sky, BIGBANG thì có V.I.P,...

Tui liệt kê một tràng. Cậu có vẻ hơi choáng, khẽ cười trừ, nói:

- Vậy cậu thử nghĩ tên fanclub cho tui tớ xem!

Tui ngẫm nghĩ một hồi rồi lên tiếng:

- Hay là lấy tên fandom là Snow đi!

Băng trong Băng Tâm, cũng có vài điểm giống như tuyết, mà tuyết trong tiếng anh có nghĩa là Snow. Cả ba các cậu đều đây đưa tình cảm với tui, chẳng phải lấy tên Snow là hợp lý nhất sao. Hi vọng các cậu dành tình cảm cho fans cũng giống như là cho tui vậy. Nhưng nghe nó cứ lố lố thế nào ấy nên tui liền lảng sang chuyện khác:

- Mà theo tớ thấy á, giới showbiz lắm chuyện thị phi. Đã là idol thì phải chấp nhận có fan và antifan. Mà tui anti với dư luận, nhà báo ghê gớm lắm. Nhờ mà hớ hênh một tí là bị bóc phốt lên, mà đâu đơn giản, có khi còn bị thổi phồng lên ấy chứ!

Cậu gạt gù tớ về đồng ý, tui nói tiếp:

- Hải Nam thì tớ không lo cho lắm chứ riêng Khải Minh ấy, cậu ta nóng tính, đôi lúc lại lấy nhây bần bựa để dính scandal như chơi. Cậu thì còn có chút kinh nghiệm trong làng giải trí rồi nên đối phó với dư luận dễ thôi. Nhưng tớ nghĩ là...

- Suy cho cùng, danh nghĩa bạn trai Hải Nam của cậu cũng chỉ là hư vô, người cậu thích, quan tâm luôn là Khải Minh.- tui chưa dứt lời thì Nhật Long đã chen vô nói.

Tui cứng họng không nói lên lời. Phủ nhận ư? Nhưng sự thật đúng là vậy mà.

- Cậu có việc gì thì cứ đi đi.- tui lại đánh trống lảng. Nghe có vẻ như đang đuổi khéo ấy nhỉ.

- Cậu đi đâu đây?

- Sân vận động!- tui đáp cộc lốc.

Cậu kéo tay tui đi, miệng cười toe toét:

- Chúng ta cùng đường mà.

- Là sao?- tui ngơ ngác hỏi lại.

- Hiệu trưởng trường cậu mời tớ đến biểu diễn cho không khí của cuộc thi thêm sôi động ấy mà.

- Ờ- tui thờ ơ đáp- Mà cậu buông tay tớ ra đi, bị người ta hiểu lầm bây giờ, mắc công lại dính scandal tình cảm đấy.

- Vậy càng tốt chứ sao?- Nhật Long cười ranh mãnh.

- Thôi đừng đùa! Buông ra nào.

Bước chân Nhật Long khựng lại, nhìn tui một cách hết sức là đăm chiêu a. Ngại chết đi được.

"Chụt..."

Nhật Long khẽ thơm má tui một cái. Rắc... Rắc... Rắc... Tui hóa đá tại chỗ luôn. What the hell???? Cái chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

- Tớ sẽ làm cho cậu thích tớ!- cậu tỉnh bơ đáp.

- Cậu... Cậu... ĐỒ BIẾN THÁI!!!

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Em Chưa 18!

Suy cho cùng mà nói, đây cũng chỉ đơn giản là hôn má, cũng chẳng có gì gọi là to tát cả. Người xưa có câu: "Nam nữ thụ thụ bất thân". Nhưng bây giờ đã là thế kỉ thứ XXI rồi, ở cái thời đại 4.0 này cũng không nên khắt khe quá, nên sống thoáng đảng một chút, chỉ một chút thôi. Vì thế, có lẽ tui nên xem cái hôn má này đơn giản chỉ là thể hiện tình bằng hữu lâu năm không gặp. À, không được. Tuyệt đối không thể xem như thế được. Cái hôn má của Nhật Long đầu phải có ý nghĩa như thế. Cậu ta rõ ràng còn nói huych toẹt ra là "Tớ sẽ làm cho cậu thích tớ!" cơ mà. Nhưng sẽ khó lắm đây. Quả thực, tui có thể cảm nhận được một điều rằng, tình cảm cậu giành cho tui là thật, ít nhất là như vậy. Người ta thường ví idol chính là ngôi sao đang tỏa sáng trên bầu trời cao kia, còn fan, họ giành cả thanh xuân để bắc thang lên trời chỉ để chạm lấy ngôi sao ấy, nhưng tiếc thay, cho dù có cố gắng bao nhiêu thì tỉ lệ thành công chỉ là 0,01%. Vậy mà, tui thậm chí còn không cố gắng, à không, phải là chưa bao giờ có ý nghĩ với tới những vì sao ấy. Nhưng cậu- một idol, một ngôi sao lại chấp nhận "hạ giới" theo đuổi một đứa bình thường đến mức tầm thường như tui. Có lẽ, trong mắt người hâm mộ của cậu, tui là một cô gái hết sức may mắn, nhưng tiếc thay, họ thậm chí còn không biết tui là ai.

- Thôi bỏ đi! Đi thôi!- tui khẽ thở hắt ra một tiếng.

Nét mặt cậu thoáng giao động, "ừm" nhẹ một cái rồi không nói gì thêm.

Vừa tới công sân vận động tui đã nghe rõ tiếng ồn ào huyền ảo của mấy nam thanh nữ tú bên trong rồi, nhưng điều đáng phải để tâm lúc này chính là cặp đôi Khải Minh - Ngọc Lệ ngay trước mặt. Gặp lại người bạn thân lâu ngày không gặp, Ngọc Lệ nhoen miệng cười nói:

- Nhật Long a, lâu ngày không gặp rồi nhì? Đạo này muốn gặp hay nói chuyện với cậu còn khó hơn cả lên trời đấy.

Nhật Long mỉm cười đáp:

- Tại đạo này lịch trình của tớ bận rộn quá áy mà!

Rồi quay qua Khải Minh, nói tiếp:

- Này, sao mặt mày có vẻ không tốt thế? Bình thường mày và Băng Tâm gặp nhau là như chó với mèo, ồn ào huyền ảo lắm mà. Sao hôm nay "hiền" vậy?

Khải Minh khẽ liếc nhìn tui, nở một nụ cười khinh miệt rồi quay qua nói với Nhật Long:

- Cô ta không xứng đáng để được tao quan tâm mà nói với chả chuyện.

Nhật Long hơi khó hiểu, hỏi lại:

- Cô ta ư? Chả phải trước kia mày hay gọi Băng Tâm là "đồ hột mít" hay sao?

Khải Minh cười lạnh nhạt, đáp:

- Chỉ là trước kia mà thôi!

Phải! Tất cả giờ đã là quá khứ rồi. Quá khứ mãi mãi vẫn chỉ là quá khứ. Giờ đây nghĩ lại, quả thực hồi đó trẻ trâu về lòng nhưng vẫn khó tránh khỏi đau lòng. Rõ ràng không có lửa làm sao có khói, ban đầu là do tui đã làm tổn thương cậu khi cứ cố ép cậu yêu Ngọc Lệ, tiếp đó hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, không có cách nào hóa giải được. Khó có thể trách Khải Minh hận tui là một chuyện bình thường.

Cuộc thi diễn ra hết sức thành công ngoài mong đợi của nhà trường. Ban giám khảo của nhà trường gồm anh hai Trần Gia Huy, giáo viên môn Mỹ Thuật, thầy tổng phụ trách, cô giám thị và thầy hiệu trưởng. Vị trí khách mời là ca sĩ Long Nhật Vũ. Với sự xuất hiện của Nhật Long càng làm cho cuộc thi thêm sôi động bởi tui con gái lớp nào cũng muốn hâm cổ của lớp mình lọt vào mắt xanh của Nhật Long. Quả thực, những hâm cổ hôm nay trông rất bắt mắt. Về phần giải thưởng, lớp đoạt giải nhất là lớp 11B5. Tuy tiếc lắm luôn áy nhưng lớp 10A3 vẫn đoạt giải nhì. Điều này khiến cho lớp trưởng Trương Ly vô cùng tức giận.

Chuyện này phải kể đến cô nàng lớp trưởng lớp 11B5 - Trương Thanh Thảo, vốn Thanh Thảo và Trương Ly là chị em cùng cha khác mẹ nhưng từ xưa đã là kì phùng địch thủ. Để thua Thanh Thảo quả thực Trương Ly vô cùng ảm ức. Qua lời kể của Trương Ly thì ngay từ khi còn bé, chị ta đã chẳng ưa gì Trương Ly, luôn dùng mọi thủ đoạn để hãm hại, vượt qua Trương Ly. Với tính cách của Trương Ly thì người ta vốn không ưa gì mình thì tại sao mình lại phải ưa chị ta. Nhưng chị ta quả thực rất bỉ ổi a, chẳng bao giờ chịu đầu công bằng với Trương Ly mà toàn bày mưu tính kế để thắng Ly. Lần này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Buồn đời, Trương Ly từ chối cuộc đi chơi với Lớp mà muốn ở lại đây giúp mọi người dọn dẹp một chút. Yến Ngọc thấy vậy cũng liền đòi lại với Trương Ly.

Cuộc đi chơi xả stress với lớp kết thúc, tui lại lê cái thân xác này về nhà. Oa, uể oải quá à nha.

Nằm phịch xuống giường, tui lôi điện thoại ra lướt facebook chơi. Đập vào mắt tui là băng tin hôm nay, hàng loạt người đều đăng duy nhất một cái video kèm dòng hashtag #Truong_Ly_livestream. Chưa vội xem đoạn video ấy, tui liền vô trang cá nhân của Trương Ly - Trương Ly vốn là một hotface bình thường với lượt theo dõi hơn 15000 người, nhưng lạ thay lại chẳng thấy nhỏ phát trực tiếp cái gì cả. Có lẽ đoạn livestream kia đã bị nhỏ xóa nhưng trước khi kịp xóa đã bị một số người quay lại màn hình đoạn video đó và đăng lại. Tuy nhiên, tại sao nhỏ lại xóa đi chớ. Dự cảm điều chẳng lành, tui liền gọi cho Trương Ly nhưng chẳng thấy ai bắt máy.

Trời về khuya khá là lạnh, tui vội vàng khoác áo khoác lên người rồi chạy đến khách sạn - nơi mà nhà trường thuê cho học sinh nghỉ tạm. Mỗi lớp có hai phòng tập thể, phân chia nam một phòng, nữ một phòng.

Đến gần khách sạn, tiếng còi xe cấp cứu và cảnh sát vang lên xé toạc màn đêm thanh tịnh. Chiếc xe cứu thương lướt vù qua tui như một con gió, người tui khẽ run lên. Má ối, lạnh thấy bà nội luôn.

- Băng Tâm?- Yến Ngọc nhưn mảy khó hiểu nhìn tui- Sao cậu lại ở đây?

Tui lo lắng hỏi Yến Ngọc:

- Ở đây... có chuyện gì vậy?

Nhỏ khẽ thở dài, im lặng một hồi rồi khẽ lên tiếng:

- Đứng ngoài này không tiện. Vô trong đi tớ kể cho mà nghe.

Dứt lời, nhỏ bỏ đi trước. Tui lảo đảo theo sau nhỏ. Bước vô khách sạn. Yến Ngọc đẩy cánh cửa phòng 401 - một trong hai phòng tập thể của lớp 10A3. Đập vào mắt tui là ba mươi huynh muội đang tụ họp chia làm tám nhóm chỉ đề... chơi bài tiến lên. Ok, I'm fine. Tao cạn ngôn với chúng mày rồi đây. Uống công tui lo lắng.

Trương Ly vẫy tay gọi tui:

- Băng Tâm! Lại đây!

Tui tiến lại gần Trương Ly, ngồi xuống và hỏi:

- Muốn rồi mà các cậu chưa ngủ sao?

Trương Ly hơi cười, đáp:

- Ôn ào vậy không ngủ được.

Tui vu vơ nhìn xung quanh, thực chất là đang tìm kiếm bóng dáng của cậu - Khải Minh, thờ ơ đáp:

- Ủm!

Chợt nhớ ra vài điều, tui nhưn mảy hỏi Trương Ly:

- Mà ở đây có chuyện gì vậy? Tớ thấy xe cứu thương với cảnh sát ở ngoài kia á.

Trương Ly không cười nữa, im lặng một hồi rồi lên tiếng:

- Chuyện này hơi dài dòng. Nên bắt đầu từ đâu nhỉ? À, từ lúc dọn dẹp xong "bãi chiến trường" ở sân vận động nhé...

Sau khi Trương Ly và Yến Ngọc phụ giúp mọi người dọn dẹp xong đã là hơn mười giờ tối. Với tinh thần sống ảo bất diệt, Trương Ly và Yến Ngọc quyết định chờ mọi người về hết rồi bắt đầu... livestream

Livestream được một lúc thì hai đứa nó nghe thấy tiếng xì xào gì đó sau sân khấu. Bản tính tò mò trời dấy, Trương Ly và Yến Ngọc lén lút tiến lại gần nghe ngóng. Nghe lén quả là một việc làm không đường hoàng chút nào nhưng... hai đứa nó thích thế đấy.

- Thầy à! Hôm nay cảm ơn thầy nhiều lắm à nha!- tiếng một người con gái vang lên, cái giọng eo éo nghe mà nổi da gà.

- Ủm! Cảm ơn suông thì làm gì có thành ý. Phải có chút gì khác chứ?- người đàn ông được gọi là thầy kia lên tiếng, giọng nó cứ dâm tà thế nào ấy.

- Ư'ừ, thế anh muốn gì nà?

Ặc ặc! What the lộn? Chuyển sang gọi bằng anh luôn cơ đấy. Chội ôi, mắc ói quá!

- Một đêm thì thế nào?- ông ta hỏi.

Má ôi, tụi nó đang nghe cái méo gì thế này?

- Nhưng... em chưa 18!- cô gái e ngại.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Kết Thúc???

- Này, Trương Thanh Thảo! Tôi giúp em nhiều như vậy mà em hi sinh một đêm với tôi thì chết sao?

Tiếng người đàn ông vừa dứt lời cũng là lúc Trương Ly cảm thấy choáng váng nhất. Trương Thanh Thảo, biết ngay là thế nào hôm nay chị cũng dờ dờ cơ mà. Thật là bỉ ổi. Thật là đáng khinh.

- Anh Tùng à! Em...

Lại thêm một cú sốc nữa, nhưng lần này là đối với cả hai tụi nó. Anh Tùng? Rõ ràng đây là tên thầy dạy môn Mỹ Thuật mà. Không còn nghi ngờ gì nữa, đến cả thầy đã có vợ mà chị ta cũng... Đây quả là nỗi sỉ nhục lớn đối với gia đình Trương Ly mà. Đúng là gia môn bất hạnh. Mà ông thầy đây cũng thật là... biến thái.

Thanh Thảo im một lúc rồi lại lên tiếng:

- Nhưng... lần trước anh cũng đã thấy hết của em rồi mà!

Tro trên thấy bà cố nội luôn. Thật kinh tởm.

- Được nhìn mà không được ăn thì quả là tội lỗi. - ông thầy nói, giọng đầy vẻ tiếc rẻ.

Hai đứa nó chắc đi chết luôn quá. Ôi chúa ơi, tụi nó đang nghe cái gì vậy nè.

Ông thầy nói tiếp, giọng dâm tà:

- Cho thầy đêm nay nhé!

- Em...

Thanh Thảo chưa nói hết câu thì Yến Ngọc vô tình đá phải cái lon nước đang nằm lăn lông lốc dưới sàn. Trời ơi, rõ ràng là họ đã dọn sạch sẽ rồi mà! Thế quái nào lại có cái lon ở đây được cơ chứ?

- Ai? - tiếng ông thầy và Trương Thanh Thảo đồng thanh vang lên.

Trương Ly và Yến Ngọc nhìn nhau, không ai bảo ai, tụi nó cầm đầu cầm cổ bỏ chạy dù chẳng biết tại sao mình lại phải chạy cơ chứ?

Tụi nó cứ chạy, chạy được một lúc thì dừng lại. Yến Ngọc theo thói quen, vô thức nhìn màn hình điện thoại. Nó sốc, miệng há hốc hết:

- Chết rồi! Chết rồi Ly ơi! Lần này thì chết thật rồi.

Trương Ly vừa chạy xong nên thở hổn hển, nuốt nước bọt cái "ực", nhỏ nhưn mày hỏi:

- Chuyện... Chuyện gì?

Yến Ngọc dơ điện thoại ra trước mặt Ly, đau khổ nói:

- Mày nhìn mà xem. Bây giờ tao với mày vẫn đang livestream đấy!

- Nếu vậy... đoạn hội thoại lúc nãy của hai người kia... MÁ MÀY! TẮT! TẮT MAU!

Yến Ngọc lúng túng làm theo lời của Trương Ly, vội vàng ngừng livestream lại. Nhỏ lo lắng hỏi:

- Sao giờ?

Trương Ly hoang mang nói:

- Comment! Comment! À, còn share nữa!

Dứt lời, Trương Ly giật lấy chiếc điện thoại trên tay Yến Ngọc, ngón tay run run trượt màn hình. Đập vào mắt nhỏ là hàng ngàn lượt comment đại loại như "Có chuyện gì vậy chị?", "Oh my god, cái gì thế này?" hoặc "Thầy giáo và học sinh? Hại tai quá chị ơi!" vân vân và mây mây. Còn share? Share thì sao? Ôi trời ơi, 3246 lượt chia sẻ. Lần này thì chết thật rồi! Đúng rồi! Xóa! Xóa đoạn livestream đó đi!

Nhưng đời đâu như là mơ, trước khi Trương Ly ra tay xóa đoạn livestream đó thì... Thì sao thì cũng biết rồi đấy. Rõ là số khổ.

- Mọi chuyện là vậy đây! - Trương Ly nhún vai, bình thản nói.

- Nhưng sao lại có xe cảnh sát và xe cứu thương ở đây? - tui nhưn máy khó hiểu hỏi.

Trương Ly uống một ngụm nước rồi nói tiếp:

- Mọi việc bị bại lộ, Thanh Thảo chị ta uống thuốc sâu tự tử, ông thầy cũng bị đưa về đồn làm việc. Nhân chứng là Yến Ngọc và tớ cũng bị đưa về đồn lấy lời khai. Tụi tớ cũng chỉ vừa mới về thôi.

Tui tò mò hỏi tiếp:

- Vậy chị ta chết chưa?

Khóe môi Trương Ly hơi giật giật, nhỏ đáp:

- Chả biết nữa!

- Ừm! - tui thờ ơ đáp.

- Vì việc của chị ta mà ngày mai, nhà trường sẽ cho toàn bộ học sinh trở về Hà Nội! - Trương Ly nói với giọng tiếc nuối.

Ngay trong đêm, Thanh Thảo cũng đã tỉnh lại. Một số bạn bè bị ép đến thăm chị ta khi trở về đều mang khuôn mặt hằm hằm sát khí. Nghe loáng thoáng là hình như lúc vô thăm Thanh Thảo, chị ta vẫn cười nói với các bạn một cách vui vẻ như chưa từng có chuyện gì. Có thể đúc kết được một câu: "Chị ta là loại người duy nhất có da mặt dày vô tận, không biết xấu hổ, nhục nhã là gì. Vô liêm sỉ."

Tầm bốn giờ sáng, tui có nhận được một tin nhắn từ Ngọc Lệ, nội dung là: "Cậu đến đây ngay nhé! Vẫn chỗ cũ."

Vội mặc chiếc áo khoác lên người, tui đi đến điểm hẹn đó. Cũng đã hơn một năm rồi nhỉ? Nhớ mỗi lần có chuyện buồn là tui và Ngọc Lệ hay ra chỗ đó xả stress. Nơi đó là dưới gốc cây cổ thụ, nằm sát vách núi. Bọn tui thường hay đứng ở nơi đó và hét lên, trút bỏ bao nhiêu muộn phiền. Quả là một nơi chứa đầy kỉ niệm.

Nhưng lần này, đứng dưới gốc cây cổ thụ ấy, tui lại chẳng có cảm giác giống những lần trước. Vẫn là nơi này nhưng sao tâm trạng tui lại hỗn loạn thế này. Những cơn gió nhẹ thổi thoảng qua, tui hơi rùng mình. Dù sao thì bây giờ trời vẫn chưa sáng hẳn nhưng thay vào đó là những tia sáng mờ nhạt của ánh trăng tròn ngày rằm. Trăng hôm nay tròn quá.

- Cũng hơn một năm rồi nhỉ? - tui tiến lại gần Ngọc Lệ.

Ngọc Lệ đang mãi mê ngắm sao trăng gì đó trên trời liền quay sang nhìn tui, nhỏ hơi cười, lên tiếng đáp:

- Ừ! Đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta cùng đứng ở dưới gốc cây này!

- Là sao? - tui hơi nghiêng đầu, hỏi.

Ngọc Lệ như đang lảng tránh câu hỏi đó, nó ngửa mặt lên trời một lúc rồi lên tiếng:

- Cậu có nhớ ngày này năm ngoái cậu đã được tặng gì không?

Tui suy nghĩ một hồi rồi đáp:- Không!

- Ý tớ không phải dương lịch mà là âm lịch cơ. Ngày 15 tháng 8 âm lịch năm ngoái ấy! - Ngọc Lệ lại quay qua nhìn tui.

Trung thu năm ngoái á? Hình như có thì phải.

- Ừm... Một chú thỏ bông!

Nó cười nhạt, nói tiếp:

- Lần đầu tiên bọn tớ hẹn hò cũng chính là trung thu năm ngoái.

- Thì sao? - tui chớp chớp mắt hỏi.

- Hội chợ đêm hôm đó quả thực rất đông vui! - nó mơ màng tưởng nhớ - Cậu có biết lúc đi qua gian hàng thú nhồi bông, tớ đã nói gì không?

Đùa nhau à? Làm sao mà tui biết được cơ chứ. Tui im lặng không đáp thay cho câu trả lời.

Ngọc Lệ khẽ thở dài:

- Lúc đó, tớ có thấy một con thỏ bông rất xinh. Tớ chỉ tay vô con thỏ đó và nói với Khải Minh rằng: "Cậu có thấy con thỏ kia không? Bỗng dưng mà có ở đây chắc hẳn nó sẽ "dùng mọi thủ đoạn" để rước em về nhà đấy!". Đó chẳng qua chỉ là lời buột miệng lúc cao hứng thôi nhưng không ngờ Khải Minh cậu ta...

Chẳng nhẽ, món quà là con thỏ bông ấy chính là do Khải Minh mua tặng tui. Nhưng... tại sao cậu không đưa trực tiếp cho tui mà phải dùng... chuyển phát nhanh.

- Ban đầu tớ cũng nghĩ là Khải Minh mua tặng cậu nhưng càng nghĩ lại thấy có nhiều vấn đề không đúng cho lắm. Có lẽ đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Tớ cũng đã hỏi cậu ấy nhưng cậu ấy bảo "không phải".

Trùng hợp? Ra vậy, làm tui cứ tưởng...

- Tớ tin cậu ấy như vậy, vậy mà cậu ấy lại nói dối tớ. Đúng! Người tặng cậu con thỏ đó là Khải Minh.

Nguyễn Ngọc Lệ à, mày làm tao hơi bị rối ròi đấy. Nói chuyện với mày quả là hại não.

- Ngày thứ hai sau khi tớ chuyển trường đến đây, cậu còn nhớ chứ?

Tui khẽ gật đầu. Tất nhiên rồi! Nhớ rất kỹ là đằng khác, bởi hôm đó chính là ngày Khải Minh nói lời thích tui mà.

- Tớ đã nói rằng tớ tin cậu nhưng...

- Nhưng? - tui nhướn mày.

- Tao không cần sự thương hại từ mày! Tình yêu của tao, tao sẽ tự giành lấy không cần mày bố thí. - Ngọc Lệ gầm lên, nó nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn tui như kiểu hận không thể chạy tới giết chết tui ngay tức khắc - Mày có biết khi tao vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa mày và Khải Minh, tao đã suy sụp như thế nào không? Giả dối! Tất cả chỉ toàn là giả dối! Cả mày, cả Khải Minh đều là đồ giả dối!

- Ngọc Lệ à! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tao... - tui hơi lúng túng.

Ngọc Lệ tiến thêm một bước lại gần tui, tui hốt hoảng lùi về sau một bước, nó lại tiến thêm một bước, tui lại lùi về sau một bước,...

Ngọc Lệ gằn giọng:

- Từ trước đến nay, thứ gì là của tao, tao muốn thì không bất cứ đũa nào dám cả gan giành lấy. Nhưng mày dám. Tình yêu đầu của tao mà mày cũng dám cướp ư?

Ngọc Lệ dồn tui đến sát vách núi, tưởng chừng như chỉ cần lùi thêm một bước là sẽ rơi xuống tan xương nát thịt. Tui lơ đãng nhìn Ngọc Lệ, hỏi:

- Đối với cậu, tình bạn của chúng ta mong manh đến thế sao? Chỉ vì một thằng con trai...

Ngọc Lệ nhếch môi cười, đưa tay đặt lên bả vai tui và.. đấy:

- Đúng vậy!

Tui vì thế mà không đứng vững trượt chân té nhưng may sao tay vẫn bám vô được một hòn đá rìa vách núi. Ngược nhìn Lệ, tui nói:

- Cậu làm gì vậy? Tớ mà chết là cậu không yên đâu!

Ngọc Lệ bật cười ha hả, nó ma mị lên tiếng:

- Sắp chết rồi mà lo nhiều vậy? Đó là chuyện của tao. Người chết không nên biết quá nhiều!

Dứt lời, nó dùng chân đi đi lên tay tui. Đau đốn. Tui buông tay ra. Ngọc Lệ, cậu tàn nhẫn lắm, cậu bị tình yêu làm cho mù quáng rồi!

Những câu nói của Ngọc Lệ cứ vang lên trong tâm trí tui không ngừng.

"- Đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta cùng đứng ở dưới gốc cây này!" Giờ thì tớ hiểu câu nói này của cậu rồi.

"- Giả dối! Tất cả chỉ toàn là giả dối! Cả mày, cả Khải Minh đều là đồ giả dối!" Không! Không phải như vậy đâu.

"- Đối với cậu, tình bạn của chúng ta mong manh đến thế sao? Chỉ vì một thằng con trai..."

- Đúng vậy!"

Ra là thế.

"- Sắp chết rồi mà lo nhiều vậy? Đó là chuyện của tao. Người chết không nên biết quá nhiều!" Cậu lại tính giờ trò gì đây, Ngọc Lệ!

Bất chợt, tui lại nhớ đến cậu - Khải Minh. Tui sợ lắm Khải Minh à! Cậu đang ở đâu? Đang làm gì? Có đang nhớ tui giống như tui đang nhớ cậu hay không?

"- Chạy chắc một lát nhỉ? Lên xe đi! Tớ chờ cậu tới trường."

"- Tớ xin lỗi! Tớ có người yêu rồi! Là BFF của cậu đấy! Cậu biết mà... bọn tớ..."

"- Trời lạnh. Nhớ về sớm. Đắp chăn thật kỹ vô nhé! Ngủ ngon!"

"- Tao nói... NÀY HỘT MÍT! TỚ THÍCH CẬU!!!"

"- Không ngờ mày là loại người như vậy! Coi như là tao đã nhìn nhầm mày đi!"

Trước lúc chết, có thể được nhớ nhiều hình ảnh của cậu như vậy tớ hạnh phúc lắm. Khóe môi tui nhếch lên cười. Đau khổ đủ rồi, cuối cùng cũng được giải thoát. Hạnh phúc nhé Khải Minh. Tớ hối hận vì đã đề nghị cậu tiếp tục quen Ngọc Lệ - một cô gái có đầy đủ tâm và xấu xa. Xin lỗi cậu! Ngàn lần xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tôi Là Dương Tuyệt Linh!

- Tuyệt Linh! Ra chợ mua hộ mẹ chai nước mắm về kho thịt cái! - mẹ tôi từ dưới bếp nói vọng lên nhà.

- Dạ! - tôi ưỡn oải đáp.

Hôm nay là ngày 23 tháng 12 âm lịch, hình như là ngày ông công ông táo gì á, tôi cũng không nhớ rõ lắm.

Vậy là đã hơn 4 tháng kể từ sau cái ngày tôi bị tai nạn mất trí nhớ. Bốn tháng trôi qua quả là những ngày khó khăn với tôi bởi bị mất trí nhớ nên mọi thứ xung quanh tôi cái gì cũng lạ lẫm hết á nên phải mất khá là nhiều thời gian để có thể hiểu và biết hết.

Thời tiết hôm nay nắng thấy bà cổ nội luôn.

Mẹ tôi nói tôi tên Dương Tuyệt Linh, 14 tuổi, đang là học sinh lớp 8 nhưng tạm thời do sự cố nên không đi học.

E hèm, tôi còn là một Snow (tên fangclub của SPB) chân chính ấy nhá. À, SPB (hay còn gọi là Super Boys) là một nhóm nhạc mới debut (ra mắt) cách đây khoảng 3 tháng. Nổi tiếng nhờ ngoại hình và tài năng, còn nhờ Nhật Long nữa.

Nói về Nhật Long, Nhật Long trước kia là một ca sĩ hoạt động solo có khá là nhiều fan với nghệ danh Long Nhật Vũ. Hiện tại anh là một mẩu của SPB, nghệ danh hiện tại của anh là L-Dream, fan của anh bây giờ cũng là Snow hết rồi.

Tôi là tôi mê tí mấy anh ấy lắm, đặc biệt là anh W, tên thật của anh là Trần Khải Minh. W là từ viết tắt còn đảo ngược của tên Minh. Ý nghĩa chả có nhưng nghĩ cũng hay. Good! Có sáng tạo.

Thành viên cuối cùng của nhóm là Nguyễn Hải Nam, cùng tuổi với L-Dream và W, cũng học chung trường luôn. Hải Nam là nhóm trưởng luôn cơ đấy.

Anh ấy lạnh lùng lắm, chẳng mấy khi thấy anh cười bao giờ cả.

Vì là tân binh nên SPB rất bận rộn với các đợt quảng bá tên tuổi, đóng MV mới, các buổi concert thường xuyên được tổ chức rải rác khắp nước. À, còn phải thường xuyên chôn chân trong phòng tập mỗi khi được nghỉ học nữa. Nói chung là bận vô cùng, nghỉ mà thấy thương. Cuộc sống của một idol còn đi học cực lắm chứ chả chơi.

Tám vậy đủ rồi. Đi chợ mua mắm thôi không mắc công xúi má la. Nhức đầu lắm.

- Cô ơi! Để cháu chai nước mắm!

Cái gì thế này? Tôi và tên nào đó đồng thanh nói. Ngỡ người, tôi quay sang nhìn tên đó, nhưng... mẹ kiếp, đeo khẩu trang nữa cơ đấy. Cơ mà ánh mắt ấy... thật sắc bén lắm sao.

Nhận ra sự bất thường ấy, hắn cũng quay sang nhìn tôi. Cả hai im lặng vài giây rồi lại ngoảnh mặt đi vu vơ nhìn xung quanh như chưa có chuyện gì.

- Tiếc quá! Còn có một chai thôi! - cô bán hàng nhìn chúng tôi, nói với giọng tiếc rẻ.

Tôi liếc nhìn hắn ta, không cảm xúc mà mờ lì:

- Tiếc quá, còn có một chai thôi! Tôi sẽ lấy, cậu đi chỗ khác mua nhé!

Hắn nhìn tôi, lạnh nhạt đáp:

- Vậy sao cậu không đi chỗ khác mà mua?

Tên này... không phải thuộc dạng đàn ông con trai ga lăng trong truyền thuyết rồi.

- Cậu có đúng là con trai không vậy? - tôi nửa cười nửa không.

- Phải! - hắn không do dự liền đáp chắc nịch.

- Tốt! Vậy đi chỗ khác mua đi cha nội! - tôi xua tay xua đuôi.

- Tôi không biết đường!

Má ơi, nghe giọng của hắn cũng đủ biết hắn đang bình thản đến cỡ nào, hoàn toàn khiến người ta mang cảm giác đầy nghi ngờ. Đúng là tro trên mả, chẳng có tài năng diễn xuất gì cả. Khẽ "hừ" nhẹ một tiếng, tôi nói:

- Bộ cậu là người thành phố mới xuống hả?

- Ủ! - hắn gật đầu như đúng rồi ấy.

Thánh thần ơi, ngài ra đây mà xem hôm nay con đã gặp cái thể loại gì vậy này. Thật là sa mạc lời a.

- Được rồi! Tôi đi chỗ khác! - tôi nghiêng răng.

Xoay người toan bỏ đi thì bị hắn gọi lại:

- Khoan đã!

Tôi dừng bước, ngoảnh đầu lại, siết chặt lòng bàn tay. Cái đầu phụng trôi gì thế, có gì thì nói mẹ đi, còn bày đặt. Nở một nụ cười nhẹ, tôi khách sáo hỏi:

- Đàng ấy còn gì muốn nói nữa à?

- Tôi còn biết một quán khác nữa. Cậu cứ lấy chai nước mắm ấy đi, tôi mua chỗ khác!

What the f... flower? Cái tên này, mi cây mi là người thành phố mà ăn hiếp con gái nhà nông hiền lành như ta à? Sống phải có lương tâm chút chứ. May cho mi là người lạ, nếu mà là người quen thì ta đã đánh sập mặt rồi con.

Tui hít một hơi thật sâu. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh tạo nên sự quý tộc. Bình tĩnh, đừng nên chấp trẻ trâu thành phố.

Xong xuôi đầu đó, tôi lê cái thân xác sắp bốc cháy này về nhà. Chạy ào vô bếp, tôi kêu lên:

- Mẹ! Mắm này mẹ ơi!

Mẹ tôi đang nói chuyện với cô nào ấy. Hai người họ đồng loạt nhìn tôi, cô kia cười nói với mẹ tôi:

- Con cậu à?

- Ủ! - mẹ tôi đáp.

- Lại đây nào cháu! - cô đó vẫy vẫy tay gọi tôi.

Tôi ngơ ngác tiến lại gần. Cô đó xoa đầu tôi, nói:

- Cháu mấy tuổi rồi?

- Dạ, 14 tuổi ạ!

- Vậy là bằng tuổi con cô rồi!

Tôi im lặng không đáp. Mẹ tôi lên tiếng:

- Cũng mấy chục năm rồi còn gì.

Cô kia cười.

Tôi tiến lại gần mẹ, thì thầm hỏi:

- Ai vậy mẹ?

- Bạn học của mẹ. Lần này cô ấy về quê ăn tết với ông bà nội của cô ấy, tiện đường ghé qua nhà mình chơi.

Tôi gật gù như hiểu rồi.

- Mẹ ơi! - từ đằng xa, một cậu con trai đang tiến lại gần nhà tôi. Nhìn tên này cứ quen quen thế éo nào ấy.

Cô kia thấy cậu ta liền nói vọng ra:

- Khải Thiên hả? Vào đây đi con. Trời đang nắng lắm đây.

Khải Thiên? Tên đẹp nhỉ.

Khải Thiên tiến vào bếp. Càng nhìn càng quen à nha. Cậu ta đưa ánh mắt nhìn tôi, hỏi:

- Nhìn cái gì?

Tôi nghi hoặc hỏi lại:

- Chúng ta từng gặp nhau chưa nhỉ?

Khải Thiên nhếch môi cười, bình thản đáp:

- Rồi! Mới đây thôi!

- À! RA LÀ CẬU, THẲNG TRẺ TRÂU THÀNH PHỐ CHÀNH CHỢ! - tôi vỗ tay bốp một cái như đúng rồi ấy, chỉ thẳng vào mặt cậu ta mà hét lớn.

Cô kia nhưn mày khó hiểu nhìn tôi:

- Thằng trẻ trâu thành phố chánh chợ?

Chết rồi, quên mất ở đây còn có người lớn. Tôi cười trừ đáp:

- Dạ, không có gì đâu ạ!

Khải Thiên mặt xám xịt nhìn tôi. Phải chăng câu nói của tôi làm cậu ta cảm thấy mình bị xúc phạm?

Đó là lần đầu tiên bọn tôi gặp nhau. Tuy ấn tượng về nhau lúc đó không tốt cho lắm nhưng ít nhất cậu ta cũng có điểm cộng trong mắt tôi, đó là được mỗi cái đẹp trai. Sau đó, bọn tôi cũng thỉnh thoảng gặp nhau vài lần. Khi đi chợ tết tôi gặp cậu ấy, khi đi chúc tết, khi đi mua đồ, khi đi chơi và cả thậm chí là đi... bắt rắn với cậu cá,..

Vào một buổi tối nọ, trong lúc ăn cơm, mẹ tôi chợt nói:

- Hết tết này bố mẹ định cho con lên thành phố học!

- Dạ? - tôi ngơ ngác hỏi lại.

Đùa nhau à? Đi học á? Cho xin đi, ở nhà sướng hơn nhiều. Cơ mà, không biết cảm giác thế nào nhỉ?

- Mẹ tính cho con học chung trường với Khải Thiên. - mẹ tôi nói tiếp.

- Cậu ta học ở đâu ạ? - tôi vừa nhai nhóp nhép com vừa nói.

- Hà Nội!

Sặc. Cái quái gì thế? Học xa nhà ư? O nhưng nghe có vẻ vui.

- Dạ, con biết rồi ạ.

Hết rằm tháng giêng, tôi cuốn gói lên thành phố học hành. Thực ra mà nói, tôi cũng muốn lên Hà Nội lắm luôn á, tại W cũng học và sinh sống ở đấy. Biết đâu trong lúc ra đường vô tình gặp anh ấy thì sao? Hí hí, nghĩ thôi đã thấy thích rồi. W à, chờ em nha! I love you, pặc pặc.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi học. Cũng chẳng có gì đặc biệt. Cũng đứng trước lớp giới thiệu, cũng được cô ưu ái sắp chỗ, cũng được các bạn bè làm quen nhiệt tình như bao người. Nhưng... cái tình tiết cầu huyết gì thế này? Tôi học cùng lớp với Khải Thiên đã đành, vậy mà còn phải ngồi chung bàn với cậu ta nữa chứ. Ok, I'm fine. Cực kì fine.

- Thích tôi đến thế cơ à? - Khải Thiên nhìn tôi cười gian tà.

Cưng à! Cưng biết ảo tưởng sức mạnh chứ? Bớt bớt đi nhé!

Tôi nhếch môi, giọng mỉa mai, đáp:

- Không dám!

Cậu ta hơi nghiêng đầu, hỏi:

- Còn chó! Rõ ràng thích tôi nên mới chuyển đến trường này, chắc cậu xin xỏ cái gì để họ cho cậu vô chung lớp với tôi, à, còn ngồi cạnh tôi chứ gì?

- Này! Nói thật cho tôi biết đi! Bệnh viện tâm thần bỏ sót cậu đúng không? - tôi giả bộ quan tâm.

- Là sao? - Khải Thiên nhún mày.

Tôi gằn mạnh từng chữ:

- Cậu-bị-diên-à?

Khải Thiên mặt xám ngoét, giận dữ quay đầu đi hướng khác. Ha ha, tôi thích chọc giận cậu lắm đấy, Khải Thiên à. Ai bảo mỗi lần cậu giận dữ là lại đáng yêu như con nít chứ.

Cô bạn trên bàn tôi quay xuống, nở một nụ cười xã giao, bắt chuyện trước:

- Chào cậu! Tổ là Ngọc Tố Thanh!

Tôi khẽ cười, đáp lại:

- Rất vui được làm quen!

Tố Thanh tò mò hỏi tôi:

- Cậu biết SPB chứ?

Tôi hình mũi, vỗ ngực tự mãn:

- Tất nhiên! Tổ còn là một Snow chân chính luôn ấy chứ!

Tố Thanh cười tí mắt:

- Woa! Vậy là cùng động rồi!

- Mà Tố Thanh bias ai thế? - tôi hí hửng hỏi.

- Thanh hả? Thanh là Thanh thích oppa Hải Nam nhất luôn đấy!

- Còn Linh là Linh thích anh W cơ!

Có vẻ hai đứa nói chuyện rất hợp a. Toàn ngồi tám đủ chuyện trên trời dưới đất, toàn nói về SPB thôi.

- À mà này! Cậu có vé xem concert của SPB chưa? - Tổ Thanh chớp chớp mắt hỏi.

- À, chưa.

Tổ Thanh quay lên, lấy ra từ túi bút một tờ giấy nhỏ nhỏ gì ấy rồi lại quay xuống đưa cho tôi:

- Nè! Cho cậu đây! Tại nghe nói lớp này hôm nay có học sinh mới nên lớp mới xí thêm một vé đây. Tại sợ học sinh mới không có vé ấy mà.

Tôi nhún mày, hỏi:

- Nếu lỡ học sinh mới có vé rồi hoặc không phải Snow thì sao?

Tổ Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nếu học sinh mới có vé rồi thì bán vé cho người khác, còn nếu không phải Snow thì bằng mọi thủ đoạn phải biến cậu ta thành Snow.

- Bộ lớp này toàn Snow hả? - tôi nghi hoặc hỏi lại.

- Ừm! - Tổ Thanh bình thản đáp.

Ôi trời ơi, sa mạc lời luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tôi Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tôi Là Dương Tuyết Linh!

Tuyết Linh! Ra chợ mua hộ mẹ chai nước mắm về kho thịt cái! - mẹ tôi từ dưới bếp nói vọng lên nhà.

- Dạ! - tôi ưỡ ỏi đáp.

Hôm nay là ngày 23 tháng 12 âm lịch, hình như là ngày ông công ông táo gì á, tôi cũng không nhớ rõ lắm.

Vậy là đã hơn 4 tháng kể từ sau cái ngày tôi bị tai nạn mất trí nhớ. Bốn tháng trôi qua quả là những ngày khó khăn với tôi bởi bị mất trí nhớ nên mọi thứ xung quanh tôi cái gì cũng lạ lẫm hết á nên phải mất khá là nhiều thời gian để có thể hiểu và biết hết.

Thời tiết hôm nay nắng thấy bà cổ nội luôn.

Mẹ tôi nói tôi tên Dương Tuyết Linh, 14 tuổi, đang là học sinh lớp 8 nhưng tạm thời do sự cố lên không đi học.

E hèm, tôi còn là một Snow (tên fanclub của SPB) chân chính ấy nhá. À, SPB (hay còn gọi là Super Boys) là một nhóm nhạc mới debut (ra mắt) cách đây khoảng 3 tháng. Nổi tiếng nhờ ngoại hình và tài năng, còn nhờ Nhật Long nữa.

Nói về Nhật Long, Nhật Long trước kia là một ca sĩ hoạt động solo có khá là nhiều fan với nghệ danh Long Nhật Vũ. Hiện tại anh là một mẫu của SPB, nghệ danh hiện tại của anh là L-Dream, fan của anh bây giờ cũng là Snow hết rồi.

Tôi là tôi mê tí mấy anh ấy lắm, đặc biệt là anh W, tên thật của anh là Trần Khải Minh. W là từ viết tắt còn đảo ngược của tên Minh. Ý nghĩa chả có nhưng nghĩ cũng hay. Good! Có sáng tạo.

Thành viên cuối cùng của nhóm là Nguyễn Hải Nam, cùng tuổi với L-Dream và W, cũng học chung trường luôn. Hải Nam là nhóm trưởng luôn cơ đấy. Anh ấy lạnh lùng lắm, chẳng mấy khi thấy anh cười bao giờ cả.

Vì là tân binh nên SPB rất bận rộn với các đợt quảng bá tên tuổi, đóng MV mới, các buổi concert thường xuyên được tổ chức rải rác khắp nước. À, còn phải thường xuyên chôn chân trong phòng tập mỗi khi được nghỉ học nữa. Nói chung là bận vô cùng, nghĩ mà thấy thương. Cuộc sống của một idol còn đi học cực lắm chứ chả chơi.

Tám vậy đủ rồi. Đi chợ mua mắm thôi không mắc công xúi má la. Nhức đầu lắm.

- Cô ơi! Đẻ cháu chai nước mắm!

Cái gì thế này? Tôi và tên nào đó đồng thanh nói. Ngó người, tôi quay sang nhìn tên đó, nhưng... mẹ kiếp, đeo khẩu trang nữa cơ đấy. Cơ mà ánh mắt ấy... thật sắc bén làm sao.

Nhận ra sự bất thường ấy, hắn cũng quay sang nhìn tôi. Cả hai im lặng vài giây rồi lại ngoảnh mặt đi vu vơ nhìn xung quanh như chưa có chuyện gì.

- Tiếc quá! Còn có một chai thôi! - cô bán hàng nhìn chúng tôi, nói với giọng tiếc rẻ.

Tôi liếc nhìn hắn ta, không cảm xúc mà mờ lờ:

- Tiếc quá, còn có một chai thôi! Tôi sẽ lấy, cậu đi chỗ khác mua nhé!

Hắn nhìn tôi, lạnh nhạt đáp:

- Vậy sao cậu không đi chỗ khác mà mua?

Tên này... không phải thuộc dạng đàn ông con trai ga lăng trong truyền thuyết rồi.

- Cậu có đúng là con trai không vậy? - tôi nửa cười nửa không.

- Phải! - hắn không do dự liền đáp chắc nịch.

- Tốt! Vậy đi chỗ khác mua đi cha nội! - tôi xua tay xua đuôi.

- Tôi không biết đường!

Má ôi, nghe giọng của hắn cũng đủ biết hắn đang bình thân đến cỡ nào, hoàn toàn khiến người ta mang cảm giác đầy nghi ngờ. Đúng là trơ trên mà, chẳng có tài năng diễn xuất gì cả. Khẽ "hừ" nhẹ một tiếng, tôi nói:

- Bộ cậu là người thành phố mới xuống hả?

- Ủ! - hắn gật đầu như đúng rồi ấy.

Thánh thần ơi, ngài ra đây mà xem hôm nay con đã gặp cái thể loại gì vậy này. Thật là sa mạc lời a.

- Được rồi! Tôi đi chỗ khác! - tôi nghiêng răng.

Xoay người toan bỏ đi thì bị hắn gọi lại:

- Khoan đã!

Tôi dừng bước, ngoảnh đầu lại, siết chặt lòng bàn tay. Cái đầu phụng trôi gì thế, có gì thì nói mẹ đi, còn bày đặt. Nở một nụ cười nhẹ, tôi khách sáo hỏi:

- Đẳng ấy còn gì muốn nói nữa à?

- Tôi còn biết một quán khác nữa. Cậu cứ lấy chai nước mắm ấy đi, tôi mua chỗ khác!

What the f... flower? Cái tên này, mi cây mi là người thành phố mà ăn hiếp con gái nhà nông hiền lành như ta à? Sống phải có lương tâm chút chứ. May cho mi là người lạ, nếu mà là người quen thì ta đã đánh sập mặt rồi con.

Tui hít một hơi thật sâu. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh tạo nên sự quý tộc. Bình tĩnh, đừng nên chấp trẻ trâu thành phố.

Xong xuôi đầu đó, tôi lê cái thân xác sắp bốc cháy này về nhà. Chạy ào vô bếp, tôi kêu lên:

- Mẹ! Mắm này mẹ ơi!

Mẹ tôi đang nói chuyện với cô nào ấy. Hai người họ đồng loạt nhìn tôi, cô kia cười nói với mẹ tôi:

- Con cậu à?

- Ủ! - mẹ tôi đáp.

- Lại đây nào cháu! - cô đó vẫy vẫy tay gọi tôi.

Tôi ngơ ngác tiến lại gần. Cô đó xoa đầu tôi, nói:

- Cháu mấy tuổi rồi?

- Dạ, 14 tuổi ạ!

- Vậy là bằng tuổi con cô rồi!

Tôi im lặng không đáp. Mẹ tôi lên tiếng:

- Cũng mấy chục năm rồi còn gì.

Cô kia cười.

Tôi tiến lại gần mẹ, thì thầm hỏi:

- Ai vậy mẹ?

- Bạn học của mẹ. Lần này cô ấy về quê ăn tết với ông bà nội của cô ấy, tiện đường ghé qua nhà mình chơi.

Tôi gật gù như hiểu rồi.

- Mẹ ơi! - từ đằng xa, một cậu con trai đang tiến lại gần nhà tôi. Nhìn tên này cứ quen quen thế ẻo nào ấy.

Cô kia thấy cậu ta liền nói vọng ra:

- Khải Thiên hả? Vào đây đi con. Trời đang nắng lắm đây.

Khải Thiên? Tên đẹp nhỉ.

Khải Thiên tiến vào bếp. Càng nhìn càng quen à nha. Cậu ta đưa ánh mắt nhìn tôi, hỏi:

- Nhìn cái gì?

Tôi nghi hoặc hỏi lại:

- Chúng ta từng gặp nhau chưa nhỉ?

Khải Thiên nhếch môi cười, bình thản đáp:

- Rồi! Mới đây thôi!

- À! RA LÀ CẬU, THẲNG TRẺ TRÂU THÀNH PHỐ CHÁNH CHỢE! - tôi vỗ tay bốp một cái như đúng rồi ấy, chỉ thẳng vào mặt cậu ta mà hét lớn.

Cô kia nhưn mày khó hiểu nhìn tôi:

- Thằng trẻ trâu thành phố chánh chợ?

Chết rồi, quên mất ở đây còn có người lớn. Tôi cười trừ đáp:

- Dạ, không có gì đâu ạ!

Khải Thiên mặt xám xịt nhìn tôi. Phải chăng câu nói của tôi làm cậu ta cảm thấy mình bị xúc phạm?

Đó là lần đầu tiên bọn tôi gặp nhau. Tuy ấn tượng về nhau lúc đó không tốt cho lắm nhưng ít nhất cậu ta cũng có điểm cộng trong mắt tôi, đó là được mỗi cái đẹp trai. Sau đó, bọn tôi cũng thỉnh thoảng gặp nhau vài lần. Khi đi chợ tết tôi gặp cậu ấy, khi đi chúc tết, khi đi mua đồ, khi đi chơi và cả thậm chí là đi... bắt rắn với cậu cá,..

Vào một buổi tối nọ, trong lúc ăn cơm, mẹ tôi chợt nói:

- Hết tết này bố mẹ định cho con lên thành phố học!

- Dạ? - tôi ngơ ngác hỏi lại.

Đùa nhau à? Đi học á? Cho xin đi, ở nhà sướng hơn nhiều. Cơ mà, không biết cảm giác thế nào nhỉ?

- Mẹ tính cho con học chung trường với Khải Thiên. - mẹ tôi nói tiếp.

- Cậu ta học ở đâu ạ? - tôi vừa nhai nhóp nhép cơm vừa nói.

- Hà Nội!

Sặc. Cái quái gì thế? Học xa nhà ư? Ồ nhưng nghe có vẻ vui.

- Dạ, con biết rồi ạ.

Hết rằm tháng giêng, tôi cuốn gói lên thành phố học hành. Thực ra mà nói, tôi cũng muốn lên Hà Nội lắm luôn á, tại W cũng học và sinh sống ở đây. Biết đâu trong lúc ra đường vô tình gặp anh ấy thì sao? Hí hí, nghĩ thôi đã thấy thích rồi. W à, chờ em nha! I love you, pặc pặc.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi học. Cũng chẳng có gì đặc biệt. Cũng đứng trước lớp giới thiệu, cũng được cô ưu ái sắp chỗ, cũng được các bạn bè làm quen nhiệt tình như bao người. Nhưng... cái tình tiết câu huyệt gì thế này? Tôi học cùng lớp với Khải Thiên đã đành, vậy mà còn phải ngồi chung bàn với cậu ta nữa chứ. Ok, I'm fine. Cưng kì fine.

- Thích tôi đến thế cơ à? - Khải Thiên nhìn tôi cười gian tà.

Cưng à! Cưng biết ảo tưởng sức mạnh chứ? Bớt bớt đi nhé!

Tôi nhếch môi, giọng mỉa mai, đáp:

- Không dám!

Cậu ta hơi nghiêng đầu, hỏi:

- Còn chối! Rõ ràng thích tôi nên mới chuyển đến trường này, chắc cậu xin xỏ cái gì để họ cho cậu vô chung lớp với tôi, à, còn ngồi cạnh tôi chứ gì?

- Này! Nói thật cho tôi biết đi! Bệnh viện tâm thần bỏ sót cậu đúng không? - tôi giả bộ quan tâm

- Là sao? - Khải Thiên nhú mày.

Tôi gằn mạnh từng chữ:

- Cậu-bị-điên-à?

Khải Thiên mặt xám ngoét, giật dỗi quay đầu đi hướng khác. Ha ha, tôi thích chọc giận cậu lắm đấy, Khải Thiên à. Ai bảo mỗi lần cậu giận dỗi là lại đáng yêu như con nít chứ.

Cô bạn trên bàn tôi quay xuống, nở một nụ cười xã giao, bắt chuyện trước:

- Chào cậu! Tớ là Ngọc Tố Thanh!

Tôi khẽ cười, đáp lại:

- Rất vui được làm quen!

Tố Thanh tò mò hỏi tôi:

- Cậu biết SPB chứ?

Tôi hình mũi, vỗ ngực tự mãn:

- Tất nhiên! Tớ còn là một Snow chân chính luôn ấy chứ!

Tố Thanh cười tí mắt:

- Woa! Vậy là cùng động rồi!

- Mà Tố Thanh bias ai thế? - tôi hí hửng hỏi.

- Thanh hả? Thanh là Thanh thích oppa Hải Nam nhất luôn đấy!

- Còn Linh là Linh thích anh W cơ!

Có vẻ hai đứa nói chuyện rất hợp a. Toàn ngồi tám đù chuyện trên trời dưới đất, toàn nói về SPB thôi.

- À mà này! Cậu có vé xem concert của SPB chưa? - Tố Thanh chớp chớp mắt hỏi.

- À, chưa.

Tố Thanh quay lên, lấy ra từ túi bút một tờ giấy nhỏ nhỏ gì ấy rồi lại quay xuống đưa cho tôi:

- Nè! Cho cậu đây! Tại nghe nói lớp này hôm nay có học sinh mới nên lớp mới xí thêm một vé đây. Tại sợ học sinh mới không có vé ấy mà.

Tôi nhún mày, hỏi:

- Nếu lỡ học sinh mới có vé rồi hoặc không phải Snow thì sao?

Tổ Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nếu học sinh mới có vé rồi thì bán vé cho người khác, còn nếu không phải Snow thì bằng mọi thủ đoạn phải biến cậu ta thành Snow.

- Bộ lớp này toàn Snow hả? - tôi nghi hoặc hỏi lại.

- Ừm! - Tổ Thanh bình thản đáp.

Ôi trời ơi, sa mạc lời luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Concert

Tôi hơi ngại, chần chừ vài giây rồi cũng đưa tay ra nhận lấy tấm vé:

- Cảm ơn lớp. Nhưng nghe nói vé concert của SPB khá là mắc. Học sinh lớp 8 như chúng ta sao mà mua nổi?

Chợt nhớ ra tên đang giận dỗi ngồi cùng bàn, tôi quay sang hỏi Khải Thiên:

- Mà Khải Thiên này! Cậu có vé chưa?

Khải Thiên quay mặt lại, mở miệng định nói gì đó nhưng lại bị Tổ Thanh chặn họng:

- Tuyệt Linh này, cậu không biết đấy thôi! Người xí vé hết cho lớp mình là Khải Thiên đấy!

Tôi đưa ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Khải Thiên, tấm tắc khen:

- Woa~ Khải Thiên, sao cậu nhiều tiền vậy?

- Làm gì, toàn bộ số vé tôi đưa cho lớp từ trước tới giờ toàn là của free hết đấy! - Khải Thiên bình thản đáp.

- Miễn phí hết á? - tôi và Tổ Thanh tròn tròn mắt ngạc nhiên, hỏi lại - Cậu làm sao mà được free vậy?

Khải Thiên nháy mắt, khóe môi hơi cười:

- Bí mật!

Quào! Khải Thiên sướng ghê. Lớp này chắc khoảng 35, 36 học sinh chứ ít gì. Cậu ta hào phóng ghê. Nhưng vấn đề ở đây chính là, làm sao cậu ta có nhiều vé một cách miễn phí như vậy nhỉ? Bí mật? Hẳn có gì đó uẩn khúc ở đây rồi.

Vào cái ngày SPB tổ chức concert ấy, Hà Nội có tuyết. Theo thời sự thì Việt Nam vốn là một nước thuộc khí hậu nhiệt đới gió mùa nhưng trong những năm gần đây, không hiểu sao thỉnh thoảng cứ vào mùa đông là trời lại đổ tuyết. Vậy mà lần này đang là mùa xuân mà tuyết vẫn rơi. Tuy rất ít nhưng cũng lạ à nha.

Chắc có lẽ ở Khánh Hòa lâu ngày nên tôi đã quá quen với cái khí hậu ở đây nên tôi không thể thích ứng ngay được với cái thời tiết giá rét này. Đặc biệt là vào buổi tối, thành ra tôi lại bị cảm. Nhưng dù có như thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn muốn đi xem SPB biểu diễn, muốn được nhìn tận mắt các anh ấy.

Khải Thiên nhìn thấy tôi từ đầu tới chân kín mít, hờ hời con mắt nên cậu ta tò mò hỏi:

- Này! Bị sao đấy?

Má ôi, mặc nhiều đồ vậy rồi vẫn còn lạnh vãi. Tôi hơi run, đáp:

- Không... Không sao! Chỉ là chưa thích ứng được với khí hậu lạnh như băng này thôi!

Khải Thiên hơi cười, nói:

- Là do cậu sống ở nơi nóng như Khánh Hòa vậy nên giờ mới bị cảm thôi!

- Nói láo. - tôi ngay lập tức cãi lại - Ở Khánh Hòa mát mẻ lắm, không như ở đây. Lạnh khủng khiếp. Cậu nhìn lên trời mà xem. Má ôi, mùa xuân ở Việt Nam có tuyệt.

- Thôi thôi, ở đây mà còn cãi nhau nữa, vô mau lên. - Tổ Thanh đẩy vai tôi đi.

Tôi khẽ hừ nhẹ một tiếng. Khốn nạn!

Nghe nói ở đây có hơn 2000 ghế ngồi đều được đánh số thứ tự. Để xem, hình như trong vé của tôi ghi số 113 thì phải. Cũng gần sân khấu rồi còn gì.

Đa số lớp tôi đều được ngồi cạnh nhau hết á, vui vãi ra.

Đến giờ, chiếc mái vòm trên cao kia được mở ra, những bông tuyết trắng tinh nhè nhẹ rơi xuống. Trên sân khấu kia, những chiếc đèn chiếu sáng cũng được bật lên. Ba chàng trai SPB xuất hiện như ngời châm nổ cho những tiếng hò reo dưới khán đài. Những cây gậy lightsick vội vàng được bật lên.

Tiếng hát ấy, những bước nhảy ấy, vũ đạo ấy, thân hình ấy và cả khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ kia trước giờ tôi chỉ có thể nhìn qua màn hình tivi, máy tính hoặc điện thoại. Nay được nhìn tận mắt, tôi không kìm được sự cuồng nhiệt mà la hét cùng mọi người, cùng cố vũ hết mình.

Đây, bài ballad buồn da diết mà tôi thích cuối cùng cũng vang lên, tất cả khán đài đều im lặng, những chiếc gậy cổ vũ đứng đưa theo nhịp điệu. Khung cảnh thật đẹp làm sao.

"Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, trái tim tớ đã biết nó thuộc về cậu. Những lúc cậu cười, khóe môi tớ bắt gặp cười theo. Nhưng cậu biết không, những giọt nước mắt của cậu đã khiến trái tim tớ như bị ai đó bóp nghẹt..."

- SNOW! - W hét vô mic hết cỡ.

Chà ai bảo ài, các fan la réo hết cỡ:

- Dạ!!!!

- Tôi yêu các bạn. Các bạn cũng yêu tôi chứ? - W hơi cười.

- Có ạ!!!

L-Dream cốc đầu W, anh ấy cười tươi:

- Bớt xàm đi!

W im lặng không nói gì, chỉ cười toe toét mà thôi. Hự hự, con tim tao. Chắc chết quá. Chội ôi, mất máu con dân quá! Dưới khán đài, các fan không ngừng la hét.

- Á! Anh Khải Minh ơi!

- A... Anh cười đẹp lắm!

- Anh cười nữa đi anh.

- Em yêu anh!

- I love you!

- Sa-rang-hae-yo!

Khải Minh à, anh biết không? Nụ cười của anh đẹp lắm, nó làm tan chảy cảm giác lạnh cóng của thời tiết, nhưng em biết, nụ cười ấy không chỉ giành riêng cho em mà là cho toàn bộ Snow ở đây. Em yêu anh, bằng một tình yêu chân chính của fangirl dành cho idol, cho dù anh thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của em.

- Các bạn có muốn gặp mặt và chụp ảnh cùng chúng tôi ngay bây giờ không ạ? - Nhật Long la lớn.

- Có ạ!!!

- Chúng tôi có tổ chức một event xổ số trúng thưởng dành cho các fan đến tham dự concert này dựa vào vị trí số ngồi. Phần thưởng này chỉ dành cho ba người duy nhất. - Hải Nam quay sang W - Khải Minh! Cậu công bố kết quả đi!

- E hèm, bạn đầu tiên là ở vị trí số ngồi... 351!

- Á....

- Người thứ hai ở vị trí... 1096!

- Aaaaa...

- Người thứ ba ở...

Khải Minh kéo dài. Rõ là đang làm tăng sự kích thích của các fan đây mà.

-... 113!

- Hà? - các fan động loạt kêu lên tiếc nuối.

Chội ôi, chội ôi, nghe gì chưa? 113 đó mấy má ôi. Ăn ở tốt quá nên được báo đáp đấy mà. Bà thể tối nay bà sẽ ăn chay. Cơ mà hình như mình ăn tối rồi thì phải. Muahaha...

Tôi bước lên sân khấu. Anh W đang tiến lại gần tôi, tôi vui lắm, chạy đến ôm chầm lấy anh. Sao vậy nhỉ? Đột nhiên tôi cảm thấy hơi nhức đầu. Mùi hương trên cơ thể anh ấy thật quyến rũ. Tôi tiếc nuối buông anh ra, anh cười và hỏi tôi rằng:

- Em bị sao à? Trời đầu lạnh đến mức...

- Dạ, chỉ là bị cảm lạnh nhẹ thôi ạ! Không sao đâu ạ! - tôi ngại ngần đáp.

Giọng anh Khải Minh nghe thật ấm áp. Chội ôi, còn lo lắng hỏi han fan nữa chứ. Một chàng trai tốt như thế này bảo sao các fan đổ rầm rầm, mê anh hơn cả điều đồ.

Anh Khải Minh có vẻ đang đắn đo điều gì đó. Đưa mic lên rồi lại hạ mic xuống. Tôi tò mò, nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh định nói gì à?

Anh Khải Minh im lặng vài giây rồi lên tiếng:

- Em mặc kín mít quá làm anh không thấy mặt em nên không biết... em là nam hay nữ?

Ừm... Cũng không thể trách anh được, tôi cũng đang bị khăn giọng do lạnh.

- Dạ, nữ ạ! - tôi đáp.

Anh Hải Nam lên tiếng:

- Được rồi! Các em tên gì nhỉ?

- Em tên Phạm Gia Tuấn ạ!

- Em là Lê Bảo Trâm ạ!

- Còn em là Dương Tuyết Linh!

"Hắt xì..." Tôi hơi run run, rốt cuộc thì tối nay nhiệt độ là âm bao nhiêu vậy, mặc nhiều đồ vậy rồi còn... "Hắt xì... Hắt xì..." Mẹ kiếp, trước mặt mấy anh vậy mà... Huhu, ngại quá đi. "Hắt xì..."

Mọi người trên sân khấu nghệt mặt ra nhìn tôi, tôi xua xua tay, cười hi hi nói:

- Em... Em không sao đâu!

Oppa Khải Minh nhủ thầm, anh cởi chiếc áo khoác trên người ra khoác lên người tôi còn kèm lời dặn dò:

- Hắt xì nhiều vậy mà bảo không sao à? Mặc vào đi! Sau này nhớ giữ gìn sức khỏe đấy!

- AAAAAA... - Các fan hú hét lên.

Tôi hơi lưỡng lự:

- Nhưng anh thì sao?

- Anh không sao đâu! - anh W cười hiền.

Thật là khiến con dân Snow truy tìm mà.

Tôi buông mic ra, cúi đầu đầy lễ phép:

- Em cảm ơn anh!

Tại tôi ừ đi. Hơi choáng váng. Sao lại là lúc này, đầu tôi đau quá, hoa mắt quá. Cảnh vật trước mắt cứ mờ mờ ảo ảo. Những tiếng nói của ai đó cứ vang trong đầu tôi. Ai? Là ai đang nói? Gì vậy? Đây là đâu? Tôi là ai? À, đúng rồi! Tôi là... Trần Băng Tâm. Nhưng sao tôi lại ở đây? Phải rồi, tôi đến dự concert của SPB.

Tôi chào đảo suýt té thì có một bàn tay đỡ lấy.

- Tuyết Linh! Em không sao chứ? - Khải Minh lo lắng nhìn tôi.

Nếu như cậu thấy khuôn mặt sau lớp khẩu trang này, nếu như cậu biết tôi là Trần Băng Tâm, liệu cậu có còn đối xử tốt với tôi như bây giờ không nhỉ? Câu trả lời chắc chắn là "không" rồi. Sao tôi lại ngu ngốc như vậy cơ chứ?

Tôi đứng vững trở lại, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tao... không sao?

- Tao? - Khải Minh sững người lại.

Một cảm giác chẳng lành đột ngột xuất hiện trong lòng tôi. Hình như, tôi không còn nhiều thời gian nữa rồi. Vậy thì những gì nên nói cũng nên nói ra thôi.

- Hãy vươn tới đỉnh cao của sự nghiệp nhé! Mây thay đổi nhiều quá. Coi kìa, giờ mây thật giống một siêu sao hạng A đó.

Trên khuôn mặt anh tuần kia có vài nét hoang mang gì đó, tựa như đang bối rối, đầu óc hỗn loạn. Khải Minh nhướn mày, hỏi:

- Em là ai?

Lại cái cảm giác ấy, cái cảm giác đau tận thấu xương, đầu óc như muốn nổ tung.

Tôi là ai nhỉ? Vừa rồi hình như có thứ xẹt ngang đầu. Lúc này, những mảnh ghép kí ức vừa được ghép lại liền lập tức bị tách ra hết. Vừa rồi, tôi nhớ là tôi đã khôi phục hoàn toàn kí ức nhưng giờ chúng lại mất hết rồi. Những thứ còn sót lại chỉ là quãng thời gian từ sau tai nạn đến bây giờ. Sao vậy chứ? Mọi thứ thật quá mơ hồ.

Tuyết đột ngột ngừng rơi. Dưới khán đài cũng yên lặng hơn. Trên sân khấu, sau cánh gà, ánh mắt mọi người nhìn thật mơ hồ.

Tôi đưa mic lên gần miệng, mấp máy môi:

- Em là... Dương Tuyết Linh!

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tôi Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cô Bạn Bảo Vy

Sau một hồi đàm phán không thành công, Bảo Vy và Tuấn Kiệt bắt mắt nhìn nhau, mặt hầm hầm như nồi cháo thịt băm. Nhưng ngay sau đó, mọi oán hận thông qua con mắt liền đổ dồn về phía Tổ Thanh. Ấy vậy mà, mặt Tổ Thanh vẫn tỉnh bơ.

Dường như phát hiện ra điều gì đó, Tổ Thanh thốt lên "ơ" một tiếng. Bảo Vy nhủu mày, gất nhẹ:

- Gì nữa?

Tổ Thanh chỉ vô cớ Khải Thiên, giọng pha chút châm biếm:

- Ủa? Cái dây chuyền "quý báu" của cậu đâu rồi, Khải Thiên?

Đặc biệt nhấn mạnh từ "quý báu" nữa a.

- Mất rồi! - Khải Thiên thờ dài, đáp.

- Sao mất? - Bảo Vy tò mò hỏi.

Tuấn Kiệt khoanh tay trước ngực, phán một câu xanh rờn:

- Do ăn ở ấy mà!

Khải Thiên chau mày, tỏ vẻ không vui nhìn Tuấn Kiệt. Hân khí tỏa ra khắp người.

Thật ngu xuẩn! Có phải Tuấn Kiệt cậu sáng đi học chưa rửa não đúng không hả? Chán sống rồi à?

Nhưng có vẻ hôm nay ông bà cổ nội trên trời cao kia đang phù hộ cho Tuấn Kiệt nên lần này, sau phát ngôn thiếu não kia, cậu ta vẫn bình an vô sự.

Có phải Khải Thiên hôm nay hiền quá không ta?

Thay vào đó, Bảo Vy liền ném ánh mắt có chút xem thường qua Tuấn Kiệt, giọng đầy giễu cợt:

- Vớ vẩn.

Tuấn Kiệt trừng mắt với Bảo Vy vài giây. Xong không nói gì liền quay qua Khải Thiên:

- Ê, chiều nay đi net không?

- Uầy, tôi mách cô đấy? - Tổ Thanh lên giọng.

- Thử? - Tuấn Kiệt nhếch môi, đầy thách thức nhìn Tổ Thanh.

Tổ Thanh phẫn uất không nói gì thêm.

- Chủ nhật tụ họp ở nhà tôi đấy! - dứt lời, Khải Thiên nằm gục xuống bàn.

- Ê, còn vụ chiều nay đi net thì sao?

- Sao không phải là nhà tôi?

- Nay, Khải Thiên!

Đáp lại tụi nó chỉ là... tiếng gió thổi vi vu. Quá bất mãn. Cực kì bất mãn a. Khải Thiên cậu thật là không để ai trong mắt mà.

- À mà này, Tuyết Linh! - Khải Thiên đang nằm gục, đột ngột ngước mặt lên.

Tôi hất cằm. Ý hỏi "Làm sao?"

- Lát nữa tôi theo cậu về nhà trọ, có được không?

Hình như, hơi sai sai á. Bình thường thì người ta hay nói "cậu theo tôi" chứ chẳng thấy đứa con trai trơ trên nào nói "tôi theo cậu" với một đứa con gái cả. Thật là mở mang tầm mắt. Hóa ra cái loại mặt dày vô liêm sỉ trong truyền thuyết là có thật. Suy đi nghĩ lại thì vấn đề không phải nằm ở ý nghĩa, mà là do cách cậu ta dùng từ trong ngữ cảnh không đúng. Nghe có cứ biến thái thế nào ấy.

- Làm gì? - tôi chưa ra quyết định nên đồng ý hay không mà hỏi vắn lại.

Khải Thiên tỏ vẻ nghĩ ngợi một lúc rồi lên tiếng:

- Sau hôm tôi ở nhà trọ cậu về ấy, tôi phát hiện ra bị mất sợi dây chuyền. E rằng làm rớt ở đấy rồi.

Cái lũ khôn nạn nhiều chuyện Bảo Vy, Tổ Thanh, Tuấn Kiệt cười gian tà nhìn tôi với Khải Thiên.

- Hai đứa bay ghê nha. Tiến triển đến mức đấy rồi à?

Bộ đầu óc tụi này không thể nào "chong xáng" được hả trời? Toàn nghĩ tầm bậy tầm bạ. Tôi cóc đầu tui nó mỗi đứa một cái, trừ Tuấn Kiệt ra.

- Vớ vẩn.

Bảo Vy và Tổ Thanh khề "à" một tiếng, rồi ôm đầu nhìn nhau giả bộ thút thít.

- Thanh ơi, cái Linh nó bắt nạt tao này. Hu hu...

- Hu hu... Mà nhìn xem, nó cũng quánh tao đây này.

- Đồ ác ma!

- Đồ khốn nạn!

Khóe môi Tuấn Kiệt giật giật vài cái. Khải Thiên nheo mắt nhìn hai con khủng đang diễn trò lố lỉnh này.

Hai con điên này nữa, ồn ào chết đi được.

Tôi làm bộ nghiêm mặt, quát nhỏ:

- Im! Tụi mày ồn quá!

Tổ Thanh vỗ tay "bốp" một cái:

- Được rồi! Quyết định vậy đi! Trưa nay cả bốn chúng ta, tôi, Tuấn Kiệt, Bảo Vy và Khải Thiên sẽ về nhà trọ cậu ăn cơm.

Tôi nhướn mày:

- Ai mời tụi bay về nhà trọ tôi ăn cơm hả?

Bảo Vy cười ngây thơ đến nỗi người ta muốn táng cái dép vào mặt. Bảo Vy diễn sâu:

- Kia, Tổ Thanh cậu kì quá. Để người ta có không gian riêng tư chứ? Bạn bè ai lại thế?

- Thôi được rồi! - tôi thật là hết cách với bọn tiểu quỷ này mà. Tụi nó vui mừng ra mặt luôn. Không để bọn nó đắc ý lâu, tôi liền nói tiếp - Trưa nay về nhà trọ tôi, tôi cho mấy người ăn rau muống!

Lời tôi vừa dứt, bọn nó liền phản ứng ngay:

- Ô, tôi chợt nhớ ra là trưa nay tôi có việc rồi, chắc không đến được đâu, để bữa khác đi.

- Tôi... có cùng việc với Bảo Vy.

Cái trò con nít gì vậy? Mấy đứa học sinh lớp 8 như tụi bay thì có việc gì. Chưa ăn chơi phá sản đã là may lắm rồi.

Trưa hôm đó, tụi tôi trải chiếu xuống nền nhà, dọn dẹp mâm cơm lên. Tất nhiên là để ăn cơm rồi. Bảo Vy lên tiếng:

- Tìm cũng đã tìm rồi, không thấy thì thôi. Chiều nay đi net đi. Tôi biết gần đây có quán net mới mở. Đi không tụi bay.

Khải Thiên thở hắt ra một tiếng:

- Được thôi! Đi thì đi.

- Tôi cũng đi nữa! - Tuấn Kiệt vừa nhai cơm nhóp nhép vừa nói.

Tổ Thanh nhìn Tuấn Kiệt, khóe môi giật giật.

- Ăn xong rồi hăng nói! Thì ra đây là con người thật của cậu hả, Tuấn Kiệt? Hình tượng menly đâu rồi?

Tuấn Kiệt liếc xéo Tổ Thanh, không nói gì.

Tổ Thanh khề liếc mắt qua Khải Thiên, e dè nói:

- Bọn mình... dừng bữa được chưa?

Khải Thiên nhìn xuống mâm cơm, im lặng giây lát rồi phũ phàng đáp:

- Chưa.

Bảo Vy làm bộ khóc rống:

- Bọn tôi không ăn nổi nữa rồi! Cậu nhìn đi, cơm thì sượng, rau thì... Ôi má ôi, có sâu kia!!! Eo ôi, thịt thì mặn, cá thì cháy, canh thì mặn chát. Tha cho tụi tôi đi!

Không phải chứ? Dù gì cũng là lần đầu xuống bếp nấu ăn. Khó trách sai sót. Hằng ngày, có thể sống sót qua ngày đều là do tôi đây phải chạy đi mua đồ

ăn nhanh về mà ăn. Chứ đòi nào lại lẩn vô bếp. Tốn thời gian.

Khải Thiên bình thân xoay đầu đũa, gấp con sêu lên và... để vào bát Bảo Vy, nói:

- Ăn đi! Bò phí đồ ăn là có tội lắm đấy!

Bảo Vy tròn tròn mắt, liền hất bát com ra. Vâng, một cái bát đã ra đi tìm đường tới bãi rác. Bảo Vy hét toáng lên, xổ một tràng:

- TRẦN KHẢI THIÊN! CẬU ĐIÊN HẢ? GÓM QUÁ! Bộ cậu nghĩ cậu là truyền nhân của Sanji đấy hả? Tớ nói cho cậu biết nhé, băng hải tặc Mũ Rơm có thể vì đồng đội là Sanji mà không bỏ sót MỘT HẠT com nào. Thứ nhất là vì Sanji nấu ăn ngon, thứ hai là vì họ tôn trọng chân lí đầu bếp của cậu ấy. Nhưng đáng này, đây có phải phim One Piece đấy đâu, Tuyệt Linh nấu ăn cũng đâu có ngon mà cậu lại áp bức người khác như thế hả???

Chep chép, hiểu mới lạ ý. Cái củ chuối triết lý gì vậy má?! Bảo Vy nghiện anime với manga quá mức, tàu hỏa nhập ma rồi.

Khải Thiên trầm ngâm vài giây rồi đáp:

- Cậu vừa làm đổ một bát com, làm vỡ một cái chén, lại tốn công mọi người dọn dẹp hộ. Cậu xem, có phải cậu đã làm sai rồi không hả? Thôi thì xin lỗi các cậu ấy vì đã làm phiền mọi người đi!

WTF??? Cái quần quèn gì thế? Tao quý.

Bọn kia nghe xong cũng chả khá khảm gì hơn, xém ngã đập mặt xuống mâm com. Bảo Vy dờ khóc dờ cười không biết nói gì. Khải Thiên, cậu ta khôn nạn đến mức đấy là cùng.

Người im lặng này giờ là Tuấn Kiệt cuối cùng cũng lên tiếng:

- Bảo Vy, cậu nhiễm anime quá rồi. Khải Thiên làm gì biết Sanji hay hải tặc Mũ Rơm Mũ Rạ gì gì đó đâu. Cậu nói ra cũng bằng thừa!

Bảo Vy vốn rất đang ức chế, nghe những lời nói không lọt lỗ tai kia, cơn giận dữ bùng nổ. Núi lửa phun trào rồi bà con ơi!!! Bảo Vy thẳng tay úp nguyên đĩa rau... đã nguội lên mặt Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt giận tím mặt, đưa tay vuốt cho mấy cọng rau rơi xuống. Xong, cậu ta lạnh lùng nhìn Bảo Vy, đôi lông mày hơi nhíu lại. Ngọn lửa đang bùng cháy của Bảo Vy vì ánh mắt ấy mà như bị dội nguyên một gáo nước đá. Chẳng những thế, mặt nó tái lại. Có vẻ hơi sợ. Bảo Vy áp ứng:

- Xin... xin lỗi!

Tuấn Kiệt hừ lạnh một cái. Tổ Thanh ngồi bên cạnh đưa cho cậu ta một cái khăn. Lần này chó gà lại không yên rồi.

- Tội hứa lần sau sẽ úp vào mặt cậu đĩa rau còn nóng hổi mà! - Bảo Vy nói tiếp, còn chung cái bộ mặt thêm đờn ra. Cúi xuống nhìn mảnh vỡ của chiếc đĩa, làm vẻ tiếc nuối - Ôi! Tội cái đĩa quá!

Trên trán Tuấn Kiệt nổi vài vạch đen, trừng mắt với Bảo Vy. Cậu rít từng chữ qua kẽ răng:

- Đoàn Bảo Vy!

Bảo Vy quay phắt lên, tròn mắt lại với Tuấn Kiệt:

- Đừng có gọi thẳng họ và tên tôi ra như thế!

Tuấn Kiệt không để tâm những lời Bảo Vy vừa nói, tay cuộn lại thành nắm đấm, gằn giọng:

- Cậu có ý đúng không?

- Chứ chẳng lẽ vô tình? Thiếu năng à?

Bảo Vy hôm nay có vẻ sống chết mặc bay. Chỉ cần nhìn cái mặt ngang ngạnh kia cũng đủ khiến người ta ngứa mắt mà không kiềm được lòng bay vô tát cái bốp rồi. Lại còn thêm cái ngữ khí khinh bỉ không xem ai ra gì kia nữa. Thật là... Cậu chán com rồi hả, Bảo Vy?

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mảnh Vỡ Kí Ức

Khải Thiên chau mày. Tuy vậy vẫn mở miệng nói với giọng nhẹ nhàng:

- Lát đi net không?!

Ya, bộ cậu bị khủng hả? Tôi ra đây làm gì. Ngồi ngắm máy tính chắc? Xin lỗi, tôi ứ rãnh. Đúng rồi á, tôi đây làm gì biết chơi game.

- Làm gì? - tôi hỏi vặn lại.

Ánh mắt Khải Thiên nhìn tôi một lượt như dò xét:

- Cậu không chơi game à?

Thôi nha. Ta đây còn phải chăm lo học hành, hơi đâu mà chạy đi chơi game. Chỉ tổ sa đọa, làm hại bản thân. Hừ, không thèm chơi.

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời.

- Trời, nhìn cậu vậy mà không chơi game hả? - Tổ Thanh từ đâu nhảy xổ tới trước mặt tôi.

Cái gì mà "nhìn vậy" chứ? "Nhìn vậy" là nhìn như thế nào hả? Bộ nhìn tôi giống một kẻ nghiện game không ra gì chắc. Bộ mắt mấy người lâu ngày chưa rửa à?! Thật là chẳng biết nhìn đời.

"Tinggg... Tinggg..."

Bọn tôi đồng loạt hướng về nơi phát ra âm thanh. Là điện thoại của Tuấn Kiệt. Chắc là tin nhắn đến. Tuấn Kiệt mở điện thoại ra xem, khoe môi bất giác nở nụ cười. Thật khó hiểu a.

- Ai nhắn cho cậu vậy? - Bảo Vy tò mò hỏi.

Tuấn Kiệt nhét điện thoại vô túi, nhú mày với Bảo Vy:

- Hỏi làm gì?

Rõ ràng là cậu ta vẫn còn đang giận vụ vừa nãy mà.

- Ai vậy? - Khải Thiên lãnh đạm hỏi.

- À, là em họ!

Em họ? Không phải chứ? Sao tôi thấy hình như có gì đó không đúng nhì.

Tuy nhiên, Tuấn Kiệt cậu đúng là cái loại trọng bạn khinh sắc.

Tuấn Kiệt xách cặp lên, vui vẻ nói với Khải Thiên:

- Thôi, tớ về đây! Em ấy đang ở nhà tớ.

Khải Thiên mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đội Tuấn Kiệt đi không còn thấy bóng dáng đâu, bọn tôi mới nháo nhào hỏi Khải Thiên về mối quan hệ của Tuấn Kiệt và cô em họ đó.

Trong mỗi con người vốn luôn tồn tại cái bản tính tò mò khó bỏ. Có đôi lúc, chỉ vì cái bản tính này mà nhiều người suýt mất mạng. Tuy nhiên đây cũng không hẳn là một loại tính xấu, nhiều khi cũng rất giúp ích ấy chứ. Giống như một con dao hai lưỡi vậy.

Chuyện của Tuấn Kiệt và em họ kia phải kể từ thời ông bà nội của Tuấn Kiệt. Hai người họ vốn là con một, sau khi lấy nhau thì sinh ra được hai đứa con. Bố của Tuấn Kiệt là con trưởng. Sau khi bố Tuấn Kiệt kết hôn, chỉ có duy nhất một đứa con là Tuấn Kiệt. Em họ của Tuấn Kiệt cũng là đứa con duy nhất của em trai bố Tuấn Kiệt. Từ nhỏ, Tuấn Kiệt luôn yêu thương cô em họ này, cứ như là hai anh em ruột chứ không phải con bác con chú.

Cô em họ ấy từ nhiều năm trước đã được đi du học ở Mỹ, lâu lắm mới được về Việt Nam một lần. Lần này trở về, Tuấn Kiệt vui mừng như vậy là phải.

- Thôi! Đi chơi đi. Chán quá hà! - Tổ Thanh xụ mặt, tỏ rõ vẻ chán nản.

- Cũng được! - Khải Thiên đồng tình - Nhưng đi chơi ở đâu bây giờ?

Bảo Vy nghĩ ngợi vài giây rồi đưa ra ý kiến:

- A, ở thư viện công cộng dạo gần đây mới nhập nhiều sách mới lắm. Hay ghé qua đây xem thử đi?

Tổ Thanh nhếch môi cười:

- Không biết là sách hay là truyện nữa đây?

Bảo Vy cười trừ.

Cuối cùng vẫn là đến thư viện công cộng ấy để xem "sách".

Trên đường đi, chúng tôi chậm chậm rải bước trên vỉa hè lát đầy gạch đá màu xám.

Mỗi đứa một việc. Bảo Vy và Tổ Thanh lướt web ngắm trai. Khải Thiên đeo headphone nghe nhạc. Tôi vu vơ nhìn ra đường.

Bây giờ mới khoảng một, hai giờ chiều thôi. Ánh nắng mặt trời vẫn chói chang như giữa trưa. Hàng cây bên đường thỉnh thoảng lung lay vài chiếc lá. Gió thổi nhẹ nhẹ. Quả là mùa xuân. Cảm giác mọi thứ xung quanh mình thật tươi đẹp, dịu dàng hơn hẳn.

Dưới lòng đường, xe cộ vẫn tấp nập đi lại. Có một chàng trai mặc sơ mi trắng chở một cô gái trên chiếc xe đạp. Chiếc áo dài thướt tha tung bay nhẹ nhàng trong gió. Cô gái ấy khẽ mỉm cười, tay ôm lấy eo chàng trai đó. Cộng thêm với cái thời tiết nhân hòa địa lợi này, hình ảnh ấy thật đẹp.

Cũng thật là lãng mạn đấy chứ.

Lật bàn, hai anh chị nghĩ đang đóng phim Hàn Xèng đấy hả? Có biết ở đây, xung quanh mấy anh chị có bao nhiêu đứa còn là FA không hả? Nếu ánh mắt có thể giết người thì hai anh chị đã chào Diêm Vương từ lâu rồi. Muốn tình cảm đi chỗ khác. Đừng có ném thức ăn cho chó như vậy chứ??

Chợt, một vài hình ảnh xẹt ngang qua tâm trí tôi. Khá là lạ a. Một người con trai chở một đứa con gái khá là nhỏ con trên một chiếc xe máy phóng đi vù vù, người con gái ấy ử đội nón bảo hiểm nữa chứ. Vì phạm pháp luật đấy, mấy chú pikachu đâu rồi. Tôi lại không nhìn rõ mặt hai người họ ra sao nhưng những tiếng nói kì lạ ấy cứ vang vọng mãi trong đầu tôi.

"- Chạy mau lên đi! Sắp muộn học rồi kia!"

"- Biết rồi, biết rồi! Ngồi yên coi nào?"

Đi học? Tức là chưa đủ 18 tuổi. Dám vác xe máy phân khối lớn ra đường à? Cảnh sát đâu rồi!

Tuy vậy, tôi cũng hơi bất ngờ. Tại sao những hình ảnh đó lại lờn vờn trong đầu tôi. Là quá khứ mà tôi đã quên ư? Nếu đúng vậy, có khi đứa con gái đó là tôi. Tức là... bà mầy đã từng phạm pháp sao? Không đùa chứ? Chắc không đâu. Bà ngoan như thế này cơ mà. Đứa con gái đấy chắc chắn là ử phải bà! Thế nhé? Bà không phạm pháp a.

- Tuyệt Linh! Đi đâu đấy? Tối nơi rồi. Vào thôi! - Bảo Vy đột ngột gọi tôi.

Tôi giật mình, thoát khỏi những dòng suy nghĩ đầy máu cún.

- À! Ừ...

Vào đến trong thư viện, chúng tôi chia nhau ra, mỗi đứa một nẻo. Tôi cũng chẳng biết đi đâu nữa. Cứ lang thang mãi thôi. Cứ vậy mà hết cả một buổi. Chẳng làm được tích sự gì cả. Chán quá đi.

Trong bốn bọn tôi, tôi chỉ về chung một đoạn đường duy nhất với Khải Thiên.

Đến ngã rẽ, tôi và Khải Thiên mỗi người một hướng, ai về nhà nấy. Đi được một đoạn, tôi ngoảnh đầu lại xem cậu ấy đi đến đâu rồi. Tôi cũng chả hiểu cái hành động ngu ngốc vớ vẩn này là gì nữa? Dưới ánh nắng mặt trời lúc chiều tà dịu nhẹ, bóng Khải Thiên in dài trên đường, chiếc bóng cô đơn lẻ loi một mình. Bóng dáng ấy, tôi có cảm giác rất thân quen. Hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi thì phải.

Tối. Thời tiết tháng ba nóng ử chịu nổi. Mới cái hôm tôi được đi concert cách đây vài ngày thôi, lạnh đến mức tuyết rơi. Vậy mà hôm nay lại... Đúng là thời tiết.

Cắm điện thoại và máy tính ra ngoài, ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện cửa phòng trọ, sau chiếc ghế là một cái bồn cây vớ vẩn gì gì ấy, nói chung là tôi không biết tên.

Cây view thôi!

Tôi đang phiêu theo giai điệu nhạc quen thuộc của SPB thì bị thứ gì đó lấp lánh trong bồn cây thu hút sự chú ý.

Bỏ tai nghe ra, tôi tò mò tiến lại gần xem. Dưới ánh trăng, vật đó hiện lên mờ mờ ảo ảo, đôi lúc lại lấp lánh tỏa sáng. Tôi đưa tay cầm vật đó lên. Ồ, thì ra là một sợi dây chuyền bạc.

"- Sau hôm ở nhà trọ cậu về, tôi bị mất sợi dây chuyền. E rằng đã làm rớt ở đây rồi!"

Chẳng nhẽ... Haizzz... Khải Thiên cậu ta ăn ở thế nào mà lại sợ ý làm rớt ở đây cơ chứ? Bảo sao hồi trưa lục tung cả cái căn phòng trọ cũng không tìm thấy.

Tôi đưa sợi dây chuyền lên cao, soi dưới ánh trăng vàng. Chiếc giây chuyền lấp lánh ánh bạc.

"- Tao nói... NÀY HỘT MÍT! TỐ THÍCH CẬU!!!"

Tôi giật mình, bàn tay vô tình hồ hững làm rớt sợi dây. Ài? Là ai đang nói? Tôi đảo diết nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng hình ai cả.

Cái gì thế này? Đầu tôi đột nhiên đau dữ dội. Lại nữa à? Giống như lần trước. Giống như cái lần ở concert nữa sao? Con đầu ngày càng tăng lên, không có dấu hiệu thuyên giảm.

Mất tôi... mờ quá. Khung cảnh trước mắt hiện lên không rõ nét một chút nào cả. A, tại sao lại xuất hiện hai Mặt Trăng nhỉ? Tôi khẽ lắc lắc đầu nguầy nguậy cho tỉnh táo lại nhưng... A, giờ lại có đến ba cái Mặt Trăng rồi kia!

Một lúc lâu sau, con đầu dần dần giảm nhẹ. Tôi nhanh chóng lượm sợi dây chuyền lên rồi nhét vô túi. Hai mắt tôi bắt đầu nặng trĩu. Oa, buồn ngủ quá. Tôi ngáp dài một cái rồi thu dọn vài món đồ. Khóa kĩ cửa phòng trọ lại rồi tôi mới yên tâm leo lên giường đi ngủ.

Đạo gần đây, tôi thường mơ thấy những điều khá kì lạ. Có khi, một hình ảnh nào đó sẽ xuất hiện trong giấc mơ lặp đi lặp lại nhiều lần. Cũng có khi chỉ xuất hiện duy nhất một lần. Chẳng hạn như tối nay đây, một giấc mơ kì lạ mới khác lại xuất hiện.

Dưới ánh nắng ban mai, có một cô gái mặc đồng phục học sinh váy đen, áo trắng, thắt khăn quàng, đang chạy hí hục. Rồi bỗng từ đâu đó, một chiếc moto do một người mặc quần đen, áo trắng, cũng thắt khăn quàng lái xuất hiện chặn ngang đường, ngay trước mặt cô gái đó. Chắc chắn là con trai rồi. Cô gái ấy nói gì gì đó với chàng trai, tay cứ chỉ thẳng vô mặt chàng trai. Một lát sau, người con trai cời nón bảo hiểm ra.

Giống như hồi trưa vậy, là hai người mà tôi không thể thấy rõ mặt, giống như kịch câm, chỉ có hình ảnh không có âm thanh. Tuy vậy, giữa giấc mơ này và những hình ảnh hồi trưa đột ngột trong đầu tôi hoàn toàn có liên kết. Chiếc xe máy, hai con người không rõ mặt nhưng y phục và vóc dáng chính là điểm chung duy nhất và lớn nhất.

Nếu ghép chúng lại với nhau, có lẽ những chi tiết xảy ra trong giấc mơ là trước những hình ảnh hồi trưa. Tức là, rất có thể, cô gái đang chạy hí hục để đi học, nửa đường gặp chàng trai đó. Họ trao đổi nói gì đó rồi sau đó chàng trai chở cô gái đi học. Trên đường đi, cô gái không người dục chàng trai đó lái xe nhanh hơn: "Chạy mau lên đi! Sắp muộn học rồi kia!", chàng trai đó có vẻ hơi khó chịu và nói: "Biết rồi, biết rồi! Ngồi yên coi nào?"

Ngày hôm sau.

Hôm nay cũng giống như mọi hôm thôi, người ta học xong tiết một rồi tôi mới lết cái xác này vô lớp. E hèm, chỉ là ngủ quên một chút thôi mà.

- Cậu nên biết, fans chính là bộ mặt của idol.

Không khí trong lớp có vẻ căng thẳng. Kẻ vừa phát ngôn chính là một đứa con gái lạ hoắc lạ hoơ. Bảo Vy đứng đối diện với nhò đó, bàn tay cuộn tròn lại thành hình nắm đấm.

Kì thực, nhò kia nói cũng không sai. Nếu như fan của một idol nào đó liên tục đi gây chuyện với fandom khác, cư xử thô lỗ, trè trấu, chắc chắn idol của fan trầu đó sẽ bị một vài thành viên trong fandom kia ghét lây. Ngược lại, nếu fan đó hành xử một cách văn minh, người ta nhìn vào khen lấy khen để, chắc chắn idol của fan đó sẽ được tiếng thơm lây.

Nhưng ở đây có chuyện gì vậy? Mấy bạn trong lớp nhìn nhò lạ hoắc kia bằng ánh mắt tức lửa xen lẫn căm ghét thế kia cơ mà.

Nhò lạ hoắc kia khẽ nhếch môi. Bảo Vy cắn phần, xô mạnh nhò đó một cái, mặt nặng mày nhẹ buông lời có ngữ khí khó chịu:

- Đối với loại người như mày thì đêch cần lịch sự!

Nhò kia tuy bị ngã xuống nhưng cái điệu bộ khinh khinh đáng ghét kia vẫn hiện lên:

- Thì ra đây là cách Snow đối xử với bạn cùng lớp sao? Fans như thế này xem ra SPB cũng chẳng tốt lành gì. Toàn một đám..

Nhò ta chưa kịp nói hết câu thì đã phải hứng chịu một cái tát như trời giáng từ Tổ Thanh. Tổ Thanh trừng mắt, cúi người xuống, đưa tay bóp mạnh mấy cằm nhò đó, gằn giọng:

- Mày... tính si nhục ai đấy hả?

Ya, đừng có đánh người giữa thanh thiên bạch nhật như thế chứ? Có gì từ từ nói. Nóng tính thế? Chẳng dễ thương chút nào cả. Hừm!

Nhỏ đó hất tay Tố Thanh ra, nhếch môi cười nửa miệng, tiếp lời:

- Tao chẳng nói gì sai cả. SPB toàn mấy thằng bê đê, hát như chó sủa, nhảy như mấy đứa tập thể dục...

Lẽ nào, con nhỏ này anti SPB. Thôi xong, nó vô nhầm lớp rồi. Biết cái lớp này toàn Snow không hà cô? Giữa một đám Snow mà dám mạnh miệng mắng nhiếc SPB. Cô chán ôxi rồi đúng không? Trời ạ, phải biết xem xét tình hình trước khi nhận lớp chứ.

Khải Thiên ghé sát mặt nhỏ đó, buông lời đe dọa, nghe nhẹ tựa lông hồng nhưng thần thái thì chả chê vào đâu được:

- Ăn nói cho cẩn thận đấy!

Mặt nhỏ đó thoáng ứng hồng. Đậu xanh rau má, Khải Thiên cậu đừng có đem khuôn mặt đó ra sát gái có được không hả? Hờ một tí là thả thính gái.

Tôi đẩy Khải Thiên sang một bên, xòe tay ra trước mặt nhỏ đó:

- Cậu là học sinh mới có đúng không?

Nhỏ đó hơi bất ngờ, nhú mồm nghi ngờ, không đáp.

- Cậu là antifan SPB? Đúng chứ? - tôi hỏi tiếp.

- Thì sao? - Nhỏ đó khó hiểu nhìn tôi.

- Chúng tôi cũng là fan giống như các fan bình thường khác thôi. Nếu ai đó xúc phạm idol nhà chúng tôi, chúng tôi sẽ không để yên cho họ. Cậu hiểu cái cảm giác đấy chứ? Giờ thì đứng dậy đi. Sàn bẩn lắm đấy.

Nhỏ đó hất tay tôi sang một bên, gằn giọng:

- Giả tạo! Cút!

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Rắc Rối Đến Từ Antifan

Các cậu đang làm cái gì vậy? - Tuấn Kiệt đứng ở cửa lớp, nói vọng vô, mặt đờ đờ sát khí, tay siết chặt thành nắm đấm.

Bây giờ, mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía Tuấn Kiệt. Chà chà, fan boy của SPB đây rồi.

Khóe môi Bảo Vy bắt gặp nở nụ cười. Nhưng nụ cười ấy liền vụt tắt khi thấy Tuấn Kiệt tiến đến đỡ nhỏ anti kia lên và hỏi han:

- Tú My, không sao chứ? Khuỷu tay em bị trầy rồi kìa!

Cả lớp há hốc mồm kinh ngạc. Tuấn Kiệt quen biết với con nhỏ anti kia sao? Tình hình này thì 100% đúng là vậy rồi. Xem ra mối quan hệ không tầm thường chút nào cả. Coi kìa, một Tuấn Kiệt ngày thường nóng tính, chấp nhứt cả với con gái, vậy mà bây giờ lại ôn nhu dịu dàng. Không phải chuyện lạ sao? Dù là một tên ngốc cũng nhìn ra sự bất thường.

Nhỏ anti - Tú My nhăn mặt, khề cần nhẹ môi:

- Em không sao đâu.

Bảo Vy nhìn chăm chăm vào cái tay Tuấn Kiệt đang đặt lên bả vai của Tú My. Nó nhú chặt mảy tỏ vẻ khó chịu, lạnh giọng lên tiếng:

- Tuấn Kiệt! Cậu quen biết với nhỏ anti này sao?

Ồ ngu! Mọi chuyện rõ như ban ngày rồi còn hỏi nữa. Tuấn Kiệt quen biết với nhỏ anti đó mới biết nó tên Tú My chứ. Rõ là ngu ngốc.

Tuấn Kiệt căm phẫn nhìn Bảo Vy, gằn giọng:

- Sao các cậu lại làm vậy?

- Nó là antifan! - Bảo Vy đáp - Nó dám sỉ nhục SPB!

- Thì sao chứ? Chỉ vì như vậy mà các người tụ tập ăn hiếp em ấy à? - rồi đưa mắt quét lớp một lượt, nói tiếp - Tú My là em họ tôi! Tôi cấm các cậu đụng vào em ấy!

Chỉ vì như vậy? Chỉ vì cái tổ sư nhà cậu ấy Tuấn Kiệt. Đối với fans, hành vi như vậy là không thể chấp nhận được.

Cái cô em họ của Tuấn Kiệt mà Khải Thiên hôm bữa nhắc tới đây sao? Cái cô em họ mà Tuấn Kiệt xem như em gái ruột đây sao? Tao nhỏ.

Bảo Vy khoanh tay trước ngực, nhếch mép cười nửa miệng, khinh khỉnh nói:

- Nực cười! Cậu nghĩ cậu là ai vậy hả?

- Cậu cứ thử đụng vào em ấy xem! - Tuấn Kiệt trừng mắt.

Khải Thiên nãy giờ vẫn dựa lưng vô bàn giáo viên, tay chống cằm hờ hững, lạnh nhạt lên tiếng:

- Mấy người cãi nhau đủ chưa?

Bảo Vy và Tuấn Kiệt im bặt, không dám hó hé nửa lời.

Khải Thiên tiến lại gần Tú My, đưa tay siết chặt lấy cằm Tú My làm Tú My nhủu mày đau đớn. Khóe môi Khải Thiên hơi nhếch lên. Tuấn Kiệt trừng mắt với Khải Thiên:

- Bỏ tay cậu ra!

- Cậu có quyền bảo vệ cô ta vì cô ta là em họ cậu. Nhưng cô ta dám đụng vào SPB một lần nữa thì... - nói đến đây, Khải Thiên siết chặt cằm Tú My mạnh hơn làm Tú My khẽ "a" lên một tiếng.

Tuấn Kiệt có vẻ mất bình tĩnh, lấy tay gạt tay Khải Thiên ra, quát:

- Tổ và Tú My là anh em họ nên tổ phải bảo vệ em ấy. Còn cậu và SPB...

Nói đến đây, Tuấn Kiệt sựng người lại, im lặng không nói hết câu.

- Xem ra cậu còn nhớ! - dứt lời, Khải Thiên xoay người bỏ đi.

Ngay sau đó, Bảo Vy cũng liền rời khỏi lớp. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sát khí của cậu ấy. Thật nguy hiểm a.

Mọi chuyện ngày càng rắc rối rồi đây!

Tình hình lớp vốn đang rất căng thẳng, nay lại im lặng như tờ, đáng sợ thật.

Tổ Thanh nghiêng chặt hàm răng, ánh mắt tóe lửa nhìn Tuấn Kiệt, gân xanh không ngừng nổi lên. Tổ Thanh phải nói là càng nhìn càng ức, dường như mọi sự tức giận lên đến đỉnh điểm, Tổ Thanh chẳng thể nào chịu nổi cái cảnh chướng tai gai mắt này, cuối cùng vẫn là giậm chân xoay người bỏ đi.

Hừ! Mấy cái người này quá nóng vội rồi. Phim chưa hết thì đừng nên ra khỏi rạp như thế chứ.

Tuấn Kiệt liếc ánh mắt qua tôi, hoàn toàn không có thiện cảm a.

- Còn cậu nữa, Tuyết Linh!

Tôi đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước mắt ra đằng sau, khẽ nhếch môi cười đầy ẩn ý, giọng đầy chế giễu:

- Cuối cùng thì tôi cũng được lên sân rồi sao?

Tuấn Kiệt nhủu chặt mày tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của tôi. Tôi trưng cái bộ mặt đầy thách thức ra, hỏi:

- Tuyết Linh tôi làm sao hả?

- Tôi chỉ muốn cảnh cáo cậu thôi! - Tuấn Kiệt "hạnh nùng" đáp - Tránh xa Tú My ra!

Tôi bật cười ha ha thành tiếng. Cái gì vậy trời? Bộ cậu nghĩ tôi giống mấy con nữ phụ đánh đá xấu số ngu ngốc chỉ vì vài câu nói mà đã co rúm sợ sệt trong mấy cái tác phẩm ngôn tình ưt ất đấy hả? Xem ra cậu nhìn nhầm con người tôi rồi. Bà không phải dạng vừa đâu! Tôi nhún vai:

- Ý cậu là muốn tôi cô lập em họ cậu chứ gì? Được thôi, nhưng không biết mấy bạn khác có "chăm sóc" nó kĩ không nữa?

Tôi nhấn mạnh từ "chăm sóc".

- Dương Tuyết Linh!

- Im đi! Đừng có gọi thẳng tên tôi ra như thế! - tôi hơi cáu nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh - Tuấn Kiệt! Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu. Cậu nên cẩn thận đùm bọc cho em gái cậu thật tốt vào.

- Cậu tính làm gì tôi hả? - Tú My mạnh miệng.

- Im đi! Tôi đang nói chuyện với Tuấn Kiệt chứ không phải cậu, đừng có chõ mõm vào. - tôi liếc qua Tú My, quát - Với lại, tôi làm gì cũng phải nói với cậu chắc?

Càng nhìn con nhỏ này tôi càng không ưa nổi. Chả lẽ bà lại tặng cái dép vô mặt mày cho bồ ghét giờ.

Mấy tiết sau đó, không khí trong lớp tôi càng lúc càng căng, mặt đứa nào đứa nấy đều hầm hầm như nồi cháo thịt bằm. Quả thực ngồi trong lớp mà thấy áp lực kinh khủng a.

Nhưng liệu... làm như vậy có đúng không? Tất nhiên là không rồi. Cả ai bên đều không đúng. Ban đầu, đáng lẽ chúng tôi nên bỏ cô ta đi. Chúng tôi cũng không nên cậy đông hiếp yếu như vậy. Hành động như vậy thật chẳng đáng yêu chút nào! Nhưng không có lựa làm sao có khói? Ai bảo cô ta dám sỉ nhục SPB cơ chứ. Khoan khoan, phản ứng hóa học giữa amoniac và axit clohidric tạo ra khói mà không cần lửa.

Chuông reo vào lớp tiết cuối vang lên, cô Mỹ Hà cười tươi bước vô. Lớp tôi ngơ ngác đứng dậy chào. Cô vừa an tọa, lớp trưởng đã lên tiếng:

- Cô ơi! Thầy chủ nhiệm lớp chúng em đâu rồi ạ?

- À, thầy chủ nhiệm lớp các em có việc bận, bảo cô trông lớp dùm! Được rồi, các em bắt đầu sinh hoạt đi!

Nói chung cái kiểu lớp trưởng, các tổ trưởng nhận xét tình hình lớp trong tuần qua chẳng có gì đặc biệt cả. Chẳng qua là làm qua loa cho có lệ thôi.

Cô đưa mắt nhìn lớp một lượt, cười tí mắt hỏi:

- Cô nghe nói hôm nay lớp mình có xích mích đúng không?

Từ nãy giờ cô Mỹ Hà cứ cười suốt, chắc là vừa tậu được album của oppa nào rồi. Thật là hết nói nổi. Sắp lấy chồng rồi mà vẫn còn mê tí mấy oppa. Cô không sợ chồng sắp cưới của cô ghen sao?

- Dạ... - tụi nó trả lời bằng cái giọng nhào nhẹt.

Cũng phải thôi, tiết 5 rồi đấy! Đói bụng gần chết đi được.

Cô Mỹ Hà trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp:

- Cô cũng chỉ biết sơ sơ thôi. Nghe nói lớp ta bắt nạt bạn học mới Tú My phải không? Lí do các em làm vậy là gì nào?

Cô Mỹ Hà một tay xoay bút, một tay chống cằm. Dáng vẻ ung dung chờ đợi câu trả lời. Nhưng đáp lại cô chỉ là khoảng không im lặng như tờ. Cô khẽ liếc mắt về phía lớp trưởng, bình thân gọi nhẹ:

- Lớp trưởng!

Lớp trưởng đứng lên, đưa mắt nhìn lớp một lượt, do dự một lúc rồi nói:

- Thưa cô, là do bạn Tú My sỉ nhục idol của các bạn ấy ạ!

- Phải không Tú My? - cô nhìn Tú My, Tú My gật đầu thay cho câu trả lời. Cô khẽ thở dài - Các em thật là... Có mỗi thế thôi mà cũng... Mà idol nào thế?

- Dạ, là SPB ạ!

Cô khựng người lại. Đôi tay vô thức bẻ gãy đôi chiếc bút. Cô Mỹ Hà chau mày, nghiêng răng hỏi lại:

- Em nói... Ai cơ?

- Dạ, là SPB ạ! - lớp trưởng đáp.

- Em ấy nói những gì?

- Thưa cô, cậu ấy nói, SPB toàn mấy thằng bê đê, hát như chó sủa, nhảy như mấy đứa mẫu giáo tập thể dục,...

Mặt cô tối sầm lại.

- Thăng? Bê dê? Chó sủa? Tập thể dục?

Cô Mỹ Hà "lặng lẽ" trao cho Tú My một ánh mắt đầy "thiện cảm" làm Tú My thoáng giật mình. Cô siết chặt lòng bàn tay như đang cố kìm nén điều gì đó. Hừm? Gì đây? Hành động của cô Mỹ Hà là có ý gì chứ? Không thể nào! Chẳng lẽ... mấy oppa mà cô thần tượng là... SPB?! Gì chứ? Cũng có thể lắm a.

Đường về nhà chỉ có tôi và Khải Thiên là cùng một đoạn, vậy mà hôm nay cậu ta lại bỏ tôi về trước. Chiếc dây chuyền kia vẫn chưa có cơ hội trả lại.

Con đường dài phía trước, không rộng ra cũng chẳng chật thêm nhưng trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện một cảm giác lạ. Buồn man mác.

Tôi mơ màng nhìn xung quanh, chợt thấy ở bên kia đường, là tòa nhà thư viện công cộng hôm qua bọn tôi tới.

Dù sao cũng chẳng có gì làm, mấy bữa nay có vẻ tôi ít đọc ngôn tình. Nhân đây ghé vô xem thử dạo này có truyện gì hay không.

Lảng vảng cạnh giá sách truyện, tôi ngược mắt tìm. Chính là nó, cuốn tiểu thuyết "Nước Mắt Của Quý" của tác giả WT - một trong những tác giả đang nổi tiếng trong thời gian gần đây. Đưa tay lật lật vài trang truyện, tôi vô tình thấy một bức ảnh được kẹp ở chính giữa cuốn truyện. Cầm bức ảnh lên, tôi khá là bất ngờ, bức ảnh này bị cháy xém một góc nhỏ, chàng trai trong bức ảnh chẳng phải là SPB W - Trần Khải Minh sao? Nhưng người đứng cạnh W mới là thứ khiến tôi sững sốt, cô gái ấy quả thực cực kì rất giống tôi. Uể, mặt sau có chữ này.

Chữ được ghi bằng bút mực, nhìn mực chữ cũng có thể biết mấy chữ này được ghi khá lâu rồi. Nội dung thì rất ngắn gọn, chỉ có hai từ duy nhất.

"Giả tạo".

Nhưng, cái gì thế này? Nét chữ này đúng là của anh W rồi. Một Snow chân chính như tôi thì làm sao có thể nhìn lầm được cơ chứ? Góc trái của bức ảnh có ghi địa điểm chụp bức ảnh. Là Khánh Hòa!

Theo như suy luận bị ám ảnh ngôn tình có tính chất cầu huyết của tôi thì, cô gái này rất có thể là bạn gái cũ của anh W, sau đó phản bội anh đi theo thằng khác. Anh hận đời, ý nhảm, hận cô, định đốt bỏ những kỉ niệm giữa anh và cô. Nhưng khi bức ảnh bắt đầu cháy, anh lại không nỡ. Vậy là quyết định dập lửa. Ghi hai chữ "Giả tạo" sau bức ảnh như đang tố cáo cô. Rồi sau đó vài chuyện vân vân mây mưa xảy ra, anh kẹp bức ảnh vào trong cuốn tiểu thuyết, chôn vùi thứ tình yêu giả dối này. Sau đó tôi tìm thấy bức ảnh. Hết~ Ha ha, cầu huyết.

Nhưng lỡ chẳng may bức ảnh này rơi vào tay antifan SPB như Tú My thì có mà ăn shit! Thôi cảm đại về rồi nghiên cứu cái đã.

Tôi vừa xoay người bước được một bước thì con đau đầu lại ập tới. Lại là nó, con đau đầu giống như những lần trước. Mẹ kiếp! Đau muốn chảy cả nước mắt luôn. Trong đầu tôi vang lên những tiếng cười đầy man rợ. Cái quần quên gì nữa vậy trời??? Mất tôi... mờ quá. Cơ thể tôi sao lại nhẹ bẫng thế này?

- Tuyết Linh! Dương Tuyết Linh!

Tôi mơ màng tỉnh dậy, đầu tôi vẫn còn nhức nhức. Mắt tôi nặng trĩu nhưng tôi vẫn cố hé hé mở ra. Khung cảnh trước mắt tôi từ mờ ảo dần hiện lên rõ nét. Khuôn mặt đẹp trai của cậu đề gần mặt tôi như vậy, tính tha thính bà hả? Tôi cười gượng không lên tiếng. Khải Thiên mừng rỡ nói:

- Tuyết Linh! Không sao chứ? Sao lại ngất ở đây thế hả?

Trong vòng tay Khải Thiên, lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác lạ thường. Tôi cảm thấy ở bên cạnh cậu ấy, tôi thật an toàn. Trên người Khải Thiên tỏa ra một mùi hương thơm đầy mê hoặc. Chờ chút, mùi hương này, dường như rất đỗi quen thuộc. Đầu tôi lại bắt đầu nhức lên một chút rồi. Khốn nạn. Tại sao chứ?

- Tôi... không sao? - tôi mệt mỏi đáp.

Khải Thiên cười, thật dịu dàng làm sao. Cậu ôm tôi thật chặt vào trong lòng, khẽ thủ thỉ bên tai tôi:

- Đồ ngốc này! Tôi lo cho cậu lắm đấy!

Mẹ nó! Thăng cha này hôm nay uống nhầm thuốc à? Cậu mà lo cho tôi á? Ta nhỏ. Giữa thanh thiên bạch nhật này đừng có mà ôm với chả ấp. Đù, lại tha thính hử? Sorry, bà không thèm đón.

Tôi đưa tay xô cậu ra. Nét mặt cậu thoáng bất ngờ rồi cũng nhanh chóng ứng hồng.

- Xin lỗi!

- Không sao! - tôi xua tay.

Tôi và Khải Thiên không ai nói gì, không gian chìm trong sự yên lặng. Tôi thì nói làm gì, cơ bản là không có gì để nói. Còn Khải Thiên? Nét mặt thoáng

ưng hồng kia là ý gì chứ? Đừng nói là ngại nên không lên tiếng à nha. Cầu huyết! Cái tình tiết này cực kì cái huyết.

- Cái gì vậy? - Khải Thiên nhìn vào tấm ảnh trong tay tôi, tò mò hỏi.

Tôi giật mình, vội vàng giấu nó ra sau lưng. Bức ảnh này tuyệt đối không được để bị lộ, nếu không anh W dính scandal mất. Với tư cách là một Snow chân chính, tôi sẽ không để điều đó xảy ra đâu.

- À, không có gì đâu! Cậu đừng quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Anh Trai Tuấn Kiệt Là...

Khải Thiên dựa lưng vào giá sách, chân phải duỗi, chân trái co lại, tay trái đặt lên đầu gối, mặt không biểu cảm.

Qua cửa sổ, vài tia nắng len lỏi chiếu vào. Khải Thiên lại ngồi ngược sáng làm cho góc nghiêng thần thánh kia tăng thêm vài phần khí chất.

Là do cái bóng anh W trong lòng tôi quá lớn hay sao mà khi nhìn thấy Khải Thiên, tôi lại cảm thấy Khải Thiên có vài phần giống anh ấy.

Nhưng anh W đẹp trai theo kiểu ấm áp, gần gũi. Còn Khải Thiên? Đẹp trai theo kiểu... Cũng không biết nên nói là kiểu gì nữa. Có đôi lúc vui vẻ hòa đồng, đôi lúc lại như tổng tài bá đạo, lạnh lùng khó gần.

Nhưng cũng không thể phủ nhận tính tự kỉ của cậu ta. Ảo tưởng sức mạnh quá đà.

Nhớ hôm tôi mới chuyển trường đến đây không. Xui xẻo ngồi cùng bàn với cậu ta thôi mà cậu ta đã một mực khẳng định tôi thích cậu ta, rồi đưa vô vàn lí luận, dẫn chứng, luận điểm, luận cứ dõ dạc vô kháng định như đúng rồi.

Không phải ảo tưởng sức mạnh thì là gì chứ?

Thôi, người ta đẹp trai người ta có quyền!

- Đạo này cậu lạ thật đấy!

Tôi thoáng giật mình, im lặng.

Khải Thiên hơi nhíu mày, ánh mắt trở lên lạnh lùng sắc bén.

- À... Thì... - tôi ấp úng.

Phải nên nói thế nào cho hay đây nhỉ?

- Thì sao? - Khải Thiên nhướn mày.

- Kí ức của tôi... hình như sắp hồi phục rồi!

Khải Thiên hơi ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Sao? Cậu... Chuyện gì đã xảy ra?

- Năm tháng trước. Trong một lần bị tai nạn, toàn bộ kí ức của tôi hoàn toàn bị mất hết. Vốn nghĩ sẽ không bao giờ hồi phục. Nhưng... gần đây, tôi thường xuyên bị đau đầu, mỗi lần như vậy thường sẽ có một vài hình ảnh đột ngột xuất hiện trong đầu tôi kèm theo những lời nói kì lạ.

Khải Thiên nheo mắt lại.

- Gần đây là khi nào?

Tôi mơ hồ suy nghĩ. Đầu óc mù mịt ngược thời gian quay trở lại cách đây vài ngày. Đúng rồi, mọi thứ bắt đầu vào cái hôm trời có tuyết ấy, vào cái khoảnh khắc anh W choàng cho tôi chiếc áo khoác.

- Từ sau hôm đi tham gia concert của SPB hôm trước ấy! - tôi đáp.

Khải Thiên đơ người ra vài giây rồi liền đứng dậy, nói:

- Thôi, muộn rồi! Cậu về sớm đi! Tôi về trước đây.

Cứ thế, tôi chưa kịp nói gì, cậu ấy đã lướt qua tôi. Hành động như vậy là sao đây? Có gian tình, à nhầm, ả tình.

Tôi bật người dậy, cầm ba lô lên đuối theo Khải Thiên, không ngừng gọi với theo:

- Chờ đã! Khải Thiên! Khải Thiên...

Khải Thiên dừng chân. Tôi cười cong môi, nói tiếp:

- Về chung đi!

Khải Thiên nhếch môi cười. Quào, quào là cực phẩm mỹ nam đấy nha.

Tôi móc túi lấy ra sợi dây chuyền, nhét vô tay Khải Thiên:

- Của cậu này!

- Cậu tìm thấy nó à? - Khải Thiên bắt ngờ.

Tôi mỉm cười gật đầu. Đồ ngốc! Không phải tôi tìm thấy thì chẳng nhẽ là ma tìm thấy. Đừng hỏi thừa thãi thế chứ.

Tôi lấy chiếc áo ra khỏi móc. Đây là chiếc áo của anh W. Tôi vẫn nhớ như in cái khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc anh W khoác chiếc áo này lên người tôi hôm concert. Cái cảm giác lúc ấy chỉ có ngọt ngào và ấm áp.

Chờ chút, mùi hương của chiếc áo này... Hình như đã từng ngửi thấy ở đâu đó! Mùi hương? Đúng rồi! Hồi trưa nay lúc ở thư viện công cộng, lúc ở trong vòng tay Khải Thiên, cái mùi hương trên cơ thể Khải Thiên... Chính là nó! Chính là mùi hương tỏa ra từ tỏa ra từ chiếc áo của anh W. Thảo nào lúc đó tôi lại thấy quen thuộc đến vậy. Nhưng, nếu ngửi kỹ, mùi hương trên chiếc áo khoác hơi khác mùi hương của Khải Thiên. Nó nhẹ nhàng và dễ chịu hơn. Còn của Khải Thiên... nó quyến rũ nồng nàn.

Sáng hôm sau.

Cuối tuần rồi, hôm nay chúng tôi sẽ tụ tập ở nhà Khải Thiên để làm bài thu hoạch.

Thời tiết hôm nay khá là âm u.

Đừng nói gì ngoài trời, ngay cả trong phòng cũng âm u đâu có kém.

Vì sao? Tú My là học sinh mới, bị cả lớp bài xích, tất nhiên sẽ chẳng có ai cho Tú My vô nhóm, như vậy Tú My sẽ không có điểm ở bài thu hoạch. Tuấn Kiệt yêu thương Tú My như vậy thì làm sao để chuyện đó có thể xảy ra cơ chứ.

Rồi... Rồi sao? Rồi đó! Tú My được Tuấn Kiệt cho vô nhóm, Khải Thiên lại không phản đối, tôi thì thế nào cũng được, không quan tâm nhưng Bảo Vy và Tổ Thanh đương nhiên là bất mãn rồi.

Vừa mới đây thôi, chúng nó (cụ thể gồm Tú My, Bảo Vy và Tổ Thanh) còn câu qua câu lại, suýt chút đánh nhau tại trận rồi. May mà Tuấn Kiệt và Khải Thiên đứng ra ngăn cản.

- Thôi, thôi! - tôi lên tiếng - Lấy đồ ra làm bài đi!

Chúng nó cũng thôi lườm nguyệt nhau, lấy tài liệu ra đặt lên bàn nghiên cứu. Thế có phải ngoan không.

Chợt Khải Thiên cầm một xấp tài liệu đứng lên. Bọn tôi ngơ ngác nhìn nhưng cũng không nói gì, cho đến khi Khải Thiên ra đến cửa, tôi mới xoay bút thắc mắc hỏi:

- Khải Thiên, cậu đi đâu đấy?

Khải Thiên dừng bước, ngoái đầu lại, trả lời:

- Tôi cầm nhầm tài liệu của anh tôi. Giờ đem qua trả.

Mẹ nó, đi cái gì mà đi. Giờ cậu mà đi, tụi kia lại câu qua câu lại rồi nhờ đánh nhau thì sao?

Tuấn Kiệt chắc chắn sẽ về phe Tú My rồi. Tôi thì làm sao can được lũ giặc đó. Có biết tụi nó yên bình chỉ vì cậu không hả?

Thế quái nào mà tụi nó chỉ nghe lời mỗi mình cậu, cứ như cậu là đại ca của tụi nó không bằng ấy.

- Không được! - tôi trừng mắt - Cậu ở lại đây! Tôi đi cho.

Khải Thiên thờ dài, trong giọng nói mang ba phần ý cười:

- Gì mà gắt thế?

Tôi bật người dậy, tiến đến giật lấy tập tài liệu, gần giọng:

- Liệu mà trông coi cái tụi kia đi! Đừng để xảy ra án mạng đấy!

Khải Thiên thoáng nhìn tụi kia, khóe môi giật một cái, nửa cười nửa không, nói:

- Biết rồi!

Tôi nhấc chân lên định bước đi thì chợt nhớ ra, liền hỏi Khải Thiên:

- Anh cậu ở đâu?

- Phòng bên cạnh.

Tôi không thèm nói gì thêm, liền bước đi.

Khải Thiên đẹp trai như vậy, chắc chắn anh cậu ta cũng đẹp trai không kém. Hờ hờ.

Nhà Khải Thiên khá là to, trong nhà còn có vài người giúp việc, không thấy ba mẹ cậu ta đâu, chắc là đi làm cả rồi.

Tôi đứng trước cửa phòng, gõ cửa vài cái. Vài giây sau, có tiếng nói vọng ra từ trong phòng - Vào đi!

Tôi đẩy cửa bước vô, cười híp mắt, hơi cúi đầu coi như chào hỏi. Không thấy người anh của Khải Thiên lên tiếng, tôi ngược mặt lên.

What the f... flower??? SPB? Cái gì thế này? Tôi hoa mắt chẳng?

Tôi lắc lắc đầu. Không đúng! Tại sao SPB lại ở đây? Không chỉ có mỗi SPB, bên cạnh họ còn có vài người khác.

Họ ngồi xung quanh một cái bàn, trên bàn còn có vô số sách vở. Đang học nhóm? Nhưng cái vẻ mặt ngơ ngác ngác nhiên kia là sao chứ? Mọi thứ giống như bị ấn nút tạm dừng vậy.

Chờ chút, nghĩ đã nào, SPB gồm: Hải Nam - Nguyễn Hải Nam, L-Dream - Lâm Nhật Long, W - Trần Khải Minh. Trần Khải Minh? Trần Khải Thiên? Khải Minh? Khải Thiên? Minh? Thiên?

Không thể nào? Nhớ lại, nhớ lại nào.

Đầu tiên là Khải Thiên có rất nhiều vé đi concert miễn phí.

Tiếp là câu nói của Tuấn Kiệt hôm qua từng nói với Khải Thiên rằng: "Tớ và Tú My là anh em họ nên tớ phải bảo vệ em ấy. Còn cậu và SPB...".

Có thể Tuấn Kiệt biết họ là anh em chẳng?

Đúng rồi, ngoại hình Khải Thiên còn có vài điểm giống anh W nữa.

Aizzz, tức chết đi được. Khải Thiên cậu là em của anh W mà còn dám giấu. Bà mà biết đã nhờ người đi xin hộ chữ ký từ lâu rồi. Ghen tị quá. Là em ruột của oppa W đó.

"Giả tạo" Hai từ này đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi. Đúng rồi! Bức ảnh đó. Cô gái trong bức ảnh... đang ngồi trong căn phòng này.

Rất giống, thực sự rất giống.

Nhưng nét mặt cô gái ấy, sao lại tái mét vậy? Sợ hãi hay lo sợ điều gì sao? À không, tại sao cô ta lại phải sợ hãi hay lo sợ gì chứ? Mình nghĩ quá nhiều rồi!

Aizzz, mình đang làm cái gì vậy này. Mau lên rồi còn xem tụi kia chết chưa nữa.

Tôi đưa tập tài liệu ra trước bằng hai tay, đưa mắt nhìn anh W, nói với giọng mang chút ý cười:

- Khải Thiên nhờ em đưa cái này cho anh ạ!

Anh W vẫn còn đang ngơ ngẩn, chợt đứng lên, đưa mắt nhìn tôi rồi quay sang nhìn cô gái giống tôi, ánh mắt có chút hỗn loạn, vô tình thốt lên:

- Băng Tâm?

Tôi tiến lại gần, đặt xấp tài liệu lên bàn bọn họ. Tụi kia không biết đánh nhau sống chết chưa. Hôn nữa mấy anh chị đang học bài, không nên làm phiền lâu. Phải cáo lui chuồn lẹ thôi.

- Xin phép, chào mọi người em về ạ! - tôi cúi đầu.

Xong định xoay người bước đi thì một bàn tay nắm lấy cổ tay tôi giữ lại.

Tôi nhìn anh W, tỏ vẻ khó hiểu.

Sao đột nhiên nắm tay em vậy anh. Anh rất tốt nhưng em rất tiếc. Tính mạng bọn kia... À thôi, kệ tụi nó đi! Tụi nó không quan trọng. Cho dù đánh nhau cũng đã có Khải Thiên lo, mà cho dù Khải Thiên bỏ đi không lo cũng không sao, tụi nó sẽ không đánh đến mức châu trời đâu. Quan trọng là oppa đang nắm tay đây này. Phê~

- Băng Tâm à! - anh W có vẻ hoang mang.

Tại sao nắm tay em, nhìn vào mắt em mà lại gọi tên người con gái khác vậy? Em sẽ ghen. Em sẽ không vui đâu!

- Khải Minh à! - một cô gái nào đó đứng dậy.

Ánh mắt cô ta lướt qua tôi nhưng khi thấy tôi cũng đang nhìn cô ta, nét mặt có chút bất ngờ, vội vàng nhìn sang hướng khác.

Rất ngán ngùi nhưng trong ánh mắt lúc cô gái đó nhìn tôi có mang theo sát khí. Khi bị tôi bắt gặp ánh mắt đó, ánh mắt cô gái trở nên rối loạn. Tôi vẫn không hiểu. Những ánh mắt kì lạ của cô ta giành cho tôi khiến con người ta không thể nào nghĩ đến việc tốt lành.

Người ta nói, con mắt chính là cửa sổ tâm hồn. Mặc kệ thái độ hay giọng điệu có như thế nào, chỉ cần nhìn vào ánh mắt là có thể phân biệt tốt xấu. Con mắt không biết nói dối. Nhưng để có thể dựa vào ánh mắt mà phân biệt được thì điều quan trọng chính là độ tinh mắt, phân tích nhanh gọn lẹ và phải thật tinh tâm.

- Băng Tâm đang ngồi cạnh tớ đây mà! - cô gái đó nói tiếp - Cậu sao vậy?

Anh Khải Minh sững sốt, hồ hững buông tay tôi ra.

- Chẳng lẽ người đó... là Anh Nhi sao? - một cô gái khác nói.

- Hoàng Ngân! - một cô gái khác nữa quay sang nhìn cô gái vừa lên tiếng - Anh Nhi... chết rồi!

Cô gái tên Hoàng Ngân kia mặt mày tái mét lại.

Mẹ nó, ở lại thêm chút nữa chắc đầu nó nổ tung mất, gì mà loạn óc quá vậy này.

Nụ cười tươi vẫn giữ nguyên trên môi, tôi lên tiếng:

- Xin lỗi, mấy anh chị nhầm người rồi ạ.

Tôi vừa dứt lời, cánh cửa phòng một lần nữa mở ra.

Khải Thiên bước vô, dùng dùng nỏ cáu nhìn tôi.

- Tuyết Linh! Bảo cậu qua đây đưa tài liệu thôi mà sao lâu vậy hả?

Chợt, Khải Thiên thoáng bất ngờ, nhìn cô gái lên tiếng đầu tiên, cái cô gái gọi: "Khải Minh à!" ấy, miệng vô thức thốt lên:

- Chị Ngọc Lệ!

Rồi quay qua anh W, bờ ngõ hỏi:

- Anh đánh học nhóm à?!

Anh W gật nhẹ đầu.

Khải Thiên đột ngột ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi:

- Ủa? Sao lại có đến hai Tuyết Linh vậy?

Trong căn phòng khách, mọi người yên lặng nhìn nhau.

Có thể chia làm hai nhóm.

Nhóm lớp 8: tôi, Khải Thiên, Tuấn Kiệt, Tú My, Bảo Vy, Tổ Thanh.

Nhóm lớp 10: Khải Minh, Nhật Long, Hải Nam, Bảo Quân, Vũ Nhật, Trương Ly, Hoàng Ngân, Băng Tâm, Ngọc Lệ.

Bảo Quân: Xuất hiện lần đầu ở giữa chương 2, là người xuất hiện cùng với cool boy Hải Nam. Lúc chưa biết tên, nữ chính đại nhân thường gọi Bảo Quân là hotboy. Anh này xuất hiện không nhiều, không quan trọng, cứ coi như người qua đường đi.

Vũ Nhật: Xuất hiện lần đầu là ở cuối chương 2, là tên kính cận bốn mắt, thành phần học bá lớp 10A3. Nhân vật không quan trọng, thuộc loại vai phụ của phụ. Như người qua đường, không cần nhớ nhiều.

Trương Ly: Xuất hiện lần đầu ở chương 3, lớp trưởng lớp 10A3.

Hoàng Ngân: Xuất hiện lần đầu là cuối chương 3.

Ngọc Lệ: Cô nàng bạn thân của nữ chính đại nhân, vì giành trai mà hận thù, đẩy nữ chính xuống vực khiến nữ chính không chết mà bị mất trí nhớ.

Băng Tâm: Không nói cũng biết, là một đứa giả mạo nữ chính.

- Hình như... từng nghe tên Dương Tuyết Linh ở đâu đó rồi thì phải? - anh kính cận Vũ Nhật đẩy gọng kính ra vẻ tri thức.

- Là một trong ba fan may mắn ở concert hôm bữa! - anh Hải Nam lên tiếng.

- Khoan đã! - chị Trương Ly lên tiếng, đưa ánh mắt nhìn Tú My - Em có thể về trước được không, cô bé?

Ya, cái này là đuôi thẳng căng về nè. Đúng rồi, cô ra là antifan, SPB lại ở đây, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không tốt lành gì.

- Em... - Tú My lo lắng nhìn Tuấn Kiệt như hỏi ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tôi Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: 8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88! (1)

Lúc tôi tỉnh dậy, trời vẫn mưa ào ào, những hạt mưa đập vào ô kính cửa sổ nghe rất nhức óc.

Xem cách bày trí căn phòng, có vẻ đây là phòng y tế.

Cả căn phòng, ngoài tôi ra thì chẳng có ai. Cặp tôi thì ở cuối giường tôi đang nằm.

Không chừng đã tan học rồi.

Tôi đưa tay sờ lên trán. Chà, cũng bớt nóng rồi.

Người để cặp tôi ở cuối giường... liệu có phải là Khải Thiên không nhỉ?

Aizzz, mình làm sao thế này?

Sao dạo này toàn nghĩ đến cậu ta chứ?

Tôi bỏ chăn ra, bước xuống giường, đeo cặp lên rồi tiến ra cửa.

Cầm nắm cửa, tôi định đẩy ra thì phát hiện có cây dù ở ngay chân cửa.

Là cây dù của tôi.

Ai lại để nó ở đây nhỉ?

Ui, quan tâm làm gì?

Kệ đi, trời ạ!

Tôi bung dù lên, bước từng bước ra sân trường.

Mưa rơi! Từng giọt nước mưa rơi lộp độp, tiếp xúc với chiếc ô tạo nên âm thanh, cảm giác như mọi thứ xung quanh mình ồn ào náo nhiệt.

Dù sao cũng phải đi mua thêm đồ ăn vặt. Trên đường phải đi qua trường cấp III.

Đứng trước cổng trường cao lớn, tôi mơ hồ nhìn vô trong.

Bây giờ mới mười rưỡi, hơn mười một giờ trường cấp III mới tan. Vốn dĩ trường cấp II hôm nay học bốn tiết, mà trường cấp III lại học năm tiết, về sau tụi cấp II là phải.

Trong đầu tôi đột ngột nghĩ đến một cái tên. Trần Gia Huy - ông anh hai thân kinh.

Tôi nhớ, trong khi mọi người đều nghĩ Anh Nhi đã chết thì anh hai một mình chờ cô ta không biết tới Khánh Hòa để làm gì, dọc đường đâm phải Khải Minh nhưng liền vô trách nhiệm bỏ đi. Khi đó, có lẽ anh hai đem Anh Nhi đi "giấu" một thời gian.

Rất có thể, trong khoảng thời gian "giấu" đó, anh Gia Huy hẳn là đã thường xuyên liên lạc với Anh Nhi.

Mà cái đứa Băng Tâm giả kia giống tôi y chót như vậy thì chỉ có thể là Anh Nhi. Không cần biết Ngọc Lệ làm sao có thể hợp tác được với Anh Nhi, lừa gạt mọi người xung quanh. Nhưng một khi Anh Nhi giả mạo thành tôi, chắc hẳn anh Gia Huy cũng phải biết không nhiều thì ít.

Dung túng em gái quá đẩy anh hai.

Nhiều lúc cũng không biết, rốt cuộc em có phải em gái ruột của anh không mà tại sao, cũng là em gái mà anh đối xử với Anh Nhi một đẳng, với em một nẻo.

Phải chăng là do tình anh em của chúng ta chưa đủ sâu nặng?

Tôi cười nhạt, đưa tay ra trước hứng nước mưa. Thật mát lạnh.

Mưa rơi, thật hợp với tâm trạng.

Đột nhiên có cảm giác có người bên cạnh, tôi quay đầu sang nhìn. Khải Thiên? Cậu ta giờ chưa về, làm gì ở đây?

Khải Thiên cầm một tay vô túi quần, tay còn lại cầm một cái ô màu xám, quay sang nhìn tôi mà miệng lại bắt đầu nhếch lên cười:

- Sao đứng ở đây?

- Đi mua đồ ăn vặt! - tôi thành thật đáp lời.

Khóe môi Khải Thiên giật một cái, nói với giọng có vài phần châm chọc:

- Từ bao giờ trường cấp III trở thành nơi bán đồ ăn vặt thế?

- Ai nói trường cấp III bán đồ ăn vặt hả? - dừng một lát, tôi nói tiếp - Tôi đi mua đồ ăn vặt, nửa đường mỏi chân, đứng ở đây nghỉ một lát không được sao?

Khải Thiên im lặng. Thật là...

Cậu thích mưa không?

Mưa thật đẹp, thật lãng mạn nhưng cũng thật buồn. Ở dưới mưa, sẽ không phải che dấu đi cảm xúc, muốn khóc cứ khóc đi, người ta cũng sẽ chỉ nghĩ đó là nước mưa mà thôi. Ở dưới mưa cùng nhau rồi cũng sẽ có vài đứa trở thành em gái mưa mà thôi.

Tiệc nào mà có lúc lại không tàn. Trong cuộc đời, ai rồi cũng phải trải qua những giây phút chia ly.

Trong tình yêu, không tin tưởng nhau, không yêu nhau hết lòng rồi cũng sẽ bị thời gian làm phai mờ thứ tình cảm ấy, trước sau gì cũng chia tay.

Có lẽ, tình cảm tớ giành cho cậu chưa đủ lớn nên mới có thể nhường cậu cho Ngọc Lệ một cách dễ dàng. Tình bạn đối với tớ mà nói là rất quan trọng.

Quan trọng hơn cả tình yêu? Tớ cũng không biết nữa.

Liệu từ nay về sau, đứng trước cậu, tim tớ có còn đập nhanh một cách quái lạ hay không?

Vì bây giờ, trong tớ có một cảm giác lạ lẫm. Tớ không biết phải miêu tả nó ra sao nữa. Cái cảm giác ấy ngày càng rõ rệt hơn.

Cái cảm giác ấy làm cho thứ tình cảm tớ giành cho cậu ngày càng nhạt phai. Là tốt hay là xấu cũng không còn quan trọng nữa. Tớ không thể điều khiển cái cảm giác ấy. Giống như lí trí không thể điều khiển con tim.

- Nếu như tôi...

- Hmm? - tôi quay qua Khải Thiên, hát cảm.

Nét mặt Khải Thiên thoáng giao động, rồi liền thờ ơ nói:

- À, không có gì?

Tôi muốn hỏi cậu, Khải Thiên à. Tôi muốn hỏi: "Là cậu? Có đúng không?"

Nhưng "Là cậu?" cái gì? Là cậu đưa tôi đến phòng y tế? Là cậu đặt cặp và cây dù của tôi ở đây? Hay chính là cậu đã tạo cho tôi cái cảm giác lạ kia?

Tôi muốn hỏi cậu nhưng rồi dường như có thứ gì đó trong tôi ngăn cản tôi mở miệng hỏi.

Hàng ngàn câu hỏi đặt ra vẫn là mãi không có câu trả lời hay thời gian sẽ trả lời tất cả?

Màn đêm buông xuống khắp mọi nơi, cảnh vật tĩnh lặng, chỉ có thể nghe tiếng mưa rơi ào ào ngoài kia. Bầu trời là một màu đen ngòm, không sao, không trăng, thỉnh thoảng còn có vài cơn gió mạnh đập ầm ầm vào ô cửa sổ. Không gian u ám một cách lạ lùng.

Trong căn phòng, dưới ánh đèn ngủ mờ mờ sáng, tôi nằm ở trên giường, lưng dựa vào thành đầu giường, lấy chân đắp nửa người dưới, đặt hai cái gối lên đùi rồi để chiếc laptop lên mấy cái gối. Bây giờ rất thích hợp để đọc truyện a.

Truyện tôi đang đọc cũng không nhiều chương lắm, chỉ có 2030 chương thôi mà. Ngắn nhỉ? Ngắn ngắn còn khi. Cày này giờ mới được 70 chương. À, "này giờ" ở đây cụ thể là từ 5 giờ chiều tới tận bây giờ. Mỗi chương không nhiều, khoảng 2000 - 3000 từ.

Tôi liếc mắt xuống góc phải màn hình máy tính. Hmm, sắp 12 giờ đêm rồi. Thôi, đọc nốt chương rồi đi ngủ vậy.

Tiếng mưa rơi ngày càng nhỏ, mưa đang dần ngớt đi, cũng không còn tiếng gió đập mạnh ầm ầm nữa. Kim giây vẫn cứ chuyển động kêu tích tắc. Lúc đồng hồ điểm 0 giờ, tôi cũng vừa lúc gấp máy tính lại, chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại kêu lên thông báo có tin nhắn.

Tôi tò mò cầm điện thoại lên. Là Khải Thiên! Mẹ nó, nửa đêm nửa hôm không ngủ, chọn đúng giờ thiêng để gửi tin nhắn. Muốn hù chết bà à?

"8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88!"

Ha ha, đồ điên! Một đồng kí tự số mà này là sau hả? Tha cho tôi đi. Bà không phải thiên tài, một chút manh mối người cũng không cho, cứ thế không nói không rằng, quăng một dãy số như thế này thì bảo bà giải bằng niềm tin à?!

Hay là đêm hôm khuya khoắt, ăn no rừng mỡ, gửi tin nhắn troll bà? Ừm, cái lí do này là hợp lí nhất. Chắc chắn là vậy rồi. Chứ cái đồng kí tự nhìn muốn thổ huyết này thì có ý nghĩa gì chứ? Đừng nói là ý nghĩa, có khi cậu ta cứ mắt nhắm mắt mở ấn đại rồi gửi đi ấy chứ.

Hmm, vẫn là nên quăng điện thoại sang một bên rồi đi ngủ cái đã.

Khi mặt trời đã lên hết, ánh mặt trời xuyên qua từng tán lá cây, chiếu rọi xuống mặt đất đang đọng vài vũng nước. Dưới ánh nắng, những giọt sương sớm, những giọt nước mưa vẫn còn vương lá trở nên lấp lánh tựa viên kim cương thuần khiết không vương chút bụi trần.

Không biết hôm nay là ngày trời trăng mây gió gì mà đi đâu cũng thấy hoa hồng và hoa hồng, chỉ có hoa hồng. Tận thế hả mấy mẹ? Làm gì mà hôm nay đi đường toàn thấy mấy cô đi một mình cứ thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười như người ngoài hành tinh. Trái Đất này nguy hiểm quá! Ai đó trả đũa bay cho bà về với hành tinh mẹ cái.

Tôi nhanh chân bước tới trường. Nào ngờ ở trường còn ghê hơn. Đi đâu cũng thấy bánh, kẹo, chocolate với hoa hồng. Ai đó làm ơn hãy nói cho bà biết hôm nay chưa phải tận thế đi! Mấy cái bông hoa hồng đó làm tôi rất khó chịu. Ghét! Tôi thực sự rất ghét hoa hồng. Tại chúng có màu hồng, cái màu nhìn rất ư là bánh bèo. Ngứa hết cả mắt!

Tôi đi qua hành lang từng lớp một, thỉnh thoảng lại bắt gặp vài cảnh hường phấn. Hm, mấy người này không có câu tỏ tình nào khác sao? Nhai đi nhai lại cũng chỉ có "Tớ thích cậu!", "Anh yêu em!", "Làm bạn gái tớ nhé!",...

- Đúng là tầm thường! - tôi vô tình thốt lên.

- Ủm, đúng là tầm thường thật!

Tôi giật mình, quay sang nơi phát ra tiếng nói. Không phải chứ? Mới sáng sớm đã ám người ta rồi. Sao đi đâu cũng đụng độ cậu vậy hả, Khải Thiên?

Tôi hừ lạnh, bước nhanh đi trước.

Khải Thiên nói với theo, ngữ khí mang vài phần ý cười:

- Này, sao vậy hả? Đi từ từ thôi! Té bây giờ!

Té té cái củ chuối.

Tôi vào đến lớp, thẳng tay vứt cặp lên bàn, ngồi phịch xuống ghế rồi lôi cuốn truyện tranh Doraemon trong cặp ra đọc.

- Tuyệt Linh! - Tổ Thanh hớn hờ bắt chuyện - Sao trông cậu có vẻ không vui thế?

Tôi vẫn cúi đầu, mắt nhìn vào trang truyện, cộc cằn đáp:

- Không có gì!

- Sao? Không được ai tặng quà nên bực mình hả?

Tôi ngước mặt lên, chau mày tỏ vẻ khó hiểu, giọng nói có chút châm chọc:

- Bộ tận thế hay sao mà phải được tặng quà mới không bực mình?

Khóe môi Tổ Thanh giật một cái, nói:

- Cậu không biết hôm nay là ngày gì sao?

- Ngày tận thế! - tôi tỉnh bơ, đáp.

- Ya, hôm nay là Valentine đấy!

- Valentine là gì? Ăn được không?

Tổ Thanh nheo mắt hỏi:

- Cậu không biết Valentine sao?

Valentine? Hình như nghe từ này ở đâu rồi thì phải. Nghĩ xem, nghĩ xem nào. Valentine? Quốc tế thiếu nhi? Hình như không phải. Ngày nhà giáo Việt Nam? Không phải, không phải. Quốc tế phụ nữ? Aizzz, cũng không phải. Là ngày gì ta? A, nhớ rồi!

- Ngày thành lập Hội chữ thập đỏ Việt Nam? - tôi nhướn mày - Có đúng không?

"Bóp..."

Tôi ôm đầu, uất ức quát:

- Ya! Tổ Thanh, sao cậu đánh tớ? Đau chết mất!

Tổ Thanh ném một ánh mắt kì dị nhìn tôi:

- Ngày thành lập Hội chữ thập đỏ Việt Nam là ngày 23 tháng 11 đấy bà nội. Ngốc vừa thôi chứ! Đầu cậu chứa cái gì vậy hả? Hôm nay là ngày 14 tháng 2, ngày Valentine, Lễ tình nhân á!

- À... Lễ tình nhân! - tôi gật gù.

Tổ Thanh cạn lời, khẽ cười khan ha ha hai tiếng.

"Vi em, anh có thể giả vờ vui vẻ dù anh rất buồn. Vi em, anh có thể giả vờ mạnh mẽ dù lòng ngập tràn đau thương..." Tiếng chuông điện thoại Tổ Thanh vang lên. Nó cầm điện thoại lên nghe máy.

- A lô! Cậu ấy hả? À, có! Ủm! Biết rồi.

Chờ đến khi Tổ Thanh tắt máy, tôi chống cằm, thắc mắc hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- À, không có gì đâu! - Tổ Thanh đáp rồi liền kéo tay tôi - Đi với tớ một chút đi!

Tôi rút tay lại, hỏi:

- Đi đâu?

- Đi một lát thôi mà!

- Tớ hỏi đi đâu? Nếu cậu không nói, tớ sẽ không đi!

Tổ Thanh trưng vẻ mặt cún con dễ thương ra, giọng nũng nịu:

- Tuyệt Linh à~

- Được rồi! Được rồi! - tôi thở hắt ra một cái - Đi thì đi!

Tổ Thanh đẩy cửa, kéo tôi bước vào. Học sinh trong trường tụ tập ở đây rất đông, mấy hàng ghế đầu đã không còn chỗ trống. Tôi và Tổ Thanh đành chọn đại hai ghế để ngồi. Trên sân khấu không một bóng người nhưng không hiểu sao mọi người cứ háo hức nhìn về phía đó.

Tôi quay qua Tổ Thanh, hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy? Nhà trường hôm nay tổ chức gì à?

- Không phải đâu! - Tổ Thanh mỉm cười - Hằng năm, cứ vào dịp Valentine là các học sinh trong trường sẽ tự tổ chức một buổi như thế này để phục vụ mục đích thoát kiếp FA. Năm ngoái là nữ sinh tỏ tình nên năm nay đến lượt nam sinh. Cái này là tỏ tình công khai tập thể, thường thì một tập thể sẽ tối đa là mười hai người. Để được vào tập thể đấy, ai đăng kí trước thì được, đăng kí muộn không được thì cứ ở đấy mà chờ hai năm sau quay lại đăng kí. Rất thú vị phải không?

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: 8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88! (1)

Lúc tôi tỉnh dậy, trời vẫn mưa ào ào, những hạt mưa đập vào ô kính cửa sổ nghe rất nhức óc.

Xem cách bày trí căn phòng, có vẻ đây là phòng y tế.

Cả căn phòng, ngoài tôi ra thì chẳng có ai. Cặp tôi thì ở cuối giường tôi đang nằm.

Không chừng đã tan học rồi.

Tôi đưa tay sờ lên trán. Chà, cũng bớt nóng rồi.

Người để cặp tôi ở cuối giường... liệu có phải là Khải Thiên không nhỉ?

Aizz, mình làm sao thế này?

Sao dạo này toàn nghĩ đến cậu ta chứ?

Tôi bỏ chăn ra, bước xuống giường, đeo cặp lên rồi tiến ra cửa.

Cầm nắm cửa, tôi định đẩy ra thì phát hiện có cây dù ở ngay chân cửa.

Là cây dù của tôi.

Ai lại để nó ở đây nhỉ?

Ừ, quan tâm làm gì?

Kệ đi, trời ạ!

Tôi bung dù lên, bước từng bước ra sân trường.

Mưa rơi! Từng giọt nước mưa rơi lộp độp, tiếp xúc với chiếc ô tạo nên âm thanh, cảm giác như mọi thứ xung quanh mình ồn ào náo nhiệt.

Dù sao cũng phải đi mua thêm đồ ăn vặt. Trên đường phải đi qua trường cấp III.

Đứng trước cổng trường cao lớn, tôi mơ hồ nhìn vô trong.

Bây giờ mới mười rưỡi, hơn mười một giờ trường cấp III mới tan. Vốn dĩ trường cấp II hôm nay học bốn tiết, mà trường cấp III lại học năm tiết, về sau tại cấp II là phải.

Trong đầu tôi đột ngột nghĩ đến một cái tên. Trần Gia Huy - ông anh hai thân kính.

Tôi nhớ, trong khi mọi người đều nghĩ Anh Nhi đã chết thì anh hai một mình chờ cô ta không biết tới Khánh Hòa để làm gì, dọc đường đâm phải Khải Minh nhưng liền vô trách nhiệm bỏ đi. Khi đó, có lẽ anh hai đem Anh Nhi đi "giấu" một thời gian.

Rất có thể, trong khoảng thời gian "giấu" đó, anh Gia Huy hẳn là đã thường xuyên liên lạc với Anh Nhi.

Mà cái đứa Băng Tâm giả kia giống tôi y chóc như vậy thì chỉ có thể là Anh Nhi. Không cần biết Ngọc Lệ làm sao có thể hợp tác được với Anh Nhi, lừa gạt mọi người xung quanh. Nhưng một khi Anh Nhi giả mạo thành tôi, chắc hẳn anh Gia Huy cũng phải biết không nhiều thì ít.

Dung từng em gái quá đỗi anh hai.

Nhiều lúc cũng không biết, rốt cuộc em có phải em gái ruột của anh không mà tại sao, cũng là em gái mà anh đối xử với Anh Nhi một đẳng, với em một nẻo.

Phải chăng là do tình anh em của chúng ta chưa đủ sâu nặng?

Tôi cười nhạt, đưa tay ra trước hứng nước mưa. Thật mát lạnh.

Mưa rơi, thật hợp với tâm trạng.

Đột nhiên có cảm giác có người bên cạnh, tôi quay đầu sang nhìn. Khải Thiên? Cậu ta giờ chưa về, làm gì ở đây?

Khải Thiên cầm một tay vô túi quần, tay còn lại cầm một cái ô màu xám, quay sang nhìn tôi mà miệng lại bắt đầu nhếch lên cười:

- Sao đứng ở đây?

- Đi mua đồ ăn vặt! - tôi thành thật đáp lời.

Khóe môi Khải Thiên giật một cái, nói với giọng có vài phần châm chọc:

- Từ bao giờ trường cấp III trở thành nơi bán đồ ăn vặt thế?

- Ai nói trường cấp III bán đồ ăn vặt hả? - dừng một lát, tôi nói tiếp - Tôi đi mua đồ ăn vặt, nửa đường mỏi chân, đứng ở đây nghỉ một lát không được sao?

Khải Thiên im lặng. Thật là...

Cậu thích mưa không?

Mưa thật đẹp, thật lãng mạn nhưng cũng thật buồn. Ở dưới mưa, sẽ không phải che dấu đi cảm xúc, muốn khóc cứ khóc đi, người ta cũng sẽ chỉ nghĩ đó là nước mưa mà thôi. Ở dưới mưa cùng nhau rồi cũng sẽ có vài đứa trở thành em gái mưa mà thôi.

Tiệc nào mà có lúc lại không tàn. Trong cuộc đời, ai rồi cũng phải trải qua những giây phút chia ly.

Trong tình yêu, không tin tưởng nhau, không yêu nhau hết lòng rồi cũng sẽ bị thời gian làm phai mờ thứ tình cảm ấy, trước sau gì cũng chia tay.

Có lẽ, tình cảm tớ giành cho cậu chưa đủ lớn nên mới có thể nhường cậu cho Ngọc Lệ một cách dễ dàng. Tình bạn đối với tớ mà nói là rất quan trọng. Quan trọng hơn cả tình yêu? Tớ cũng không biết nữa.

Liệu từ nay về sau, đứng trước cậu, tớ có còn đập nhanh một cách quái lạ hay không?

Vì bây giờ, trong tớ có một cảm giác lạ lắm. Tớ không biết phải miêu tả nó ra sao nữa. Cái cảm giác ấy ngày càng rõ rệt hơn.

Cái cảm giác ấy làm cho thứ tình cảm tớ giành cho cậu ngày càng nhạt phai. Là tốt hay là xấu cũng không còn quan trọng nữa. Tớ không thể điều khiển cái cảm giác ấy. Giống như lí trí không thể điều khiển con tim.

- Nếu như tôi...

- Hừm? - tôi quay qua Khải Thiên, hất cằm.

Nét mặt Khải Thiên thoáng giao động, rồi liền thờ ơ nói:

- À, không có gì?

Tôi muốn hỏi cậu, Khải Thiên à. Tôi muốn hỏi: "Là cậu? Có đúng không?"

Nhưng "Là cậu?" cái gì? Là cậu đưa tôi đến phòng y tế? Là cậu đặt cặp và cây dù của tôi ở đây? Hay chính là cậu đã tạo cho tôi cái cảm giác lạ kia?

Tôi muốn hỏi cậu nhưng rồi dường như có thứ gì đó trong tôi ngăn cản tôi mở miệng hỏi.

Hàng ngàn câu hỏi đặt ra vẫn là mãi không có câu trả lời hay thời gian sẽ trả lời tất cả?

Màn đêm buông xuống khắp mọi nơi, cảnh vật tĩnh lặng, chỉ có thể nghe tiếng mưa rơi ào ào ngoài kia. Bầu trời là một màu đen ngòm, không sao, không trăng, thỉnh thoảng còn có vài con gió mạnh đập âm âm vào ô cửa sổ. Không gian u ám một cách lạ lùng.

Trong căn phòng, dưới ánh đèn ngủ lơ mờ sáng, tôi nằm ở trên giường, lưng dựa vào thành đầu giường, lấy chân đắp nửa người dưới, đặt hai cái gối lên đùi rồi để chiếc laptop lên mấy cái gối. Bây giờ rất thích hợp để đọc truyện a.

Truyện tôi đang đọc cũng không nhiều chương lắm, chỉ có 2030 chương thôi mà. Ngắn nhỉ? Ngắn ngắn con khi. Cày này giờ mới được 70 chương. À, "này giờ" ở đây cụ thể là từ 5 giờ chiều tới tận bây giờ. Mỗi chương không nhiều, khoảng 2000 - 3000 từ.

Tôi liếc mắt xuống góc phải màn hình máy tính. Hừm, sắp 12 giờ đêm rồi. Thôi, đọc nốt chương rồi đi ngủ vậy.

Tiếng mưa rơi ngày càng nhỏ, mưa đang dần ngớt đi, cũng không còn tiếng gió đập mạnh âm âm nữa. Kim giây vẫn cứ chuyển động đều tích tắc. Lúc đồng hồ điểm 0 giờ, tôi cũng vừa lúc gấp máy tính lại, chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại kêu lên thông báo có tin nhắn.

Tôi tò mò cầm điện thoại lên. Là Khải Thiên! Mẹ nó, nửa đêm nửa hôm không ngủ, chọn đúng giờ thiêng để gửi tin nhắn. Muốn hù chết bà à?

"8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88!"

Ha ha, đồ điên! Một đồng kí tự số má này là sau hả? Tha cho tôi đi. Bà không phải thiên tài, một chút manh mối người cũng không cho, cứ thế không nói không rằng, quăng một dãy số như thế này thì bảo bà giải bằng niềm tin à?!

Hay là đêm hôm khuya khoắt, ăn no rửng mỡ, gửi tin nhắn troll bà? Ủm, cái lí do này là hợp lí nhất. Chắc chắn là vậy rồi. Chứ cái đồng kí tự nhìn muốn thổ huyết này thì có ý nghĩa gì chứ? Đừng nói là ý nghĩa, có khi cậu ta cứ mất nhắm mắt mở ấn đại rồi gửi đi ấy chứ.

Hừm, vẫn là nên quăng điện thoại sang một bên rồi đi ngủ cái đã.

Khi mặt trời đã lên hết, ánh mặt trời xuyên qua từng tán lá cây, chiếu rọi xuống mặt đất đang đọng vài vũng nước. Dưới ánh nắng, những giọt sương sớm, những giọt nước mưa vẫn còn vương lá trở nên lấp lánh tựa viên kim cương thuần khiết không vương chút bụi trần.

Không biết hôm nay là ngày trời trăng mây gió gì mà đi đâu cũng thấy hoa hồng và hoa hồng, chỉ có hoa hồng. Tận thế hả mấy mẹ? Làm gì mà hôm nay đi đường toàn thấy mấy cô đi một mình cứ thỉnh thoảng lại tùm tùm cười như người ngoài hành tinh. Trái Đất này nguy hiểm quá! Ai đó trả đĩa bay cho bà về với hành tinh mẹ cái.

Tôi nhanh chân bước tới trường. Nào ngờ ở trường còn ghê hơn. Đi đâu cũng thấy bánh, kẹo, chocolate với hoa hồng. Ai đó làm ơn hãy nói cho bà biết hôm nay chưa phải tận thế đi! Mấy cái bông hoa hồng đó làm tôi rất khó chịu. Ghét! Tôi thực sự rất ghét hoa hồng. Tại chúng có màu hồng, cái màu nhìn rất ư là bánh bèo. Ngứa hết cả mắt!

Tôi đi qua hành lang từng lớp một, thỉnh thoảng lại bắt gặp vài cảnh hường phấn. Hm, mấy người này không có câu tỏ tình nào khác sao? Nhai đi nhai lại cũng chỉ có "Tớ thích cậu!", "Anh yêu em!", "Làm bạn gái tớ nhé!",...

- Đúng là tầm thường! - tôi vô tình thốt lên.

- Ủm, đúng là tầm thường thật!

Tôi giật mình, quay sang nơi phát ra tiếng nói. Không phải chứ? Mới sáng sớm đã ám người ta rồi. Sao đi đâu cũng đụng độ cậu vậy hả, Khải Thiên?

Tôi hừ lạnh, bước nhanh đi trước.

Khải Thiên nói với theo, ngữ khí mang vài phần ý cười:

- Này, sao vậy hả? Đi từ từ thôi! Té bây giờ!

Té té cái củ chuối.

Tôi vào đến lớp, thẳng tay vứt cặp lên bàn, ngồi phịch xuống ghế rồi lôi cuốn truyện tranh Doraemon trong cặp ra đọc.

- Tuyết Linh! - Tổ Thanh hớn hờ bắt chuyện - Sao trông cậu có vẻ không vui thế?

Tôi vẫn cúi đầu, mắt nhìn vào trang truyện, cộc cằn đáp:

- Không có gì!

- Sao? Không được ai tặng quà nên bực mình hả?

Tôi ngước mắt lên, chau mày tỏ vẻ khó hiểu, giọng nói có chút châm chọc:

- Bộ tận thế hay sao mà phải được tặng quà mới không bực mình?

Khóc môi Tổ Thanh giật một cái, nói:

- Cậu không biết hôm nay là ngày gì sao?

- Ngày tận thế! - tôi tỉnh bơ, đáp.

- Ya, hôm nay là Valentine đấy!

- Valentine là gì? Ăn được không?

Tổ Thanh nheo mắt hỏi:

- Cậu không biết Valentine sao?

Valentine? Hình như nghe từ này ở đâu rồi thì phải. Nghĩ xem, nghĩ xem nào. Valentine? Quốc tế thiếu nhi? Hình như không phải. Ngày nhà giáo Việt Nam? Không phải, không phải. Quốc tế phụ nữ? Aizzz, cũng không phải. Là ngày gì ta? A, nhớ rồi!

- Ngày thành lập Hội chữ thập đỏ Việt Nam? - tôi nhướn mày - Có đúng không?

"Bốp..."

Tôi ôm đầu, uất ức quát:

- Ya! Tổ Thanh, sao cậu đánh tớ? Đau chết mất!

Tổ Thanh ném một ánh mắt kì dị nhìn tôi:

- Ngày thành lập Hội chữ thập đỏ Việt Nam là ngày 23 tháng 11 đấy bà nội. Ngốc vừa thôi chứ! Đầu cậu chứa cái gì vậy hả? Hôm nay là ngày 14 tháng 2, ngày Valentine, Lễ tình nhân á!

- À... Lễ tình nhân! - tôi gật gù.

Tổ Thanh cạn lời, khẽ cười khan ha ha hai tiếng.

"Vi em, anh có thể giả vờ vui vẻ dù anh rất buồn. Vi em, anh có thể giả vờ mạnh mẽ dù lòng ngập tràn đau thương..." Tiếng chuông điện thoại Tổ Thanh vang lên. Nó cầm điện thoại lên nghe máy.

- A lô! Cậu ấy hả? À, có! Ừm! Biết rồi.

Chờ đến khi Tổ Thanh tắt máy, tôi chống cằm, thắc mắc hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- À, không có gì đâu! - Tổ Thanh đáp rồi liền kéo tay tôi - Đi với tớ một chút đi!

Tôi rút tay lại, hỏi:

- Đi đâu?

- Đi một lát thôi mà!

- Tớ hỏi đi đâu? Nếu cậu không nói, tớ sẽ không đi!

Tổ Thanh trung vệ mặt cún con dễ thương ra, giọng nũng nịu:

- Tuyệt Linh à~

- Được rồi! Được rồi! - tôi thở hắt ra một cái - Đi thì đi!

Tổ Thanh đẩy cửa, kéo tôi bước vào. Học sinh trong trường tụ tập ở đây rất đông, mấy hàng ghế đầu đã không còn chỗ trống. Tôi và Tổ Thanh đành chọn đại hai ghế để ngồi. Trên sân khấu không một bóng người nhưng không hiểu sao mọi người cứ háo hức nhìn về phía đó.

Tôi quay qua Tổ Thanh, hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy? Nhà trường hôm nay tổ chức gì à?

- Không phải đâu! - Tổ Thanh mỉm cười - Hằng năm, cứ vào dịp Valentine là các học sinh trong trường sẽ tự tổ chức một buổi như thế này để phục vụ mục đích thoát kiếp FA. Năm ngoái là nữ sinh tỏ tình nên năm nay đến lượt nam sinh. Cái này là tỏ tình công khai tập thể, thường thì một tập thể sẽ tối đa là mười hai người. Để được vào tập thể đấy, ai đăng kí trước thì được, đăng kí muộn không được thì cứ ở đấy mà chờ hai năm sau quay lại đăng kí. Rất thú vị phải không?

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Valentine!

Tổ Thanh! Tuyệt Linh! - Bảo Vy đi đến gần bọn tôi, ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh Tổ Thanh - Các cậu cũng đến xem sao?

- Không phải đâu! - tôi bĩu môi, phủ nhận - Là do Tổ Thanh kéo tớ đến xem đấy!

Tổ Thanh nhe răng cười xuề xòa, nói:

- Dù sao cũng đến xem rồi mà!

Tôi không nói gì thêm, quay đầu nhìn hướng khác.

Cứ sống như bây giờ có phải tốt không. Xung quanh có bạn bè, có ba mẹ nuôi. Vật chất không phải là dư thừa nhưng cũng đủ xài.

Nếu một ngày nào đó, tôi trở về với thân phận vốn có, liệu cuộc sống yên bình này có bị đảo lộn không? Lúc đó sẽ chẳng được học chung với những người bạn này nữa. Chán ghê!

Căn phòng khá tối tại các cửa hầu như đã bị đóng lại, ngay cả ánh nắng xuyên qua lớp cửa sổ kính cũng không có do mọi người đều đã kéo hết rèm lại.

Đột nhiên, tiếng nhạc vang lên, mười hai ánh đèn tròn chiếu xuống mười hai con người đang đứng trên sân khấu từ bao giờ.

Tôi quay qua Tổ Thanh, khẽ cười, thì thầm:

- Không ngờ còn có cả Khải Thiên với Tuấn Kiệt đấy!

Tổ Thanh nhìn tôi, cười đầy ẩn ý, gật gù đầu:

- Ủm, đúng là không ngờ thật.

- Tớ thấy Tuấn Kiệt đâu có thân thiết với bọn con gái tại mình lăm lăm đâu nhỉ? Cậu ta có thể thích ai chứ? - tôi nói tiếp - À, trừ Tú My với Bảo Vy ra! Tú My là em họ cậu ta nên chắc không phải rồi. Chỉ còn lại Bảo Vy. Bảo Vy...

Tổ Thanh và tôi đồng loạt quay sang nhìn Bảo Vy, cười gian xảo.

Dường như cảm nhận có ai đó đang nhìn mình, Bảo Vy khẽ rùng mình, quay qua nhìn tui bằng ánh mắt khó hiểu, nói:

- Gì mà nhìn tở ghê vậy?

Tôi và Tổ Thanh cười xuề xòa, đồng thanh đáp lời:

- À, không có gì!

Bảo Vy chau mày rồi lại quay đi nhìn sân khấu.

Tôi tiếp tục thi thắm với Tổ Thanh, giọng nói có vài phần giễu cợt:

- À, này Tổ Thanh! Chắc đứa con gái nào xui xẻo lắm mới bị Khải Thiên nhắm trúng nhỉ?

Tổ Thanh cười cười không nói gì rồi lại tiếp tục xem màn biểu diễn của mười hai nam sinh kia.

Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại tiếng hát. Quả không hổ danh là em trai ca sĩ nổi tiếng W nha, hát rất hay, chắc là do gen cả.

Giọng Khải Thiên là giọng trầm duy nhất nên rất dễ nhận ra. Chưa bao giờ tôi nghĩ một người như Khải Thiên lại có giọng hát ấm áp đầy mê hoặc như vậy.

Mặc dù nội quy của nhà trường là áo trắng thường thất khăn quàng nhưng hôm nay Khải Thiên lại dám diện áo sơ mi trắng lụa, còn bung cúc đầu nửa chứ.

Lấp ló có thể thấy xương quai xanh quyến rũ. Thật sự rất đẹp, rất bảnh trai nha...!

Lúc hát đến khúc cuối, mười hai nam sinh bước xuống sân khấu, tiến về phía khán đài, về phía một nửa mà họ yêu.

Tiếng nhạc vừa dứt cũng là lúc mười hai nam sinh đứng trước mười hai cô gái và bắt đầu nói ra hết cả lòng mình, những điều mà trước kia họ không dám thổ lộ.

Tuấn Kiệt đứng trước mặt Bảo Vy, nở một nụ cười hết sức dịu dàng, lấy ra một bông hồng.

Bảo Vy ban đầu rất ngạc nhiên, sau đó nét mặt liền trở nên không cảm xúc.

- Bảo Vy à! Tớ thật sự rất thích cậu! Vì thích cậu nên tớ mới thường xuyên trêu chọc cậu, chỉ mong cậu nhìn về phía tớ, chỉ mong cậu chỉ chú ý đến một mình tớ. Tớ biết, có đôi lúc những trò đùa của tớ vượt quá giới hạn, làm cậu buồn. Tớ rất muốn xin lỗi cậu. Cậu có thể mắng tớ, chửi tớ thậm chí là đánh tớ nhưng tớ không thể chịu đựng sự im lặng của cậu. Lúc đó, tim tớ đau lắm. Đặc biệt là vì chuyện của mấy hôm nay, cậu đang dần xa lánh tớ. Tớ sợ lắm! Ánh mắt cậu nhìn tớ chỉ có sát khí, cậu cũng chẳng còn cười đùa với tớ...

- Cắt!!! - Bảo Vy hô lên - Nói vào trọng điểm.

Ta... Ta rất muốn bóp chết người đẩy Bảo Vy! Sao người có thể nói ra những lời nói phũ phàng đó vào giây phút gay cấn này chứ? Còn đâu phim ngôn tình ngoài đời thật được xem miễn phí nữa???

Tuấn Kiệt thoáng sững sốt, sau đó liền nói:

- Tớ rất thích cậu! Tớ muốn cậu làm bạn gái của tớ, có được không?

- Cậu thích tôi thì đã làm sao chứ? - Bảo Vy bắt chéo chân, nhếch mép cười lạnh - Tôi đâu có thích cậu.

Ta giết người có được không Bảo Vy??? Chẳng những phũ phàng, bây giờ lại lạnh lùng từ chối thẳng thừng.

Bản thân tôi cũng đã từng trải qua cái cảm giác bị người ta từ chối. Nhưng người từ chối tôi không nói những lời cay nghiệt như thế mà trái tim tôi đã cảm thấy như bị hàng ngàn con dao đâm vô. Đau đớn vô cùng...!

Nay Tuấn Kiệt bị như vậy, đừng nói là trái tim bị tổn thương nặng nề, mà ngay cả lòng tự trọng của một thằng con trai cũng đang bị chà đạp.

Tò tình chốn đông người là vậy, được ăn cả ngã về không.

- Thứ tình cảm "thích" cậu giành cho tôi thì làm sao sánh được với thứ tình cảm "yêu" tôi dành cho cậu chứ? - Bảo Vy nói tiếp.

Beep, lại là cậu chuyện phân biệt mức độ tình cảm giữa "yêu" và "thích" trong truyền thuyết.

Nét mặt đang bị thương của Tuấn Kiệt vì câu nói đó của Bảo Vy mà đột nhiên trở nên bất ngờ.

Tuấn Kiệt đưa tay kéo Bảo Vy đứng lên, hơi cúi đầu xuống, nhanh chóng ngậm lấy bờ môi hồng của Bảo Vy, cẩn thận hôn Bảo Vy như đang đối đãi với bảo bối. Trong ánh mắt vẫn có một chút lo lắng. Dường như là sợ Bảo Vy không thích hành động này mà giận dỗi, ghét bỏ. Thấy Bảo Vy không có ý định phản kháng, Tuấn Kiệt mới nhắm hờ mắt, tiếp tục làm đại sự.

Ai đó làm ơn hãy chọc mù mắt tao đi!!!

Sao đột nhiên cảm thấy mình già như thế này nhỉ? Mười sáu tuổi đầu rồi còn không bằng cái lũ con nít ranh 14 tuổi. Mười sáu tuổi, không một mối tình vắt vai, ngay cả nụ hôn đầu vẫn còn nguyên vẹn.

Nguyệt lão, chúng ta cần nói chuyện!

Tuy không giãy giụa nhưng Bảo Vy mắt vẫn còn mở to ngạc nhiên, vài giây sau liền khẽ nhắm mắt lại tận hưởng sự ngọt ngào của tình yêu.

Thanh thiên bạch nhật, giữa chốn đông người đầy hai anh chị! Đừng ở đây mà đá chấu lưỡi nữa, FA bọn ta không muốn ăn thức ăn cho chó!!!

Một lúc sau, Tuấn Kiệt nuối tiếc buông cánh môi hoa anh đào của Bảo Vy ra. Bảo Vy thì mặt mày đỏ ửng, cúi đầu thẹn thùng.

Tuấn Kiệt ôn nhu nhìn Bảo Vy, ánh mắt chứa đựng sự chân thành, giọng hơi khàn nhưng vẫn rất dễ nghe, rất ngọt ngào:

- Anh yêu em!

Nhưng... sao đổi cách xưng hô lạ vậy ba.

Bảo Vy hít một hơi thật sâu, có chút không tự nhiên đưa tay nhận lấy bông hồng, đáp:

- Em... cũng vậy!

Ha, vậy là happy ending rồi!

Thật chẳng thể ngờ nổi cặp đôi chó mèo này lại có ngày hôm nay. Khải Thiên đứng trước mặt tôi và Tổ Thanh, trên tay còn cầm một bông hồng - loài hoa mà tôi ghét nhất.

Tôi liếc mắt nhìn Tổ Thanh đang ngồi bên cạnh. Người mà Khải Thiên sẽ chọn... là tôi hay Tổ Thanh?

Khải Thiên quay qua nhìn tôi, ánh mắt ấy chứa đựng sự dịu dàng ngày thường không biểu hiện ra. Ánh mắt ấy làm tôi bối rối. Đến cuối cùng, người cậu ấy chọn lại là tôi?

Tại sao?

Khải Thiên liền mỉm cười, nói:

- Tuyệt Linh à! Trái tim này của anh đã trót lỡ yêu em mất rồi! Không biết đâu, em phải chịu trách nhiệm đấy!

Thật ngọt ngào làm sao. Nếu là tôi của vài ngày trước chắc chắn sẽ bị màn thả thính này mà đồ dư thừa, ngay lập tức đồng ý nhưng tôi của bây giờ thì..

Tôi trầm ngâm giây lát rồi đảo mắt qua Tổ Thanh, nói:

- Cho tớ rút lại câu nói hồi nãy.

Khóe môi Tổ Thanh giật giật.

- Tôi ghét hoa hồng. - tôi giật lấy bông hồng trên tay Khải Thiên, ném sang một bên.

Nét mặt Khải Thiên thoáng bất ngờ rồi liền trở về nét dịu dàng như ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra. Cậu vẫn mỉm cười nhìn tôi, mong đợi câu trả lời.

Hmm, thông thường trong mấy bộ truyện ngôn tình thì câu sau đó sẽ là "Nhưng tôi thích cậu!" hoặc mấy câu đại loại thế! Nhưng tiếc quá, thực tế chút đi...!

Đối với tình cảm của cậu, tôi chỉ còn lựa chọn tuyệt tình mới mong cậu sớm từ bỏ.

- Tôi cũng không thích, không yêu cậu! - tôi nói tiếp - Vì thế, đừng yêu tôi nữa.

Sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu.

Sắc mặt Khải Thiên tối sầm lại. Ánh mắt cậu ấy? Ánh mắt đó! Trông giống như vừa nhận được một bản án tử hình vậy.

Khải Thiên nói, giọng có chút khàn khàn:

- Ngay cả quyền yêu em mà anh cũng bị cấm sao?

- Đúng vậy! - tôi gật đầu, đáp chắc nịch.

- Tuyệt Linh! - Tổ Thanh nói - Sao cậu tuyệt tình vậy? Cần gì phải nói khó nghe thế?!

Vì sao ư? Bởi đó là điều mà tôi muốn!

Nếu tôi chấp nhận Khải Thiên mới chính là chà đạp lên lòng tự trọng của cậu ấy, chính là để cậu ấy trở thành vật thế thân cho anh trai cậu ấy - Khải Minh. Tôi không thể! Chẳng nào tình cảm tôi giành cho Khải Minh vẫn còn, dù chỉ một chút thì tôi tuyệt đối sẽ không yêu thêm một ai khác.

Một trái tim không thể chứa hình bóng hai con người giống như một đất nước không thể có hai vua.

- Đã bao giờ... - Khải Thiên nói tiếp - Em yêu anh dù chỉ một chút chưa?

Đã bao giờ tôi yêu cậu dù chỉ một chút? Đúng, đã bao giờ chưa? Một chút thôi. Dù chỉ một chút... Trần Băng Tâm, mày đã từng yêu cậu ấy chưa? Chính mày cũng không biết ư? Mày cũng không thể hiểu nổi trái tim mày ư?

Tôi khẽ cắn nhẹ môi dưới, quyết định đáp tỉnh bơ:

- Chưa từng!

- Tại sao?

Ánh mắt cậu lạnh lẽo như người không hồn. Cậu đứng như thế. Cậu như thế khiến tôi thật sự rất khó xử. Tôi không muốn cậu bị tổn thương, tôi cũng không muốn cậu tiếp tục yêu tôi, tôi cũng không muốn để cậu bước vào trái tim tôi. Nhưng tôi lại không thể làm được hết những điều đó.

- Tôi thích người khác rồi! - tôi trả lời.

Đúng! Số phận của mày trước giờ chưa bao giờ thay đổi. Dù là quá khứ, hiện tại hay thậm chí là tương lai, số phận của mày vẫn mãi là đi tổn thương người khác.

Cho dù mày có chạy trốn thì vẫn vậy thôi. Mày trốn đi đâu thì người ở đó sẽ vì mày mà tổn thương. Vì thế, hãy đối mặt với nó đi, đừng trốn chạy nữa nếu không muốn càng nhiều người bị tổn thương.

Chính là không thể đi ngược lại dòng chảy số phận sao?

- Anh có gì không bằng người ta chứ? Em nói đi! - Khải Thiên mất bình tĩnh, hai tay giữ chặt lấy vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi mà hỏi - Sao em không thể yêu anh?

Tôi đưa mắt nhìn nơi khác, không dám nhìn thẳng như đang trốn chạy ánh mắt kia của Khải Thiên, khẽ cười lạnh:

- Người đó có được trái tim tôi. Còn cậu thì không!

Khải Thiên buông thõng hai tay, giọng vẫn còn khàn khàn:

- Đó.. là ai?

Tôi liếm môi, khẽ đảo mắt rồi nhướn mày hỏi lại:

- Cậu nghĩ cậu có tư cách để hỏi tôi câu đó sao?

Đúng, chuyện gì cũng phải có tư cách. Khải Thiên cậu dựa vào đâu chứ?

Khải Thiên sựng người lại, siết chặt tay như đang kìm nén thứ gì đó, đôi lông mày nhíu chặt lại. Đôi mắt cậu trở nên đỏ ngầu, còn một chút nước ở khóe mắt.

Cậu khóc ư? Cậu đang kìm nén những giọt nước mắt ư? Một người con trai mạnh mẽ như cậu cũng có những giây phút yếu lòng.

Tôi biết chứ, tôi biết cậu là thật lòng, tôi biết cậu chắc chắn sẽ bị tổn thương. Nhưng, cậu bị tổn thương đến mức này sao? Tôi... không muốn như vậy.

Tôi muốn đưa tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt cậu nhưng khi tay sắp chạm vào được rồi thì lại bị một bàn tay khác hất ra.

Tôi khựng người lại.

Khải Thiên nhìn tôi, nhếch môi cười nhạt, ngữ khí có chút châm biếm:

- Thôi đi! Em đang tính thương hại anh đấy sao? Bỏ đi, đã làm phí thời gian vàng bạc của em rồi. Từ nay anh sẽ không làm phiền đến em nữa.

Nói rồi, Khả Thiên xoay người bỏ đi.

Chẳng biết trong bao lâu, căn phòng rộng lớn thoáng chốc chỉ còn lại một mình tôi.

Hận rồi. Hận rồi kìa. Khải Thiên hận tôi rồi kìa! Ai cho cậu tư cách để hận tôi hả? Không yêu được thì đập đổ à?

Thế mới nói, ranh giới giữa yêu và hận cực kì mỏng manh. Mỏng manh như sợi tơ. Lúc yêu mãnh liệt như thế nào thì lúc hận sẽ càng sâu đậm như vậy, có khi là sâu đậm hơn gấp ngàn lần. Đúng là thương nhau lắm cắn nhau đau.

Ước gì tình yêu chỉ đơn giản giống như chính cái tên gọi của nó thì giờ đây đã chẳng ai phải đau lòng.

Tại sao khi nói ra những lời tuyệt tình đó, ngay cả tôi cũng cảm thấy khó chịu?

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả làm bạn chúng ta cũng không thể. Đứa nào nói "Không yêu có thể làm bạn"? Ra đây tao vả cho tỉnh.

Hết Khải Minh rồi đến Khải Thiên, anh em Trần Khải các người buông tha cho tôi có được không? Thích bị ngược tâm lắm sao? Theo đuổi chủ nghĩa "Ngược, ngược nữa, ngược mãi" à?

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tôi Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Khải Thiên Thay Đổi?

Hai tháng sau...

- Tuyết Linh! Tuyết Linh! Coi này!

Tôi dừng bút, ngược đầu dậy, hást cảm hỏi:

- Hừm? Chuyện gì thế, Tổ Thanh?

Tổ Thanh giơ màn hình điện thoại ra trước mặt tôi, nói:

- Cậu coi đi! Đây là bạn gái thứ năm của Khải Thiên rồi đấy!

Tôi trầm ngâm nhìn vào màn hình, tấm tắc khen ngợi:

- Hmm, nhìn dễ thương thật đấy!

Tổ Thanh nhún mày tỏ vẻ không hài lòng, liền đưa tay giật lấy cây bút trong tay tôi, cần nhằn:

- Cậu thôi đi, Tuyết Linh! Đừng có học nữa. Cậu có biết cậu đang giải bài toán lớp 10 không hả? Còn là loại nâng cao nữa đấy!

Tôi gấp cuốn tập lại, thở hắt ra một tiếng, không nói gì.

Bây giờ không lo tự học mấy môn dành cho lớp 10 này thì đợi đến bao giờ? Chẳng lẽ đợi đến lúc trở về làm Băng Tâm, lúc đó có mà ba chấm không biết gì, ở đó đợi số đi là vừa.

Lòng tự trọng của một học bá không cho phép điều đó xảy ra.

Dù sao cũng sắp thi cuối kỳ rồi, hi vọng Anh Nhi nó thi tốt tốt chút, đừng ở đây làm rớt hạng của bà.

Lần trước đứng sau tên kính cận Vũ Nhật là bà đã không vui rồi, kỳ này mà đứng sau vài đứa nữa chắc bà thổ huyết mất.

Khi đó danh tiếng học bá Băng Tâm sẽ bị hủy trong tay Anh Nhi!

Ôi, nghĩ thôi cũng thấy đau lòng rồi.

Hai tháng vừa qua, Khải Thiên cậu ta dám chiến tranh lạnh với tôi cơ đấy! Nào là đi "di cư" sang chỗ khác, để tôi ngồi một mình một xó. Nào là không thèm nói chuyện với tôi một câu. Nào là... À, hết rồi.

Chẳng biết cậu ta lại tính giờ trò gì mà quen lắm bạn gái thế không biết. Cô thứ năm rồi đấy.

Khải Thiên làm cách nào để đám con gái đó không ghen với nhau nhỉ? Đúng là tuổi trẻ tài cao. Khả khả...

- Tuyết Linh, cậu không ghen sao?

Ghen ư? Có lẽ... Không hề nha!

Tôi chau mày, giọng nói có vài phần khó chịu:

- Tôi đã bảo là tôi không yêu Khải Thiên rồi mà!

- Rồi rồi rồi! Biết rồi! Gắt~

Tôi cười trừ, lấy trong cặp ra cuốn tập vẽ và vài thứ họa cụ khác.

Tổ Thanh thấy vậy liền thắc mắc, hỏi:

- Lại đi vẽ tranh phong cảnh nữa sao?

- Ừm! - tôi gật đầu, đáp - Có đi cùng không?

Tổ Thanh thở hắt ra một tiếng, liền đứng dậy, nói:

- Đi thì đi!

Tôi ngồi ở sân thượng nhà kho trên sân thượng trường, Tổ Thanh ở bên cạnh... chụp hình xong lại ngồi dựa lưng vào lan can nghịch điện thoại.

Thời tiết sáng nay thật đẹp, bầu trời trong xanh và những tia nắng lung linh. Thỉnh thoảng còn có vài cơn gió nhẹ thổi qua.

Ủa? Miếng giấy lót tay đâu rồi ta?

Tôi ngó ngang ngó dọc tìm.

A, kia rồi! Ở ngay cạnh chân thanh lan can đối diện.

Tôi bước tới gần, cúi xuống nhặt miếng giấy.

Từ trên đây nhìn xuống có thể thấy toàn cảnh sân thượng trường. Nhưng...

Cái cảnh gì vậy nè trời? Mới sáng sớm đã hấp diêm thị giác nhau rồi.

A, tôi chưa thấy, chưa thấy Khải Thiên với con bé nào đó chuẩn bị hôn nhau đâu.

Ừ ư, chỉ còn cách vài milimet nữa là hai môi chạm nhau rồi.

Mặt tôi nóng ran lên. Vội nhấc chân trở về chỗ cũ.

Cầm tập lên vẽ tiếp.

Chết tiệt! Tại sao cái cảnh đó mặt đỏ lại không chịu ra khỏi tâm trí tôi chứ?

Aizzz, quên đi, quên đi nào!

Khó tập trung quá! Làm sao đây?

- Tuyết...

Tổ Thanh vừa mở miệng ra định nói gì đó đã bị tôi nhanh tay bịt miệng lại. Nó ừ ừ, nhúu chặt mày tỏ vẻ không hiểu.

Tôi đưa ngón trỏ lên môi, khẽ lắc lắc đầu, ra hiệu im lặng.

Tổ Thanh khẽ gật đầu, tôi liền buông tay ra.

- Chuyện gì vậy? - Tổ Thanh thì thầm.

Tôi mím môi lại, chỉ chỉ về phía lan can đối diện.

Tổ Thanh chau mày, đi về hướng tôi chỉ. Rất nhanh liền trở lại, trên môi còn nở một nụ cười gian xảo.

Vội vã thu dọn họa cụ rồi đưa cho tôi cầm, xong liền kéo tôi đi về phía cầu thang đi xuống sân thượng trường.

Này này, Ngọc Tổ Thanh! Cậu điên hả? Bây giờ đi xuống thì tại mình biết phải đối mặt với Khải Thiên sao hả? Cậu muốn hai đứa mình làm bóng đèn sáng nhất hôm nay à?

Ôi, điên mất thôi.

Aizzz, không kịp rồi!

Tổ Thanh buông tay tôi ra, cười tươi rồi nhìn về phía Khải Thiên:

- Khải Thiên! Goodmorning!

Hừ, hôm nay còn bày đặt nói tiếng anh nữa cơ đấy!

Khải Thiên nghe có tiếng động, liền mở mắt ra, vội vàng buông tha cho đôi môi cô bé kia.

Lạnh lùng nhìn Tổ Thanh, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý mà nhanh chóng lướt qua tôi làm tôi cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Cô bé kia quay lưng lại, nhìn bọn tôi mà hai má đỏ phừng phừng, miệng vô thức thốt lên:

- Đàn chị...!

- Khải Thiên sướng nhé! Mới sáng sớm đã được ăn đậu hũ rồi! - Tổ Thanh cười khẩy - Thôi, đá cháo lưỡi vui vẻ nhé! Đi đây! Bye...

Ha, sao Tổ Thanh cậu dùng từ sao mà... Hừm, nói ra những câu đấy mà mặt còn không biến sắc nữa. Khâm phục!!!

Nhưng... Tôi lại làm sao thế này? Cái cảm giác kì lạ kia bây giờ như đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi. Sao tự dưng lại bức bối như thế này nhỉ?

Tổ Thanh kéo tôi đi được ba bước thì dừng lại, mím cười nhìn tôi, nói nhỏ:

- Sao? Ghen rồi à?

- Tờ...

Ghen ư? Cái cảm giác bức bối này là do ghen ư?

Tổ Thanh khẽ thở hắt ra một tiếng, rồi xoay người lại. Nửa cười nửa không nhìn cô bé kia, giọng nói mang vài phần châm chọc:

- À, đúng rồi! Chị muốn hỏi em vài điều!

Cô bé tròn xoe mắt nhìn Tổ Thanh, khẽ mấp máy môi:

- Đàn chị muốn hỏi gì ạ?

Tổ Thanh đưa tay lên vuốt cằm, khẽ đảo mắt một vòng, dáng vẻ đăm chiêu suy nghĩ như một ông cụ non. Vài giây sau liền mỉm cười, một nụ cười vô hại nhưng trong giọng nói lại có chút khinh bỉ:

- Chị muốn hỏi... lòng tự trọng của em bị chó tha rồi đúng không?

Cô bé tròn tròn mắt kinh ngạc. Khải Thiên đứng bên cạnh, sắc mặt cũng tối đi vài phần.

Câu hỏi của Tổ Thanh đây là có ý gì chứ?

- Đàn chị nói... em không hiểu.

- Một đám con gái "xài" chung một thằng con trai! - Tổ Thanh nói tiếp - Từ bao giờ giá trị con gái của đại học bá khối 7 đây lại trở nên rẻ mạt như vậy?

Đại học bá khối 7? Cô bé này á?

Hai tay cô bé siết chặt gấu váy, hơi cúi đầu xuống, im lặng không dám nhìn thẳng Tổ Thanh.

Tổ Thanh được đằng chân lân đằng đầu, mỉa mai hỏi tiếp:

- Lúc này chị có thấy hai người hôn nhau rồi! Nhìn thôi cũng biết kỹ năng đá cháo lười của em không tệ. Không biết em học ở đâu thế? Được nhiều thằng con trai khác dạy hay xem phim xxx nên...

Phim xxx? Tổ Thanh, cậu thật là "chong xáng".

- Tổ Thanh! - Khải Thiên nhú mày, tròng mắt quát lớn.

Quát quát cái gì chứ hả? Muốn hù chết người mới vừa lòng à?

- Tổ Thanh à! - tôi lên tiếng - Đi thôi! Không khí ở đây ô nhiễm quá, tớ chịu không được.

Nói rồi, tôi liền kéo Tổ Thanh đi một mạch!

Giả dối! Đến cuối cùng cũng chỉ toàn là giả dối! Gì mà "Trái tim này của anh đã trót lỡ yêu em mất rồi!" chứ? Tất cả cũng chỉ là giả dối. Hôm trước còn nói yêu tôi, hôm sau liền có con khác. Vậy mà tôi cứ nghĩ cậu yêu tôi thật lòng chứ. Ban đầu còn có chút áy náy nhưng giờ thì áy náy cái beep.

Tôi đã quá ngu ngốc mà.

Hôn với chả hít, Khải Thiên cậu hôn tới chết luôn đi. Tôi không ngờ nhân cách cậu lại ngày càng thối nát như vậy đây.

- Vì cậu đấy!

Tôi khựng người lại, nhìn Tổ Thanh bằng ánh mắt khó hiểu.

- Chỉ vì cậu! - Tổ Thanh liếm môi một cái rồi liền nói tiếp - Chỉ vì cậu mà Khải Thiên mới ra nông nổi như vậy. Cậu tức giận cái gì chứ? Cậu nghĩ cậu có quyền giận cậu ấy sao? Ghen rồi hả? Bây giờ thì cậu lấy tư cách gì để ghen hả? Cậu không thích Khải Thiên. Cậu nhần tâm từ chối cậu ấy. Cậu ấy có bạn gái cậu lại không vui. Cậu không cảm thấy những điều đó mâu thuẫn chứ?

- Tổ Thanh à, tớ...

Tổ Thanh đặt ngón trỏ lên môi, nói tiếp:

- Không phải lúc này, Tuyết Linh à! Đừng nói gì cả, hãy chỉ nghe tớ nói thôi. Đã bao giờ cậu chịu lắng nghe trái tim chưa? Cậu biết nó muốn gì không? Cậu nói, cậu thích người khác rồi ư? Tớ không biết tình cảm cậu dành cho người đó là gì nhưng.. Cậu biết không? Người trong cuộc sẽ chẳng bao giờ sáng suốt bằng người ngoài cuộc đâu. Ánh mắt chính là thứ không biết nói dối. Cái cách cậu nhìn Khải Thiên như thế nào, ánh mắt ấy chứa đựng điều gì, chẳng lẽ người ngoài cuộc như tớ lại không nhìn ra. Tin tớ đi! Hãy thử lắng nghe trái tim, một lần thôi. Hãy giành chút thời gian để xem xét lại lòng cậu.

Đoạn, Tổ Thanh xoay người bỏ đi.

Cậu nói cũng thật sự có lý đấy, nhưng...

Tôi cũng muốn lắng nghe trái tim này thêm một lần nữa nhưng tôi sợ lắm. Tôi sợ tôi lại bị tổn thương.

Ừ, thừa nhận. Tôi không phải một cô gái tốt, nhưng tôi cũng không hẳn là một cô gái xấu xa.

Chỉ là, có đôi lúc, tôi thật sự mệt mỏi khi từng người, từng người xung quanh tôi vì tôi mà thay đổi, vì tôi mà tổn thương, vì tôi mà rơi lệ.

Nhưng phải trách ai bây giờ? Thôi thì cũng chỉ biết trách bản thân mình quá hèn yếu, quá cố chấp. Chỉ biết trách bản thân mình không muốn thay đổi thói quen.

Yêu Khải Minh đã là một thói quen khó bỏ như một tên nghiện có thói quen hút thuốc phiện khó cai, chỉ là ngày càng lún sâu không lối thoát, chỉ là suốt ngày chỉ biết chìm đắm trong mơ mộng vô thực.

Chỉ là khi có bàn tay đưa ra, bản thân lại cố chấp ôm thật chặt nỗi tương tư không có được.

Chỉ là bỏ qua tiếng gọi trái tim, chỉ là bỏ qua lời khuyên lý trí, hành động như một con robot có lập trình sẵn.

Muốn đưa tay ra với lấy bàn tay kia lắm nhưng rồi vẫn là thu tay về, gượng cười với người, gượng cười với bản thân. Tự thôi miên bản thân rằng: "Chúng ta không thể!".

Chua chát lắm!

Tôi không đáng để người phải quan tâm. Ngoài kia hàng ngàn cô gái tốt hơn tôi. Hãy chọn một cô gái thật tốt, hãy yêu cô ấy thật lòng, rồi cô sẽ cho cậu hạnh phúc cậu vốn nên có được.

Tôi không xác định được tình cảm của mình là có yêu cậu hay không mà đã chấp nhận cậu thì chẳng khác nào để cậu làm lớp xe dự phòng.

Tôi không thể!

Có đôi lúc bản thân mình muốn gì mà tôi cũng không biết. Nực cười lắm. Đúng không?

Nhiều lúc chính tôi đây còn cảm thấy chán ghét bản thân mình.

- Hey, Tuyết Linh! Tuần sau thi cuối kỳ II rồi, chiều nay tớ đến nhà cậu làm đề cương toán thầy mới phát nha? - Tổ Thanh nói - Được không?

- Ừm, được thôi! - tôi gật đầu, mỉm cười đáp.

Thời tiết cuối tháng tư rất là nóng. Ánh mặt trời gay gắt như đang muốn thiêu cháy vạn vật dưới trần gian.

Tôi và Tổ Thanh la cà dọc đường đi học về, thỉnh thoảng còn ghé vào mấy tiệm tạp hóa ven đường mua kem.

A, nóng như thế này ăn kem mới là tuyệt vời nhất. Đúng không nào? Cái cảm giác mát lạnh ấy... Ừ, mới tuyệt vời làm sao.

Đến ngã rẽ, tôi và Tổ Thanh một người một rẽ đi về nhà.

"Bộp..." Một bàn tay đập lên vai tôi.

Tôi giật mình, từ từ quay đầu lại. Amen, Ngọc Lệ cậu muốn hù chết bà à?

Ngọc Lệ trên người vẫn mặc bộ đồng phục. Mới hai tháng không gặp sao cậu ấy lại trở nên gầy gò xanh xao như thế này chứ?

Chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy, Ngọc Lệ?

- Nói chuyện một lát đi! - Ngọc Lệ yếu ớt nói.

Tôi khẽ gật đầu.

Dưới bóng cây mát, từng cơn gió nhẹ thổi qua không dễ chịu một chút nào, nó mang theo hơi nóng, cái oi bức giữa trưa hè chứ không phải cái mát lạnh dịu nhẹ. Thà không có gió cho rồi.

"Phịch..."

Ngọc Lệ không nói không rằng, đột ngột quỳ xuống trước mặt tôi, hai tay siết chặt lấy gấu váy, hốc mắt sẫm đỏ hoe, giọng nói lạc hẳn đi:

- Tớ biết cả rồi! Cậu không cần phải giả bộ đâu. Xin lỗi cậu... Băng Tâm!

- Có gì từ từ nói! - tôi hơi bối rối - Đứng dậy trước đi!

Hên bây giờ đoạn đường này không người qua lại, nếu không, người ta nhìn vô cớ tưởng tôi bắt nạt Ngọc Lệ mất.

Ngọc Lệ cười nhạt, nói tiếp:

- Không! Tuyết Linh à! Đúng là con người phải đến những lúc cuối đời mới hiểu ra được đạo lý đâu là đúng, đâu là sai. Tớ sai rồi! Tớ xin lỗi.

Ngọc Lệ à, đối với tớ, tớ chưa bao giờ thật sự giận cậu cả.

Đối với chuyện lần trước cậu đẩy tớ xuống dưới vách núi, tớ cũng không hề giận cậu, bởi khi đó, trong tớ chỉ có cảm giác thất vọng.

Không phải thất vọng về điều gì khác, mà chính là thất vọng về cậu.

Cậu từng nói, tớ giống như một đứa con nít vậy. Phải, tớ rất con nít. Một đứa con nít mau quên. Một đứa con nít không biết giận dai. Một đứa con nít rất dễ dàng tha thứ.

Bởi chuyện gì đã qua thì đã là quá khứ rồi. Tớ lại không thích đào mộ quá khứ ra.

Đã là quá khứ thì nên ngủ quên đi.

Vậy nên, Ngọc Lệ, cậu đừng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cậu Là Con Gió Thổi Qua Thanh Xuân

Ngọc Lệ mắc bệnh ung thư, sẽ chẳng sống được bao lâu nữa. Những lúc cuối đời, cậu ấy muốn chuộc lại những lỗi lầm đã gây ra.

Bố mẹ cậu ấy là giám đốc của một tập đoàn lớn. Vì thế mà công việc nhiều vô số kể, không có nhiều thời gian dành cho cậu ấy. Cậu ấy luôn sống trong sự thiếu thốn tình yêu thương.

Người cậu ấy yêu nhất chính là Khải Minh. Cô bạn thân duy nhất của cậu ấy không phải ai khác mà là tôi. Bởi vì thế mà khi biết Khải Minh cũng thích tôi, cậu ấy đã bị tổn thương nặng nề, luôn có cảm giác bị phản bội.

Đáng nói nhất là, cậu ấy đã giấu mọi người xung quanh về việc cậu ấy bị bệnh. Cậu ấy đã chịu đựng một mình suốt hai tháng qua.

- Tớ sẽ giúp cho cậu và Khải Minh.

- Muộn rồi, Ngọc Lệ à!

Phải, đã muộn rồi. Dù cho giờ cậu có giúp, dù cho Khải Minh bây giờ vẫn còn yêu tớ đi chăng nữa thì tớ và Khải Minh cũng đã không thể nữa rồi. Khải Minh giờ đối với tớ đã là quá khứ rồi!

- Tại sao?

- Người tớ yêu bây giờ... không phải là Khải Minh.

- Cậu...

Tôi khẽ cười nhạt. Có lẽ đúng là vậy rồi. Khải Minh đơn giản giống như một con gió nhẹ thổi qua những tháng ngày thanh xuân trẻ con vô tư. Có lẽ thứ tình cảm tôi giành cho Khải Minh chỉ là cảm nắng nhất thời.

- Hai cậu đẹp đôi lắm! - tôi nói tiếp - Lẽ ra người phải xin lỗi là tớ. Là tớ đã chen ngang vào chuyện tình cảm của hai cậu. Tớ xin lỗi.

- Không! Băng Tâm à! - ánh mắt Ngọc Lệ vụt lên tia hoảng loạn - Tớ mới là người phải xin lỗi. Cho dù tớ là người đến trước nhưng cậu mới là người Khải Minh thật lòng yêu. Nếu không phải vì tớ, có lẽ giờ cậu và Khải Minh đã là một cặp rồi. Cậu không cần phải vì tớ mà lại từ bỏ Khải Minh nữa đâu.

Lại từ bỏ ư?

Tớ nhớ là tớ đã nói rõ ràng với cậu là người tớ yêu bây giờ không phải là Khải Minh rồi mà.

Trong đầu cậu chứa cái gì vậy? Sao mau quên thế? Hay là lời tớ nói đối với cậu như nước đổ lá khoai?

Tôi khẽ đảo mắt một vòng, cười nhạt:

- Tớ và Khải Minh thật sự đã kết thúc rồi, Ngọc Lệ à!

- Băng Tâm, người cậu yêu... là ai?

Sau tất cả thì tôi cũng hiểu rồi. Cái cảm giác lạ kia! Cái cảm giác ấy là do...

Nhưng làm sao đây? Tôi không biết phải đối mặt với thứ tình cảm đó sao nữa.

- Người đó là... bí mật của tớ, Ngọc Lệ à!

Có những lúc, con người ta đôi khi cũng cần một thời gian để thư giãn.

Tôi thật sự rất cần đi đến một nơi nào đó để cho tâm trí yên ổn, để sắp xếp lại lòng mình.

Ngồi trên xe bus, ánh mắt tôi mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn ngắm nhìn những tia nắng bình minh.

Nhưng trước hết, tôi phải xin phép nghỉ học vài ngày cái đã. Nghĩ là làm, tôi quyết định gọi cho Tổ Thanh. Sau ba hồi chuông dài, đầu dây bên kia mới có người bắt máy.

"- A lô!"

- Tổ Thanh à, mấy hôm nữa chắc tớ không đi học được đâu. Cậu xin phép dùm tớ nhé!

"- Nè, mấy hôm nay lên lớp toàn là để ôn thi. Rất quan trọng đấy! Cậu còn tính nghỉ? Không muốn thi nữa hả?"

- Khả khả, không sao đâu mà! Tớ tự lo được. Giúp tớ nhé!!!

"- Cậu..."

- Băng Tâm! - đột nhiên một giọng nói vang lên.

Tôi giật mình, ngược đầu lên nhìn. Ngọc Lệ? Cậu ấy đi đâu đây?

- Vậy nhé Tổ Thanh! Thôi tớ cúp máy đây! - tôi vội vàng nói vô mấy vài câu rồi cúp máy luôn.

Tôi mỉm cười nhìn Ngọc Lệ, môi khẽ mấp máy:

- Cậu đi đâu đây, Ngọc Lệ?

Ngọc Lệ hơi chau mày, khoe môi giật giật hai cái.

A, nhớ rồi. Là tôi rủ Ngọc Lệ đi cùng. Vậy mà quên mất. Azzz, đáng trí quá đi mất thôi.

Tôi cười xuề xòa, nhích người vô trong một chút để nhường chỗ cho Ngọc Lệ.

Ngọc Lệ phì cười, để lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, thấy tôi có ý nhường chỗ liền ngồi xuống cạnh tôi.

Chiếc xe bus lăn bánh chạy, cảnh vật xung quanh cũng thay đổi liên tục suốt dọc đường.

Thời tiết buổi sáng thật đẹp, thật mát mẻ làm sao.

Mãi đến gần trưa, tụi tôi mới có mặt tại Khánh Hòa.

- Này Băng Tâm! Cậu tính đi đâu đấy hả? Sắp tới chưa?

Tôi quay sang nhìn Ngọc Lệ, khẽ mỉm cười, đáp:

- Nhà bố mẹ nuôi sau khi mất trí nhớ của tớ. Hmm, cũng sắp tới rồi á.

Ngọc Lệ mỉm môi lại, khẽ nheo mắt, đưa tay lau lau mấy giọt mồ hôi trên trán.

Ánh mặt trời gay gắt rọi xuống, cảm giác giống như đang đi trên vùng sa mạc khô cằn. Do nhiệt độ thời tiết quá cao, hơi nước dưới lòng đất bốc lên làm cho khung cảnh xa xa kia mờ mờ ảo ảo. Thình thoảng sẽ khiến con người ta sinh ra ảo giác rằng thấy nước.

Một lúc lâu sau, tôi và Ngọc Lệ mới đến được nơi cần đến. Tôi kéo Ngọc Lệ vô nhà, cất tiếng gọi to:

- Mẹ ơi!

- Ôi! - mẹ tôi từ trong bếp nói vọng ra.

Tôi lại kéo Ngọc Lệ xuống bếp.

Mẹ tôi trên người mặc tạp dề, đang đứng trước vòi nước rửa rau. Thấy chúng tôi, mẹ khẽ cười và nói:

- Tuyết Linh, sao con lại về nhà lúc này? Ai đây? Bạn con à?

Ngọc Lệ cúi đầu, lễ phép chào:

- Cháu chào cô ạ!

- Hai đứa com nước gì chưa? - mẹ tôi hỏi tiếp.

- Dạ, chưa ạ! - tôi đáp.

- Ừm, con dẫn bạn lên phòng chơi đi! Chờ mẹ nấu xong, lát ba con về rồi ăn com.

- Dạ, con biết rồi ạ!

Dứt lời, tôi liền kéo Ngọc Lê lên phòng.

Tuy căn phòng suốt mấy tháng qua không có người ở nhưng vẫn rất sạch sẽ. Chắc là mẹ tôi hay lên đây dọn phòng.

Tôi tiến đến mở toang cửa sổ phòng ra, một vài cơn gió mát khẽ thổi đến, xua tan cái cảm giác nóng bức trên người. Tôi xoay người lại, nhìn Ngọc Lê đang tùy hứng xem xung quanh căn phòng, tôi liền hỏi:

- Uống nước chứ?

Ngọc Lê chăm chú nhìn mấy bức ảnh dán trên tường, mỉm cười gật đầu:

- Ừm!

Chờ đã, mấy bức ảnh đó là...

- Cậu là Snow hả? - Ngọc Lê xoay người lại về phía tôi, nghiêng đầu hỏi.

- Đã từng thôi! - tôi trả lời.

Trong khoảng thời gian tôi mất trí nhớ, tôi rất rất là hâm mộ SPB nên dán ảnh mấy cậu ấy đầy phòng. Nhưng bây giờ, không hiểu sao cái cảm giác hâm mộ ấy đã không còn nữa rồi. Đối với tôi bây giờ, các cậu ấy đơn giản là những người bạn chứ không phải thần tượng.

Nói rồi, tôi liền nhấc chân ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang rồi tiến vô bếp.

Mẹ tôi đang đứng xào rau.

Tôi mở tủ lạnh ra lấy chai nước lọc, vừa rót vô ly vừa nói chuyện với mẹ.

- Mẹ, con biết cả rồi!

Mẹ tôi dừng tay, quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu:

- Con biết gì cơ?

- Mẹ, con không phải con ruột của mẹ!

- Tuyết Linh à, mẹ...

- Con tên Băng Tâm! - tôi mỉm cười, ngắt ngang lời mẹ.

- Mẹ...

- Con yêu mẹ!

Đối với con, mẹ vẫn mãi là mẹ của con. Nhờ có mẹ mới có con của ngày hôm nay. Nếu hồi đó mẹ không cứu con, không cứu mạng con thì có lẽ... con đã chết từ lâu rồi.

Bốn ngày sau...

Một ngày mới lại bắt đầu, ánh mặt trời mang theo những hạt bụi li ti chiếu rọi vô phòng tôi qua cái cửa sổ nhỏ.

Hôm nay tôi và Ngọc Lê sẽ trở về Hà Nội.

Sau khi thu xếp đồ đạc xong, tôi đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên bàn học.

Tiếng đồng hồ kêu tích tắc cùng tiếng những chú chim vang lên như một bản hòa ca chào buổi sáng.

Thật sự quá đổi thanh bình!

Tôi mỉm cười lại, khẽ cụp mắt xuống.

Tôi thật sự rất nhớ cậu... Khải Thiên à!

Tôi nhớ đôi mắt hai mí của cậu, nhớ sống mũi cao thẳng của cậu, nhớ đôi môi quyến rũ của cậu, nhớ giọng nói trầm ấm của cậu,... Tôi nhớ tất cả những thứ thuộc về cậu.

Tôi như phát điên khi cứ phải nhớ cậu như thế này.

Tôi chưa từng có cảm giác như vậy với bất kì ai, trừ cậu. Có lẽ là bởi vì cậu là người rất đặc biệt đối với tôi.

Nếu bây giờ có một điều ước, tôi ước cậu hãy xuất hiện ngay bây giờ, ngay trước mặt tôi.

Tôi muốn ôm cậu thật chặt, muốn nghe cậu nói "Anh yêu em!" nhưng có lẽ... điều mà tôi muốn nghe ngay bây giờ lại là điều mà cậu không muốn nói nữa.

Tôi đã tổn thương cậu quá nặng nề.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh tựa như một cái chớp mắt.

Là khi tôi nhận ra tình cảm dành cho cậu thì cậu đã quá xa vời, khoảng cách giữa tôi và cậu ngày càng dài.

"- Tuyệt Linh à! Trái tim này của anh đã trót lỡ yêu em mất rồi! Không biết đâu, em phải chịu trách nhiệm đấy!"

Ngày hôm ấy cậu đòi tôi chịu phải trách nhiệm mà, có đúng không?

Giờ tôi chịu trách nhiệm rồi đấy nhưng sao cậu lại không để tôi chịu trách nhiệm nữa chứ? Cậu đang đùa giỡn với tôi đấy hả?

Cậu có biết hành vi trộm cắp là rất xấu không? Nếu biết thì có sao cậu lại đánh cắp trái tim tôi hả?

Khải Thiên cậu là đồ xấu xa, đồ xấu xa, xấu xa nhưng, tôi lại yêu đồ xấu xa là cậu đấy!

- Hey, Băng Tâm! Sao vậy? - Ngọc Lệ từ đâu chạy tới, đột ngột xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi giật mình, như thoát ra khỏi những cảm xúc tâm trạng rối bời, khẽ cười nhạt, nói:

- Vẫn chưa tới giờ khởi hành có đúng không? Đi với tớ một lát đi.

Ngọc Lệ ngỡ ngàng hỏi lại:

- Đi đâu?

Tôi nháy mắt tinh nghịch, đáp:

- Đi rồi biết.

Dưới gốc cây cổ thụ to lớn cách vực sâu kia khoảng năm mét, tôi đưa tay khẽ chạm vào thân cây sần sùi già nua theo thời gian.

Ngọc Lệ ở bên cạnh, đôi mắt sụp xuống không biết đang nghĩ gì.

Mọi thứ trở nên im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng gió thổi vi vu.

Mãi một lúc lâu sau cậu ấy mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Chúng ta tới đây... để làm gì?

Tôi xoay người lại, dựa lưng vào thân cây, đôi mắt mơ màng nhìn lên bầu trời xa xăm kia, giọng điệu nhẹ nhàng như gió thổi mây bay nhưng câu từ tràn đầy mùi thuốc súng:

- Cậu xem... thời tiết tốt như thế này, có phải rất thích hợp để giết người không?

Ngọc Lệ tròn tròn mắt kinh ngạc, đôi chân lùi về phía sau vài bước, miệng lắp bắp:

- Băng Tâm, cậu...

Tôi phì cười. Không ngờ Ngọc Lệ cậu lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy đấy.

Tôi phe phẩy tay, cười nhe răng:

- Yên tâm! Tớ chỉ đùa thôi mà.

Ngọc Lệ đưa tay vuốt ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm:

- Cậu... làm tớ sợ hết hồn hà.

Những cơn gió nhẹ thổi qua đủ làm tung bay vài sợi tóc, đủ để khiến cho những chiếc lá va chạm kêu xào xạc.

Gió thổi, mây trắng bay đã là quy luật tự nhiên hàng vạn năm nay không thay đổi từ thuở khai thiên lập địa.

Mây trắng bay che khuất ánh mặt trời trên cao, rồi mây đi, ánh mặt trời lại tiếp tục rọi xuống.

Bóng cây cổ thụ đổ dài trên mặt đất.

Bóng của tôi thì in lên thân cây già.

Tôi đưa tay lên che bớt đi ánh nắng, khoe môi khẽ nhếch lên.

Nắng quá!

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau cũng là vào một ngày nắng đẹp như thế này. Nắng mang cậu đến nhưng xin nắng, đừng mang cậu ấy đi! Đừng đưa Khải Thiên rời xa tôi!

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rời Xa

Hà Nội..

- Aizz..

Tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, đôi mắt tùy tiện quan sát xung quanh.

Hừm, đây chính là nhà của Ngọc Lệ sao?

Đúng là nhà giàu có khác.

Tất cả mọi vật dụng nhìn sơ qua cũng biết hàng xịn đắt tiền rồi.

Ngọc Lệ từ trong bếp đi ra, đưa cho tôi một cốc nước lạnh, khẽ cười:

- Cậu uống chút nước đi.

Tôi đưa tay nhận lấy ly nước, đưa lên miệng uống một ngụm rồi nói:

- Sao không xưng mày tao nữa đi.

- Hà? - Ngọc Lệ ngơ ngác.

- Trước kia tụi mình toàn xưng mày tao mà! - tôi nói tiếp - Giờ xưng cậu tớ, tớ cảm thấy nó cứ xa lạ thế nào ấy.

Ngọc Lệ cười híp mắt.

Nhưng khi nhìn vào nụ cười đầy, tôi lại thấy không vui.

Sẽ chẳng bao lâu nữa đâu là Ngọc Lệ và tôi, hai đứa sẽ chẳng còn chung một thế giới, âm dương cách biệt.

Tớ sẽ rất nhớ cậu, nhớ những lúc cậu cười như thế này.

- A lô? Sao ạ? Bác sĩ nói thật chứ? Vâng, tôi biết rồi.

Tôi chống cằm nhìn Ngọc Lệ, trên đầu hiện rõ dấu chấm hỏi to đùng.

Bác sĩ ư? Chuyện này chẳng lẽ có liên quan đến bệnh tình của cậu ấy?

Bác sĩ nói, kết quả xét nghiệm lần trước của Ngọc Lệ có sai sót, cần xét nghiệm lại nên yêu cầu Ngọc Lệ đến bệnh viện.

Kết quả đúng là ngoài mong đợi, Ngọc Lệ không hề mắc bệnh ung thư, nên tất nhiên sẽ chẳng có chuyện cậu ấy sắp chết.

Khi nhận được kết quả, Ngọc Lệ mừng rớt nước mắt.

Tôi ở bên cạnh cũng cảm thấy vui lây.

Tạ ơn trời đất. Ngọc Lệ không sao cả rồi.

Chúng tôi đang đi bộ từ bệnh viện về nhà Ngọc Lệ.

Trên đường đi, tôi quay sang Ngọc Lệ, lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng:

- Còn hai ngày nữa là thi cuối kì rồi đấy.

Ngọc Lệ trợn mắt, há hốc miệng, gương mặt hiện rõ vẻ hỗn loạn:

- Thôi chết rồi! Làm sao đây? Tao chưa ôn thi gì cả. Làm sao đây? Làm sao đây?

Tôi nhún vai, bình thản đáp:

- Chịu!

Ngọc Lệ mắt long lanh nhìn tôi.

Nhìn cái bản mặt đó, da gà da vịt của tôi nổi lên hết tron.

Cái gì vậy má? Đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó? Tao sợ!!!

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Có gì thì nói thẳng đi!

Ngọc Lệ nhoèn miệng cười, giọng nói lộ rõ bản chất xu nịnh cún con:

- Băng Tâm học bá! Chị ôn thi cho em nhá! Đại học bá xinh đẹp bla bla bla....

Tôi khẽ cười khan hai tiếng.

Không cần phải nịnh hót thế đâu!

Thôi thi dù sao mấy ngày vừa qua Ngọc Lệ cũng vì tôi mà không thể ôn thi được, đành phải giúp nó một chút thôi vậy.

Hai ngày tiếp đó, tôi toàn ở nhà Ngọc Lệ để ôn thi cho nó tối mắt tối mũi.

Rồi ngày thi cuối cùng cũng đã tới.

Đối với tôi, lần thi lần này quả thực chẳng có gì đáng nói.

Hôm nào tôi cũng nộp bài thi nhanh nhất, thỉnh thoảng xin thêm giấy. Cứ mỗi lần như thế, nhìn cái vẻ mặt mắt chữ A mồm chữ O của mấy đứa cùng phòng thi làm tôi muốn cười thẳng vào mặt tụi nó.

Ngày báo điểm thi, tôi cũng không quá ngạc nhiên lắm khi mà bài nào bài nấy điểm đều thấp lè tè.

Nhưng mấy đứa bạn cùng lớp của tôi thì lại khác, khỏi phải nói khi biết điều đó chúng nó đã bất ngờ như thế nào.

Chúng nó cứ nghĩ đến hành động của tôi ở phòng thi, rồi nghĩ đến mớ điểm thấp đến mức không thể nào thấp hơn kia, đứa nào đứa nấy đều nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Ha ha, sao nào? Tôi đây cũng chỉ là muốn hù dọa tinh thần thép trong phòng thi của mấy người thôi mà.

Dù sao tên tôi cũng đâu phải Dương Tuyết Linh, sau này lúc trở về làm Băng Tâm, mấy cái kết quả thi này cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả.

Tôi chả phải bận tâm đâu.

Nhưng, suốt mấy ngày qua, Khải Thiên lúc nào cũng tránh mặt tôi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội để có thể nói ra hết lòng mình.

Tôi muốn nói tôi đã nhớ cậu nhiều như thế nào, muốn cho cậu biết tôi yêu cậu nhiều ra sao.

Cứ ngỡ rằng, sau khi thi xong, cơ hội chắc chắn sẽ mỉm cười với tôi, nhưng không.

Sau khi thi xong, Khải Thiên hôm nào cũng nghỉ học.

Tôi chẳng thể thấy bóng dáng cậu.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai tuần sau cái ngày công bố điểm thi chính là ngày tổng kết cuối năm học.

Cuối cùng sau bao nhiêu ngày chờ mong, cậu cũng đã xuất hiện.

Chàng trai trong bộ đồng phục học sinh, đang bước từng bước về phía cổng trường.

Tôi định chạy về phía Khải Thiên nhưng đột nhiên lại bị một bàn tay khác kéo về hướng ngược lại.

Là Tổ Thanh!

Tôi không thấy nét mặt Tổ Thanh ra sao nhưng nghe giọng nói cũng biết cậu ấy đang cười.

- Tuyết Linh! Mau lên! Lên lớp ăn liên hoan nào!!!

Tôi giật tay lại, hơi gất:

- Tổ Thanh, buông ra coi nào!!!

Tổ Thanh sững người lại.

Tôi cũng chẳng quan tâm, vội vã chạy về hướng cổng trường.

Nhưng tôi lại chẳng bóng dáng Khải Thiên đâu.

Tôi tìm xung quanh nhưng kết quả vẫn là không thấy.

Lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác lạ thường, cảm giác như bản thân thiếu thiếu cái gì đó.

Tôi xoay người, chạy vụt lên lớp.

Đứng trước cửa lớp, tôi cúi người xuống thờ phì phò. Đưa tay lên lau mồ hôi ở trán, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, tôi cất tiếng khàn khàn hỏi cả lớp:

- Các cậu... có thấy Khải Thiên đâu không?

Cái lớp đang ồn ào huyên náo vì câu nói của tôi mà trở nên yên ắng một cách lạ thường đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng rõ ồn ào của đám học sinh ngoài kia.

- Các cậu... - tôi đờ người ra.

Giây? Thái độ này là sao hả?

Tôi bây giờ đang nóng lòng hơn bao giờ hết.

Khải Thiên? Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao mọi người lại như vậy?

Tại sao lại im lặng như vậy?

Nói gì đi chứ?

- Tuyết Linh à! - Tổ Thanh lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng - Khải Thiên... đi du học rồi. Đi du học rồi? Không thể nào.

- Cậu nói dối! - tôi gào lên - Tổ vừa mới thấy Khải Thiên...

Chờ chút, vậy có nghĩa là...

- Khải Thiên vừa mới đi có đúng không?

Tổ Thanh khẽ gật đầu.

Tôi bặm môi lại, liền xoay người rời đi.

Tại sao?

Vào một ngày nắng đẹp, cậu đến, xuất hiện trong cuộc đời tôi. Rồi cũng vào một ngày nắng đẹp, cậu lại quyết định rời bỏ tôi.

Tôi muốn đến sân bay, muốn gặp cậu.

- Băng Tâm!

Đột nhiên một chiếc xe ô tô chạy sục đến ngay bên cạnh tôi.

Cửa kính cửa sổ ô tô từ từ kéo xuống, Ngọc Lệ thò đầu ra, hỏi:

- Mày đi đâu đây?

- Ngọc Lệ! Cho tao đi nhờ một đoạn đi!

Phải mau lên, nếu không tôi sẽ chẳng thể gặp cậu... lần cuối.

Hoa phượng vĩ nở đỏ rực một vùng hòa vào màu ánh nắng vàng khiến một đoạn đường trở nên rực rỡ.

Tiếng ve kêu rân rân, tiếng xe cộ qua lại, tiếng bíp còi vang lên không ngừng, mọi thứ xung quanh tôi thật ồn ào, thật náo nhiệt.

Nhưng... Tâm trí tôi bây giờ như tách khỏi thế giới này.

Khải Thiên, chờ tôi! Một lát thôi.

Chiếc xe ô tô dừng lại, tôi vội vàng đẩy cửa xe bước ra, liền chạy một mạch vô trong sân bay.

- Á!

Tôi đụng phải ai đó, ngã phịch xuống nền gạch sân bay dơ bẩn lạnh lẽo.

Chết tiệt, không có mắt mà tránh à?

- Tuyết Linh! - một giọng nói trầm ấm vang lên.

Tôi nhú mồm khó chịu, ngược đầu lên.

Là Khải Minh! Dù cậu ấy đeo khẩu trang, nhưng chắc chắn là cậu ấy. Tôi chẳng thể nhận lầm giọng nói ấy được đâu.

Bên cạnh Khải Minh còn có ba mẹ cậu ấy, có Anh Nhi, và hai người đeo khẩu trang khác.

Hai người đeo khẩu trang đó? Hình như là Hải Nam và Nhật Long.

- Khải Minh, Khải Thiên đâu rồi hả? - tôi sốt ruột hỏi.

Khải Minh cup mắt xuống, im lặng một lát rồi đưa tay ra trước mặt tôi, mỉm cười:

- Đứng dậy trước đã nào!

Tôi hất tay Khải Minh ra.

- Khải Thiên đâu? - tôi gắt giọng, lặp lại câu hỏi.

Khải Minh sững sờ trong giây lát rồi rút trong túi quần ra một chiếc máy ghi âm nhỏ, cúi người xuống đưa cho tôi.

- Khải Thiên đi du học rồi. Trước khi đi, nó nhờ anh đưa cái này cho em.

Tôi run run tay nhận lấy chiếc máy ghi âm.

Sống mũi tôi cay xè, trái tim như bị ai đó bóp chặt. Đau lắm! Đau đến mức không thở nổi.

Khốn nạn, Khải Thiên cậu sao dám bỏ lại tôi mà đi chứ hả? Tôi cho phép chưa mà đi?

Yêu tôi? Yêu tôi mà cậu nữ đối xử với tôi như thế ư?

- Cậu ấy đi du học ở đâu? - tôi cất giọng khàn khàn hỏi tiếp.

Khải Thiên, cho dù cậu có trốn ở tận chân trời góc bể, tôi cũng sẽ tìm ra cậu.

Cho dù phải lật tung cả cái Trái Đất này lên! Cậu đừng hòng trốn thoát khỏi tôi.

- Khải Thiên bảo anh, nếu em có hỏi cũng đừng nói cho em biết! - Khải Minh đáp.

Trần Khải Thiên! Cậu được lắm!

Cậu tưởng làm như vậy là có thể ngăn cản được tôi ư?

Đừng có mơ!

Cậu xem tôi là gì hả?

Tôi cắn chặt hai hàm răng, chống tay đứng dậy rồi liền xoay người bỏ đi.

- Tuyết Linh...! - Ngọc Lệ chạy sục tới chỗ tôi, vẻ mặt lo lắng.

Ngoài Khải Thiên ra, bây giờ tôi không quan tâm bất kì ai. Cho dù người đó có là cậu, Ngọc Lệ.

Tôi lạnh lùng đi ngang qua Ngọc Lệ như hai người dung đi qua nhau.

"- Chị, chị nghe thấy giọng nói của em chứ? Chị biết tại sao em lại gọi chị là chị không? Bởi vì, em đã biết cả rồi..."

Trong căn phòng trống, tôi bật chiếc máy ghi âm lên, giọng Khải Thiên vang lên càng rõ ràng hơn khi tất cả mọi thứ xung quanh tôi đều yên lặng như tờ.

Chị? Cậu biết cả rồi ư? Sai rồi! Cậu chẳng biết gì cả! Vì cậu chẳng biết gì cả nên mới rời xa tôi như vậy.

Nhưng là ai? Là ai đã nói cho cậu?

"- Em đoán chắc là chị đang thắc mắc là ai nói cho em đúng không? Là chị Ngọc Lệ đấy chị!"

Ngọc Lệ? Ngọc Lệ đâu biết chuyện của tôi mấy tháng dạo gần đây. Nếu vậy, những điều Ngọc Lệ kể với cậu chính là những điều xảy ra trước khi tôi bị mất trí nhớ.

Ngu ngốc! Trần Khải Thiên! Cậu là đồ ngốc! Là một tên đại ngốc!

"- Lần này nữa thôi, hãy cho phép em xưng hô như những tháng ngày qua..."

Khải Thiên im lặng một lát, qua chiếc máy ghi âm, hồ hấp cậu ấy vang lên đều đặn nhưng cũng thật nặng nề.

"- Tuyết Linh à, anh nhớ em!"

Khải Thiên à, cậu...

Chỉ ba chữ "Anh nhớ em!" đấy thôi, đối với tôi đã là quá đủ rồi.

Sống mũi tôi cay cay, khóe mắt trực trào, rồi hai giọt nước mặn chát nóng hổi lăn dài trên má.

Tôi cũng nhớ cậu lắm.

Nhớ mùi hương trên người cậu, nhớ hơi thở nam tính của cậu, nhớ đôi bàn tay ấm áp từng chăm sóc cho tôi mỗi khi tôi ốm, nhớ cái ôm dịu dàng vài tháng trước ở thư viện công cộng, nhớ lời tỏ tình ngọt hết nấc...

Nhớ thật nhiều.

"- Vốn dĩ, anh cũng chẳng định từ bỏ em đâu. Nhưng vì người em yêu là anh Khải Minh chứ không phải anh. Hơn nữa, em biết mà, anh Khải Minh là anh trai của anh, anh không muốn tranh giành với anh ấy. Nhưng anh biết, anh sẽ chẳng thể nào chịu đựng nổi khi nhìn cái cảnh hai người bên nhau. Anh đau lắm. Tim của anh, từng giờ, từng phút đều đau. Hãy tha thứ cho anh vì trước khi đi không chịu gặp mặt em, vì anh sợ, anh sợ khi nhìn thấy em, mọi quyết tâm của anh sẽ đổ sông đổ bể. Anh yêu em nhiều lắm, em có biết không? Rời xa em, anh cũng chẳng muốn vậy đâu. Hãy cho anh thời gian, khi nào anh hết yêu em, anh sẽ trở về gặp em với tư cách một người bạn cũ. Nhưng có lẽ, cả đời này anh cũng sẽ chẳng thể gặp em nữa. Vì anh biết, anh sẽ chẳng bao giờ hết yêu em. Tạm biệt em!"

Nước mắt, không biết từ bao mà cứ thi nhau chảy xuống.

Tôi cắn chặt môi.

Tôi không muốn tiếng khóc vang lên.

Tôi ghét nước mắt, tôi ghét sự yếu đuối.

Ngày cậu trở lại chính là ngày cậu không còn yêu tôi ư?

Nhưng cậu biết không, ngày đó lại chính là ngày trái tim tôi rỉ máu nhiều nhất đấy.

Cậu sẽ không biết được đâu. Cậu sẽ mãi mãi không biết được.

Vì tôi sẽ im lặng, tôi sẽ không nói.

Tôi sẽ không nói tôi yêu cậu khi cậu chẳng còn yêu tôi.

Tôi tôn trọng cậu, tôi tôn trọng mọi quyết định của cậu.

Nếu cậu đã muốn quên đi thứ tình cảm chết tiệt đã từng giành cho tôi, thì tôi sẽ để cậu quên.

Tôi sẽ không đi tìm cậu, Khải Thiên.

Nhưng sau này, nếu tôi biết, cậu ở bên một cô gái khác không phải tôi mà cảm thấy không hạnh phúc, cô gái đó không tốt, không yêu cậu hết lòng, dám tổn thương cậu. Thì Trần Băng Tâm tôi đây xin thề sẽ không để yên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tôi Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: \8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88!\ (2)

Ba năm sau...

Đã ba năm trôi qua kể từ cái ngày Khải Thiên đi du học.

Tôi vẫn còn nhớ cái ngày ấy, cái ngày tôi nhìn thấy cậu trên màn hình tivi.

Lúc đó, tôi mới biết, cậu chọn đi du học Hàn Quốc, chọn con đường trở thành idol Kpop.

Tôi lên mạng tìm kiếm mới biết, một năm sau khi Khải Thiên sang Hàn Quốc, cậu chính thức ra nhập làng giải trí xứ sở kim chi khi mới 15 tuổi.

Nhóm nhạc của cậu phát triển tốt lắm.

Nhìn cậu cười qua màn hình mà tim tôi đau lắm, bởi hơn ai hết, tôi biết nụ cười đó chỉ là giả dối.

Cậu cười, nhưng đáy mắt lại không có chút gọn sóng nào. Đáy mắt cậu chỉ có gọn sóng khi đối mặt với fans và khi hát ca khúc "8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88!".

Ca khúc đấy do chính cậu sáng tác, tên bài hát đến bây giờ vẫn là một ẩn số.

Tuy các fans đã trở tằm tít từ rồi nhưng vẫn không tài nào hiểu nổi dãy số đấy.

Dãy số đấy? Chính là dãy số cậu từng gửi cho tôi vào đêm trước ngày Valentine ba năm trước.

Kể cả tôi cũng không hiểu thông điệp cậu muốn nhắn nhủ là gì.

Giới showbiz lắm thị phi, con người ta cũng chỉ toàn giả tạo, đứng trước camera luôn đeo cái mặt nạ ngoan ngoãn, tỏ ra bản thân mình thanh cao trai ngoan gái lành.

Mấy ai biết, sau ánh hào quang sẽ xảy ra chuyện không thể nói gì chứ.

Nhưng tôi lại tin, không phải ai cũng bị áp dụng quy tắc ngầm.

Có những người, họ đi lên từ một nhóm nhạc vô danh, là idol của một công ty không mấy danh tiếng, chịu áp lực dư luận vì mấy cái scandal không đầu, nhưng họ vẫn không ngừng cố gắng từng ngày và bằng chính sự nỗ lực ấy, họ trở thành một nhóm nhạc hàng đầu.

Để làm được như vậy, họ phải trả một cái giá rất đắt chính là máu, mồ hôi, nước mắt và cả sự tự do, sự vô tư của tuổi trẻ.

Vì những lời lẽ cay độc của mấy tên anh hùng bàn phím, họ từ những con người hay cười dần trở nên trầm lắng.

Những tên anh hùng bàn phím đó, sau khi gõ xong mấy câu chửi rửa họ liền quên mất, không bận tâm bản thân vừa mới gõ chữ gì.

Nhưng người bị chửi thì lại khác, từng câu từng chữ mắng nhiếc đầy giống như những con dao đâm vào họ, họ thật sự để tâm những chữ đó.

Tôi nhớ, cái giây phút nhìn Khải Thiên gục ngã sau cánh gà, tim tôi như bị ai đó bóp chặt. Đau lắm!

Hôm đó, cậu đang biểu diễn hết mình vì người hâm mộ thì đột nhiên ai đó ném một chai thủy tinh lên, trúng ngay đầu Khải Thiên.

Cậu quỵ xuống sân khấu, chống hai tay xuống.

Máu chảy nhiều lắm!

Máu và mồ hôi hòa vào nhau.

Ngay lập tức, có người liền dìu cậu vào trong.

Quá tàn nhẫn!

Khi đấy, cậu chỉ mới 16 tuổi thôi mà.

Tôi ước lúc đó tôi có thể ở bên cạnh cậu, để lau đi những giọt máu và mồ hôi trên trán cậu, để chăm sóc cậu như cậu từng chăm sóc tôi, để thủ thỉ với cậu rằng: "Khải Thiên, cậu đã quá vất vả rồi."

Cuối cùng, hung thủ thì không bắt được, Khải Thiên còn phải nhập viện hai tuần liền.

Khỏi phải nói, các fan của nhóm cậu đã tức giận như thế nào.

Họ lên án hành vi này.

Sự việc sắp lắng xuống thì người ta lại bắt được hung thủ.

Một lần nữa, sự việc bùng nổ.

Lúc này, Khải Thiên đã phải lên twitter đăng bài xoa dịu fans.

Nói rằng, cậu không sao đâu, các fan đừng lo lắng, hãy dành thời gian học hành đi.

Tôi xót lắm, Khải Thiên cậu biết không?

À, đúng rồi! Còn mọi người xung quanh tôi nữa, họ sống tốt lắm.

SPB giờ là một nhóm nhạc nổi tiếng khắp Đông Nam Á.

Sau khi Hải Nam biết Anh Nhi giả mạo tôi thì liền chia tay cậu ấy.

Con người Hải Nam thật khó hiểu, mà tôi cũng không có ý định hiểu.

Anh Nhi sau một thời gian đau khổ cũng trở lại là một cô gái yêu đời, hiện đang làm diễn viên thuộc công ty giải trí của mẹ tôi.

Khải Minh mấy tháng trước công bố người yêu khiến cộng đồng Snow xôn xao suốt mấy tuần.

Ủng hộ có, phản đối cũng có.

Và cô bạn gái ấy không ai khác chính là Ngọc Lệ.

Sau tất cả mọi chuyện thì Khải Minh biết, bản thân không biết từ bao giờ đã yêu Ngọc Lệ rất sâu đậm.

Cái ngày Ngọc Lệ nói lời chia tay vào ba năm trước, Khải Minh đã níu giữ cậu ấy nên mới có cục diện như ngày hôm nay.

Về phần L-Dream Nhật Long thì đang lén lút hẹn hò với một fan girl.

Ôi, đúng là fan girl may mắn nhất năm

Tổ Thanh, Tuấn Kiệt, Bảo Vy và cả cô nàng Tú My từng là antifan SPB hiện đang học cấp III.

Đúng vậy, chính là từng.

Tại sống lâu với một lớp Snow, suốt ngày bị chúng nó tẩy não nên giờ chính là một Snow chính hiệu luôn rồi.

Lớp trưởng Trương Ly ngày nào hiện đang làm cảnh sát.

Anh chàng hotboy Bảo Quân thì đang làm người mẫu, chuyên đóng quảng cáo mỹ phẩm, giày, dép, mũ, nón, nước ngọt, quần áo,...

Cái tên kính cận bốn mắt Vũ Nhật thì đang học đại học.

Hoàng Ngân theo ngành luật sư.

Anh Gia Huy sắp đám cưới với chị Chi Hà và đang làm tổng giám đốc tại công ty bất động sản của bố tôi.

Còn tôi, ha ha, đang ăn nằm chơi bởi chờ chết đây này.

Tôi bước từng bước trên bãi cát vàng, mặc cho từng đợt sóng vỗ vào chân.

Biển mênh mông một màu cam, những con hải âu lượn lờ trên mặt nước.

Biết tại sao lại là màu cam không? Ánh mặt trời lúc hoàng hôn đang dịu nhẹ chiếu xuống mặt nước.

Chân trời là cả một màu vàng cam.

Bờ biển lác đác vài người.

Thật yên bình!

Tôi muốn thả hồn vào con gió, để mặc gió đưa đi khắp thế gian.

Hai cô gái trẻ vừa nói chuyện vừa đi ngang qua tôi.

- Này, cậu xem cái clip Khải Thiên ở sân bay Tân Sơn Nhất, Hà Nội sáng nay chưa?

- À, tớ xem rồi. Wow, tiếc thật đấy. Giá mà tớ được ra Hà Nội thì hay biết mấy!

- Ừm, tiếc thật!

Cái gì cơ? Khải Thiên ở sân bay Tân Sơn Nhất, Hà Nội sáng nay ư?

Cậu ấy đã trở về rồi. Khải Thiên trở về rồi.

A, tôi điên mất thôi! Tôi điên vì nhớ cậu từng giờ, từng phút, từng giây, tôi điên vì yêu cậu quá nhiều.

Tôi vội vàng chạy về khách sạn, thu đồ đạc để chuẩn bị trở về Hà Nội.

Suốt một tuần nay, tôi toàn ở Nha Trang, hết đi chơi rồi lại đi ngủ.

Ngoài kia chuyện gì xảy ra, tôi hoàn toàn không biết.

Ba năm rồi, sau ba năm chờ đợi, Khải Thiên...

"- Hãy cho anh thời gian, khi nào anh hết yêu em, anh sẽ trở về gặp em với tư cách một người bạn cũ."

Tôi siết chặt chiếc áo trong tay.

Đúng rồi, Khải Thiên đã từng nói như vậy.

Cậu trở về rồi, đồng nghĩa với việc... cậu đã hết yêu tôi.

Vậy thì, tôi trở về Hà Nội làm gì nữa?

Tôi gặp cậu để làm gì nữa?

Để chịu tổn thương, để thỏa mãn nhớ nhưng hình bóng bao ngày qua.

Tôi cười nhạt, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dù tổn thương, tôi vẫn phải gặp cậu.

Tối nay, nhóm của Khải Thiên sẽ đứng chung sân khấu với hàng loạt ngôi sao đình đám ở Việt Nam, trong đó có cả SPB.

Sự kiện sẽ bắt đầu lúc 7 giờ tối, bây giờ mới bốn rưỡi chiều, chỉ còn hai tiếng rưỡi nữa thôi.

Sáu rưỡi tối tôi đã có mặt tại nhà ở Hà Nội.

Cả gian nhà trống vắng không một ai, yên tĩnh không một tiếng động.

Tôi buông va li ra, ngồi phịch xuống ghế sofa, bắt chéo chân rồi liền đưa điện thoại lên gọi cho anh Gia Huy.

Một lúc lâu sau, đầu giây bên kia mới có người nhắc máy.

"- A lô!"

- Anh Gia Huy! - tôi vui mừng lên tiếng - Anh hai, giúp em một việc được không?

"- Haizz, anh biết em muốn gì rồi! Anh sẽ bảo trợ lý đi làm ngay!"

Anh hai à, anh càng ngày càng hiểu tâm lý em gái à nha.

- Em... Em cảm ơn anh!

"- Chắc tối nay có bão quá...!"

Tôi hừ lạnh, cúp máy cái rụp.

Ông anh trai thần kinh này nữa, hiếm lắm em mới nói lời cảm ơn với anh, vậy mà anh nở lòng nào nói ra câu phủ phàng như vậy chứ?

Tôi kéo va li lên phòng, chuẩn bị thay đồ để đi xem buổi biểu diễn.

Tôi muốn... đứng dưới khán đài, nhìn lên sân khấu rộng lớn, nhìn cậu từ xa.

Để làm được điều đó, tôi phải có vé vào cổng.

Thời gian trôi qua, từng giờ, từng phút, từng giây.

Trên trời cao kia, mây đen che phủ ánh trăng vàng.

Dưới lòng đường, ánh đèn rọi xuống chiếu sáng.

Thủ đô Hà Nội về đêm hào nhoáng với những tòa cao ốc sáng rực.

"Em tin vào tình yêu sét đánh không? Anh yêu em ngay từ cái ánh nhìn đầu tiên. Từng ngày trôi qua, anh vẫn không ngừng nhớ em, cô bé đã ăn cắp trái tim anh..."

Đúng vậy, đó là đoạn bài hát mà tôi ưng ý nhất của bài "8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88!".

Vẫn là con người đấy, vẫn là ánh mắt đấy, vẫn là giọng hát trầm ấm đấy.

Nhưng, tại sao vào lần này, khi cất tiếng hát bài đấy, đấy mắt cậu lại không có chút gọn sóng như thế chứ?

Tôi không tin vào tình yêu sét đánh. Nhưng tôi tin ghét nhau từ cái nhìn đầu tiên.

Lần đầu tiên gặp Khải Thiên, tôi hoàn toàn không ưa cậu một chút nào.

Tại lúc đó tôi thấy cậu chảnh cún lắm, kiểu như chó cảnh được cưng chiều, sống sung sướng nên đâm ra chảnh ấy.

Tôi là tôi hơi bị nể cái câu "Cô bé đã ăn cắp trái tim anh." của cậu rồi nha.

Tưởng người ta muốn ăn cắp lắm hay sao? Rõ ràng tự nguyện lắng tim cho người ta rồi giờ tổ người ăn cắp.

Aizzz, cái câu "Rảnh rồi sinh nông nổi" quả không sai mà.

Tự dưng đứng đây sên si lời bài hát.

Buổi biểu diễn của cậu kết thúc, tôi cũng chẳng buồn ở lại đến khi kết thúc sự kiện, liền bước chân ra ngoài.

Tôi ngồi chơi điện thoại ở trên chiếc ghế đá đối diện công vào sự kiện.

Tối nay, tôi chỉ mặc một cái áo phông mỏng và chiếc quần jean.

Một vài con gió lạnh khẽ thổi qua làm tôi run lên một cái.

Mẹ ơi, lạnh thấy bà có luôn!

Híc, biết thế đã mặc thêm cái áo khoác rồi.

Ôi, sao ngu vậy chứ nữa.

Dòng người tập nập qua lại, tiếng xe cộ, tiếng con người ta nói chuyện cười nói như hòa vào nhau.

Tôi khẽ chau mày, ồn ào quá.

Tôi khẽ đảo mắt một vòng.

Làm gì để hết chán bây giờ?

Cái gì thế kia? Sao lại có người ngồi trên vỉa hè thế kia?

Trông cách ăn mặc, hình như là người nông thôn mới lên thành phố.

Người đó tay cầm điện thoại cục gạch, bấm lia lịa vào các phím.

Thình thoảng còn khẽ cười.

Hình như là nhắn tin.

Khà, cái điện thoại cục gạch đó nhìn hay thật.

Tuy không hẳn là thông thạo nhưng tôi vẫn biết sơ sơ về cấu trúc, cách sử dụng.

Chờ chút...

Tôi nghĩ, tôi hiểu ra cái gì đó rồi.

Đúng rồi, chính là nó.

Mấu chốt chính là cái điện thoại cục gạch đó.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tôi Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Mật Mã Tình Yêu - The End

Những năm đầu thế kỉ XXI, điện thoại cảm ứng còn chưa được ra đời, con người ta liên lạc với nhau chủ yếu bằng cách sử dụng bộ đàm, điện thoại bàn hoặc phổ biến nhất chính là dòng điện thoại Nokia 520.

Nokia 520 là loại điện thoại to khoảng ba đầu ngón tay, có thể mang theo bên người mọi lúc mọi nơi giống như bộ đàm.

Nó có tổng cộng 12 phím nếu như không tính các phím chức năng phụ.

Mười hai phím chính gồm phím: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, *, 0, #.

Hồi đó, lúc nhấn tin hầu như đều nhấn không dấu.

Các phím được sử dụng khi nhấn tin gồm phím: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0.

Mỗi phím thường chứa 3, 4 chữ. Ví dụ như phím 2 chứa chữ a, b, c theo thứ tự bảng chữ cái.

Tương tự, phím 3 chứa d, e, f; phím 4 chứa g, h, i; phím 5 chứa j, k, l; phím 6 chứa m, n, o; phím 7 chứa p, q, r, s; phím 8 chứa t, u, v; phím 9 chứa w, x, y, z. Ngoài ra, phím 0 có tác dụng giống như dấu cách.

Cách thức nhấn tin rất đơn giản. Nếu ta ấn phím 2 một lần thì nó sẽ ra chữ a, ấn hai lần liên tiếp phím 2 thì nó sẽ ra chữ b,... Tương tự với các phím còn lại.

Vậy thì, ở đây số "8.666.444 8.44.444.222.44 222.2.88!", "8.666.444" có nghĩa là "t.o.i", "8.44.444.22.44" có nghĩa là "t.h.i.c.h", "222.22.88" có nghĩa là "c.a.u".

Tôi thích cậu!

Vậy thì, tôi đã hiểu tại sao lúc này khi hát bài đó, đáy mắt cậu lại không có chút gọn sóng nào rồi.

Là vì cậu không còn yêu tôi.

Chúng ta giống như hai đường thẳng chỉ giao nhau ở một điểm rồi càng ngày càng xa nhau.

Đau quá!

Tìm tôi đau quá!

Ha, giờ thì tôi đã hiểu cái cảm giác của cậu lúc tôi từ chối cậu vào ngày Valentine ba năm trước rồi.

Quả báo. Đây đúng là quả báo cậu giành cho tôi có đúng không?

Tàn nhẫn thật.

Chua chát quá!

Tôi đã từng rất mong cậu hãy trở về bên tôi nhưng...

Cậu trở về rồi nhưng trái tim lại không còn giành cho tôi nữa.

Hết rồi!

Chúng ta đã thật sự đã kết thúc rồi.

Ào ào ào...

Những giọt nước mưa rơi xuống, thấm vào da thịt tôi.

Lạnh quá!

Tôi mặc cho những hạt mưa tấp vào người, vẫn ngồi trên ghế đá, thẫn thờ nhìn vô bên trong cái cổng kia.

Không biết tôi đã ngồi đây bao lâu nữa.

Thời gian trôi nhanh...

Chiếc xe hộp chở Khai Thiên lăn bánh đi.

Các fan nép vào vỉa hè, nhìn theo mà vẫn không ngừng reo hò.

Lúc này tôi mới bừng tỉnh, vội rời khỏi ghế, chạy ra đường nhìn theo bóng dáng chiếc xe hộp.

Nước mắt? Lại rơi nữa sao?

Kể từ ngày cậu đi vào ba năm trước, tôi đã không còn rơi một giọt nước mắt nào.

Nước mắt, mưa khiến cho tôi không thể nhìn thấy rõ nữa rồi.

Mưa thật tốt.

Sẽ chẳng ai nhìn vô mà biết tôi đang khóc.

Lý do tôi sống là vì điều gì nhỉ?

Tại sao con người lại phải sống khi trước sau gì mà phải chết?

Sống không mục đích thì sống làm gì?

Không có cậu, tôi chẳng cần điều gì nữa.

Nếu tình cảm cậu cho tôi đã biến mất, thì tôi cũng sẽ biến mất cùng nó.

Toàn thân tôi run lên bần bật.

Vì lạnh, vì đang kìm nén tiếng khóc nức.

Chân run run, tôi ngã quỵ xuống đất.

Hai đầu gối đau lắm nhưng tim tôi giờ còn đau hơn gấp vạn lần.

Tay tôi chạm xuống lòng đường, đất cát bắn thiu dính đầy trên hai tay.

Cậu có thấy không Khải Thiên? Không đúng không.

Nếu cậu thấy đáng về tôi bây giờ, chắc sẽ thỏa mãn lắm.

Ha ha, tôi phải cảm ơn cậu rồi.

Vì cậu đã cho tôi biết, thế nào là tuyệt vọng.

Thế nào mới thật sự là đau khổ vì tình.

Những lúc xem phim, cứ đến cái cảnh mà cảm động rơi nước mắt, tôi lại phá lên cười.

Vì tôi không hiểu.

Vì tôi không tin lúc thất tình, con người ta lại đau khổ đến mức đấy.

Vì tôi thích cười trên nỗi đau người khác.

- Chị...

Hơ, giọng nói này?

Tôi ngược đầu lên nhìn.

Mưa rơi ướt đầm chiếc áo sơ mi làm nó dính chặt vào người cậu, để lộ cơ bụng rắn chắc sau lớp áo.

Mái tóc đen nhánh cũng vì mưa mà bết lại.

Nước mưa chảy dọc theo sống mũi cậu, rồi xuống đôi môi cậu.

Chàng trai 17 tuổi tôi yêu đang đứng trước mặt tôi.

Sao đột nhiên cậu lại quay lại vậy?

Biết trời đang mưa không, người cậu ướt nhẹp hết rồi kìa.

Cậu có lạnh lắm không hả?

Tôi muốn hỏi cậu nhiều điều lắm nhưng môi tôi đã cứng đờ vì lạnh rồi.

Khải Thiên quỳ nửa người xuống, đưa hai tay ra ôm tôi thật chặt.

Ước gì thời gian hãy ngừng trôi, hãy cho tôi ở yên trong lòng cậu mãi mãi như thế này.

Nép đầu vào lồng ngực cậu, tôi có thể nghe rõ tiếng tim cậu đập thành thịch.

- Xin lỗi chị! Xin lỗi vì đã không giữ được lời hứa.

Lời hứa? Lời hứa gì?

Tôi không hiểu và tôi cũng không muốn hiểu.

Đưa tay lên ôm lấy cậu, tôi nhắm hờ mắt không muốn nói.

Bởi tôi chỉ muốn nghe giọng cậu thôi.

- Xin lỗi vì em trở về mà vẫn còn yêu chị!

Khải Thiên, cậu...

Cậu không cần phải xin lỗi tôi vì điều đó đâu, bởi tôi đây còn phải cảm ơn điều đó không hết nữa là.

Cảm ơn! Cảm ơn cậu vì vẫn còn yêu tôi.

- Chị biết suốt ba năm qua em đã nhớ chị như thế nào không? Vừa ngủ dậy em cũng nhớ chị, lúc ăn, lúc uống em cũng nhớ chị, lúc tập nhảy em cũng nhớ chị, lúc ghi hình em cũng nhớ chị... Em nhớ chị nhiều lắm.

Tôi cũng vậy.

Tôi cũng nhớ cậu nhiều lắm.

Khải Thiên buông tôi ra, nhìn tôi, luống cuống:

- Chị, sao chị lại khóc vậy?

Tôi phì cười.

Khải Thiên cậu ngày càng khiến con người ta yêu chết mất.

Cậu ấy đưa tay lau lau nước mắt tôi.

- Chị đừng khóc! Em đau lắm!

Tôi đưa tay lên nắm chặt lấy tay cậu, nghiêng đầu hỏi:

- Tôi khóc vì cậu, cậu còn không vui?

- Chị...

Tôi mỉm cười.

- Tôi giải ra rồi! Dây số đấy...

Khải Thiên im lặng như chờ tôi nói tiếp.

- Mật mã tình yêu! Tôi muốn nghe cậu nói!

Tôi muốn biết chắc chắn liệu tôi có thật sự giải ra hay không.

Tại Khải Thiên hơi ửng đỏ lên, cậu liếm môi một cái rồi nói:- Em không muốn nói "Tôi thích cậu!" nữa!

- Tại sao?

Rõ ràng cậu nói cậu còn yêu tôi mà.

Vậy tại sao lại không thể nói chứ?

- Vì em chỉ muốn nói... Anh yêu em!

Aizzz, chết tiệt!

Khải Thiên, cậu làm tôi hú hồn hã.

Nhưng may quá, tôi giải đúng rồi.

Ha ha ha, ta là thiên tài.

Tôi quý thẳng lên nhưng vẫn không thể cao bằng cậu đang quý nửa người được.

Con mẹ nó chứ!

Đưa tay lên kéo đầu cậu xuống, tôi thử thí vào tai:

- Tôi cũng yêu cậu!

Tai Khải Thiên đỏ ửng lên.

Chà, đây đúng là phản ứng mong đợi của tôi à nha.

- Nếu ngày đó cậu chờ tôi chỉ một lát nữa thôi, thì cậu đã được nghe câu này sớm hơn ba năm rồi.

- Không phải người em yêu là anh Khải Minh sao?

- Đồ ngốc, Khải Minh là quá khứ rồi, cậu mới là hiện tại.

Cậu là hiện tại, là tương lai của tôi.

Sau này dù có xảy ra chuyện gì, cậu tuyệt đối không được buông tay tôi thêm một lần nào nữa, tôi cũng sẽ giữ cậu thật chặt.

Trần Khải Thiên cậu là của tôi. Chỉ được phép là của một mình Trần Băng Tâm tôi thôi.

Tôi độc tài vậy đấy.

Tôi độc tài cũng chỉ vì cậu mà thôi.

- Này, đừng có vô lễ! Tôi lớn tuổi hơn cậu đấy. Phải gọi chị!

- Trong tình yêu, con trai là anh, con gái phải là em.

Ha, đào đâu ra cái định luật đấy hã?

- Đúng vậy? Em phải gọi anh là anh! Gọi anh đi!

Ya, Trần Khải Thiên, cậu thật là to gan nha!

- Em không gọi là anh hôn em đấy?

- Khải Thiên, cậu... Sao cậu lại biến thái thế hã?

- Anh biến thái vì em, em còn không vui?

Sao có cảm giác câu này quen quen nhỉ?

- Ồ, vậy thì em phải thấy vinh hạnh rồi, đúng không anh?

Khải Thiên mỉm cười, đưa tay vuốt lấy mái tóc tôi rồi khẽ hôn lên trán.

- Ừm, như vậy mới ngoan chứ?

Ê ê, vuốt tóc? Ngoan? Cậu tưởng tôi là chó hã?

- Ôm tôi... À, ôm em! Em lạnh!

Khải Thiên chau mày.

- Sao lại dầm mưa lâu như vậy hã?

Còn không phải vì tám dóc dưới mưa cùng cậu sao?

Cậu không ôm? Tôi ôm là được chứ gì?

- Em dầm mưa chờ anh.

Em đã chờ anh suốt ba năm rồi, chờ thêm một lát cũng có sao đâu?

Là do em tự nguyện mà.

Chỉ cần được nhìn thấy anh, cho dù có phải chờ cả đời này, em cũng bằng lòng.

Anh biết truyện "Hòn vọng phu" chứ?

Vợ người ta chờ chồng đến hóa đá.

Em chờ anh mà bị lạnh một lát cũng đâu thấm chi!

Khải Thiên bế tôi lên.

Ờo, cái kiểu bế công chúa bánh bèo ấy.

Tôi đưa tay ôm cổ cậu thật chặt.

Con mưa thật lạnh lùng nhưng cũng thật ngọt ngào.

Vì ở bên tôi có cậu, trái tim như có ngọn lửa bên trong.

Ấm áp một cách lạ lùng!

Tôi, 19 tuổi. Cậu, 17 tuổi.

Ngày hôm nay, chúng tôi chính thức bắt đầu bên nhau.

- Khải Thiên à, lỡ các fan của anh phản đối em và anh thì làm sao?

- Ba mẹ anh còn chưa nói, họ dám phản đối.

- Anh chịu được áp lực dư luận chứ?

- Chỉ cần bên anh có em, anh sẽ không sợ bất kì điều gì cả.

- Đừng buông tay em một lần nữa, anh nhé!

- Ừ, anh hứa.

- Bao giờ anh quay trở lại Hàn Quốc?

- Chắc hôm sau.

- Vậy còn em? Em không muốn chờ nữa đâu.

- Anh sẽ đưa em đi cùng.

- Em... không đi được.

- Vậy thì anh sẽ ở lại cùng em.

- Không được! Các fan đang chờ anh.

- Đối với anh, em quan trọng hơn.

- Hi hi, thôi. Vậy em sẽ đi cùng anh.

- Oh, vậy anh sẽ chuyển ra khỏi kí túc xá, đến sống với em.

- Đừng có biến thái vậy chứ?

- Anh biến thái với vợ anh thì có gì là sai?

- Ai là vợ anh hả?
- Em đây! Trước sau gì em mà chả là vợ anh, mẹ con trai anh, con dâu mẹ anh, em dâu anh trai anh.
- Khải Thiên, anh phải biết! Anh chưa đủ tuổi kết hôn.
- Em chờ anh thêm một năm nữa không được sao?
- Được!
- Hay mình cưới rồi năm sau mới đi đăng kí kết hôn nhỉ?
- Anh là trẻ chưa vị thành niên đấy.
- Có sao đâu!
- Các fan của anh sẽ đau lòng lắm.
- Nhưng không cưới được em anh mới đau lòng. Em thả nhìn anh đau lòng còn hơn nhìn fan của anh đau lòng sao?
- Không có! Anh đau là em cũng đau lắm đấy.
- Vợ à, em thật dẻo miệng.
- Còn không phải vì anh sao? Sao? Anh không vui?
- Đau có, anh vui lắm.
- À, đúng rồi! Tại sao lúc này khi hát bài "Tôi yêu cậu!", đáy mắt anh lại không có chút gọn sóng nào vậy?
- Em nhìn ra sao?
- Ừm!
- Không hổ danh là vợ anh!
- Đây, nói cho em biết đi chứ?
- Em tự tìm hiểu đi!
- Anh yêu à...
- Tự tìm hiểu!

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Này Hột Mít! Tớ Thích Cậu!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.